

~ நான்
~ சரத்தான்
~ ஞானம்
~ அவன்

சிவாசி

Copyright © 2000 by Sri Lanka Foundation
All rights reserved.

நான் - சாத்தான் - ஞானம் - அவன்

மனத்தின் ஆட்டங்களைப்
புரிந்து கொள்ள உதவும்
கதைகள்

சிவாசி

**TITLE : NAAN-SATHAAN-GNANAM-AVAN
(I - SATAN - WISDOM - HE)**

GENRE : STORIES

AUTHOR : SIVA. S (S. SIVAPALAN)

RIGHTS : AUTHOR'S

PRINTERS : PRAGASH PRINTING WORKS
1B, HULTSDORF STREET,
COLOMBO - 12.

AUTHOR'S ADDRESS:

**55/1, SRI WICKRAMA MAWATHE,
WATTALA.**

Dr. Srinivasan

பொருளடக்கம்

1. முகவுரை	01
2. நான் - சாத்தான் - ஞானம் - அவன்	03
3. குருடர்கள்	27
4. நண்பர்கள்	52
5. எல்லாம் அவன் செயல்	70

முகவுரை

‘நான்’ என்ற ஆரம்பித்து முகவுரையைத் தொடங்கிய போது இதயத்தின் அடித்தளத்தில் ஏதோ உதைத்தது. அந்த உதைப்பிலிருந்து தப்பிக் கொள்வதற்காக ‘நான்’ என்பது ‘ஆசிரியர்’ ‘ஆராய்ச்சியாளர்’ என்ற சொற்களால் மாற்றப்பட்டுள்ளது.

சோதனை வேதனைகளும் மன வலிகளும் உலக மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானது. இன்பம் - துன்பம், வெற்றி - தோல்வி, உதவி செய்தல் - உபத்திரவங்களை வாங்குதல் போன்ற அனுபவங்களை நாங்கள் தொடர்ந்தும் பெற்றுக் கொள்ளத்தான் போகின்றோம். தனக்குக் கிடைத்த மேல் - கீழ் - முன் - பின் போன்ற அனுபவங்களை பரிசோதிக்க முயன்ற ஆசிரியர் ஆராய்ச்சியாளராக மாறினார்.

அவருக்குக் கால்களில் நோய்கள் இல்லாமலிருந்தும் அவரால் நடக்க முடியாமலிருந்தது. முதுகில் வலி ஏற்படவில்லை. ஆனால் நிமிர்ந்து உட்கார முடியாமலிருந்தது. கழுத்தில் சுளுக்கு இருக்கவில்லை. ஆனாலும் தலையை நிமிர்த்த முடியாமலிருந்தது.

இது போன்ற ஆச்சரியமான நிலைகளை உணர்ந்த ஆசிரியர் ‘மனம்’ என்பதை ஆராய முயன்றார். தன்னைத் தானே கேள்விகளால் துருவினார்.

மனத்தை இயக்கும் கால்கள் ஏவை?

உடலிலுள்ள உறுப்புகளை இழக்க விரும்பாத நாம் ஏன் மனத்திலுள்ள சில உறுப்புகளை அழிக்க விரும்புகின்றோம்?

நாம் ஒட்டி உறவாடும் மனத்திலுள்ள நண்பர்கள் யார்?

எங்களுக்குச் சரி என்ற முடிவுகளைக் கூறிய மனத்திலுள்ள அளவுகோல்களை நாம் எப்போதாவது சரி பார்த்திருக்கின்றோமா?

போதையிலும் காமத்திலும் கிடைத்த அனுபவங்களை ஏன் மீட்டிப் பார்க்க விரும்புகின்றோம்?

மனத்திவண்டாகும் 'பசி - வலி - நசி' போன்றவை எம்மைச் சாத்தானுக்கு அடியாளாக மாற்ற முயற்சிக்கின்றனவா?

எம்மிடமுள்ள மனத்தை அறிவதற்கு நாம் ஏன் மற்றவர்களின் ஆராய்ச்சிகளைப் படிக்க வேண்டும்?

இந்த ஆராய்ச்சியாளருக்குக் கிடைத்த சில முடிவுகள் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய விதத்தில் கதைகளாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தக் கதைகளில் வரும் நாயகர்கள் நாடு - மொழி - இனக்கியம் - கலாச்சாரம் - மதம் போன்றவற்றுடன் ஒட்டிக்கொள்ளாதவர்கள் என்பது ஆசிரியரின் முடிவு. மனத்தின் ஆட்டங்களை அறிய விரும்பும் அன்பர்களுக்கு அவர்களுக்குள் இருக்கும் மற்றவர்கள் நிச்சயம் உதவி செய்வார்கள் என்பது ஆசிரியரின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை.

உங்களின் மனத்தைப் பற்றிய கண்டு பிடிப்புகளையும் இந்த ஆராய்ச்சியாளரின் 'கண்டுபிடிப்பு'களைப் பற்றிய ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்களையும் தெரிந்து கொள்ள ஆசிரியர் விரும்புகின்றார்.

நுன்றி

நவம்பர் 1998

ஆசிரியர்

நான் - சாத்தான் - ஞானம் - அவன்

மரத்தடியில் அமர்ந்து கொண்ட கிழவன் தாடியைத் தடவிக் கொண்டான். நாங்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டோம்.

"தாத்தா இன்று என்ன கதை சொல்லப் போகின்றீர்கள்?"

"என்ன கதை சொல்லலாம் என்றுதான் நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்" என்று சொல்லிக் கொண்ட அவன் சில கணங்கள் தனக்குள் ஏதோ யோசித்துக் கொண்டான்.

"உங்களைப் பற்றிய கதையைச் சொல்கின்றேன்"

"எங்களைப் பற்றித்தான் எமக்குத் தெரியுமே" என்று நாம் எமக்குள் நினைத்துக் கொண்டோம். ஆனாலும் வாய் திறக்கவில்லை. எமது எண்ணங்களை அவன் தெரிந்து கொண்டான் போலும்.

"நான் உங்களைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு முன்னர் நீங்களே உங்களைப் பற்றித் தெரிந்ததைச் சொல்லிவிடுங்கள்."

எங்களை ஒவ்வொருவராக அவன் அழைத்தான்.

"உங்கள் பெயர்?" "உங்கள் பிறந்த திகதி?" "பிறந்த நாடு?" "உங்கள் மதம்?" "உங்கள் கலாச்சாரம்?"

எங்கள் கூட்டத்தில் பல நாட்டவர்கள், பலமொழி பேசுபவர்கள், வேறுபட்ட மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் பலராக அரசியல் சித்தாந்தங்களை நம்புபவர்கள் இருந்தோம். இலகுவான கேள்விகளுக்கு எங்களுக்கு விடை தெரியாமலா போகும்?

"நீங்கள் மிக நெருக்கமாகப் பழகியவர்கள் இந்த உலகத்தில் எத்தனை பேர் இருந்திருக்கக் கூடும்?"

அப்பா - அம்மா - தாத்தா - பாட்டி - கணவன் - மனைவி - சகோதரர்கள் - பிள்ளைகள் - நண்பர்கள் - எதிரிகள்.....

'பத்துபேர்' 'ஐம்பதுபேர்' 'நூறுபேர்'...

சரியான விடையைச் சொல்வது கடினமானதென்பதை நாங்கள் ஒத்துக் கொண்டோம்.

"கோடிக் கணக்கான மக்கள் வாழும் இந்தப்பூமியில் எமக்கு மிகமிக நெருக்கமான - எமது பிரச்சினைகளுடன் சம்பந்தப்பட்ட சிலரைக் கண்டுபிடிப்பது கடினம்தான்."

தலையைக் குனிந்து கொண்ட கிழவன் நிலத்தில்
விரல்களினால் ஏதோ கீறினான்.

“சரி பரவாயில்லை. இந்த நெருக்கமானவர்களில் உங்கள்
வாழ்க்கை முழுவதிலும் உங்களுடனே சேர்ந்து சிரித்தவர்கள்
உங்களுடனேயே சேர்ந்து அழுதவர்கள் எத்தனை பேர்
இருக்கிறார்கள்?”

இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனமான கேள்வி. மூளையில்
பதியப்பட்ட பதிவுகளைப் புரட்டினோம். எங்களுடன் சேர்ந்து
அழுதவர்கள் - எங்களுடன் சேர்ந்து சிரித்தவர்கள் - நாங்கள்
அமும் போது சிரித்தவர்கள் - நாங்கள் சிரித்தபோது அழுதவர்கள்
எமது கவனமான அவதானிப்புகளில் ஒரு சிக்கல் துளிர்விடுவதை
நாங்கள் உணர்ந்தோம்.

“தாத்தா உங்களின் கேள்வி மூளையைக் குழப்புகிறது”

எங்களை நிமிர்ந்து நோக்கிய கிழவனின் கண்களில்
புன்னகையை மாத்திரமல்ல. ஒரு வெளிச்சத்தையும் நாங்கள்
கண்டோம்.

“எங்களுடன் சேர்ந்து சிரித்த சிலர் ஏன் பின்பு நாங்கள்
சிரித்தபோது அழுதார்கள்?”

“எங்களுடன் அழுத சிலர் ஏன் பின்பு நாங்கள் அழுதபோது
அழாமல் சிரித்தார்கள்?”

“தாத்தா உண்மை என்னவென்றால் பெற்றோர் - மனைவி
- கணவன் - பிள்ளைகள்..... ஒருவர் கூட எமது வாழ்க்கை
முழுவதிலும் எமது சுக துக்கங்களில் முழுமையாகப் பங்கு
பற்றவில்லை. இனிமேலும் பங்குபற்ற போவதில்லை. ஏன் அப்படிச்
செய்கிறார்கள்?”

எமது கேள்வியில் தான் திருப்தியடையவில்லை என்பதற்கு
அடையாளமாகத் தலையை ஆட்டிக்கொண்டான்.

“பிழையான கேள்விக்குச் சரியான பதிலைக் கண்டு
பிடிக்கமுடியாது. முதலில் சரியானபடி கேள்விகளைக் கேட்டுக்
கொள்ளப் பழகுங்கள்”

நாங்கள் எதுவும் பேசவில்லை. கேள்விகளுக்குத் தப்பான
விடைகளைச் சொல்லலாம். கேள்வியிலேயே பிழை இருக்கின்றது
என்று கூறும் பைத்தியக்காரனுடன் எவ்வாறு வாதாட முடியும்?

“மற்றவர்களின் நடத்தைகளுக்கு விளக்கத்தைத் தேடாமல் எமது விளையாட்டுக்களுக்கு ஏன் நாங்கள் விளக்கங்களைத் தேடவில்லை? மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து அழுத நாங்கள் ஏன் பின்பு அவர்கள் அழுதபோது பெருமைப்பட்டோம்? அவர்கள் சிரித்த போது ஏன் அவமானப்பட்டோம்! எம்மைத் தாறுமாறாக நடந்து மாறாக நடத்திக் கொண்டிருப்பது யார்?”

அவன் கூறுவதில் சில உண்மைகள் இருப்பதாக நாங்கள் நம்பத் தொடங்கினோம்.

“உங்களுக்கு வெளியே இருக்கும் ஆட்களை உங்களுக்குத் தெரிகிறது. உங்களுக்கு உள்ளே இருப்பவர்கள் யாரையாவது உங்களால் காண முடிகிறதா?”

அகலத் திறந்த கண்களினால் நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டோம்.

“மனம் - சாத்தான் - ஞானம் - கடவுள் - உயிர் இவர்களைப்பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?”

கிழவனை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தோம். எமது பார்வையில் ஒரேயொரு கேள்வி மட்டும் மறைந்து சிடந்தது.

“இந்தக் கிழவன் யார்?”

“உங்களைப் பற்றிய கதையை நான் சொல்வதற்கு அந்த ஆண்டவனின் அனுமதி கிடைத்தால் தான் முடியும். நீங்களும் உங்களின் உண்மை உருவத்தை அறிய அவன் தான் உதவ வேண்டும்.”

எங்கள் கூட்டத்தில் வெவ்வேறு மத நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் இருந்தார்கள். கடவுளை நம்பாதவர்களும் இருந்தார்கள். எமது கேள்வி எமக்கு நியாயமாகத்தான் தெரிந்தது.

“நீங்கள் எந்த ஆண்டவனைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?”

தனது பிடரியில் அடித்துக் கொண்டான் கிழவன்.

‘எந்த ஆண்டவன் என்று கேட்பதை விட’ வெறும் கண்களால் காணமுடியாத ஆண்டவனை நாங்கள் ஏன் பிரிக்கின்றோம் - என்று எங்களை நாங்களே ஏன் கேட்டுக் கொள்ளக்கூடாது?”

‘இந்தக் கிழவனிடம் பிழையான கேள்வி கேட்கவே கூடாது - என்று எமக்குள் முடிவெடுத்துக் கொண்டோம். சில கணங்கள் ஏதோ நினைத்துக் கொண்ட கிழவன் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டான்.

“இந்தக் கேள்வியை ஆண்டவனிடமே கேட்டானாம் ஒரு தேவதூதன். ‘ஆண்டவனே உங்களை ஏன் மனிதர்கள் வெவ்வேறு பெயர்களில் அழைக்கின்றார்கள்? உலக மதங்களும் உங்களுக்குப் பிடித்தது - பிடிக்காதது என்று ஏன் சட்டங்களைத் தோற்றுவித்திருக்கின்றன?’ என்று கேட்டானாம்.”

“கடவுள் என்ன பதில் கூறினார்?”

“கடவுள் அந்தத் தேவதூதனை அழைத்துக் கொண்டு பூமிக்கு வந்தாராம். இங்குள்ள விவசாயக் கிராமத்திலுள்ள ஒரு விவசாயியின் வீட்டிற்கு அவர்கள் நுழைந்தார்களாம். அந்த வீட்டிலுள்ள குடும்ப அங்கத்தவர்களைத் தேவதூதனுக்கு அறிமுகப் படுத்தினார் ஆண்டவன். அந்த விவசாயியின் வயதான பெற்றோர்களும் அந்த வீட்டில் தான் வசித்தார்கள். அவனுக்கு மனைவியும் பிள்ளைகளும் இருந்தார்கள். அவனுடைய மனைவியின் கய்யாணமாகாத தங்கையும் அவர்களுடன் தான் வசித்து வந்தாள்”

தனக்குள் எதோ நினைத்துக் கொண்ட கிழவன் எங்களில் ஒருவனைத் தனக்கருகில் வரும்படி அழைத்தான்.

“அந்தக் குடும்பத்தலைவன் நீதான் என்று கற்பனை செய்கொள். அந்தக் குடும்பத்திலுள்ள அனைவரிலும் உனக்குப் பாசம் உள்ளதென்றும் எண்ணிக்கொள்.”

‘சரி’ என்று தலையைக் ஆட்டிக் கொண்டான் கிழவனுக்கு அருகில் நின்று கொண்டிருந்தவன்.

“அந்தக் குடும்ப அங்கத்தவர்கள் உன்னை எவ்வாறு அழைத்துக் கொள்வார்கள்?”

“அப்பாவும் அம்மாவும் ‘மகன்’ என்கிறார்கள். மனைவி ‘கணவன்’ என்கிறாள். பிள்ளைகள் ‘அப்பா’ என்கிறார்கள். அது மாத்திரமல்ல வயலில் வேலை செய்பவர்களுக்கு நான் ‘எஜமான்’, கிராமத்திலுள்ள சிலருக்கு நான் ‘நண்பன்’”

“சாதாரண இந்த மனிதனுக்கே பல பெயர்கள் இருக்கும்போது நீங்கள் நம்பும் கடவுளுக்கும் ‘அல்லா’ ‘கிருஷ்ணா’ ‘புத்தர்’ ‘யேசு’ ‘கர்த்தர்’ போன்ற ஆயிரமாயிரம் பெயர்கள் இருந்தால் என்ன குறை வந்து விடப்போகிறது?”

நாங்கள் தலையைக் குனிந்து கொண்டோம். வெறும் பெயர்களால் கடவுளை அளந்து விமர்சித்த நாங்கள் எவ்வாறு தலையை நிமிர்த்திக் கொள்ள முடியும்? ஆனால் எமது வாய் சும்மா இருக்கவில்லை.

“தாத்தா கடவுளின் போதனைகளில்தான் வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன?”

எதோ புத்திசாலித்தனமாக உண்மையொன்றைக் கண்டுபிடித்து விட்டோமென்ற துணிவில் தலையை நிமிர்த்தினோம். கிழவனின் கண்களில் நெருப்பைத்தான் காணமுடிந்தது. அவனுடைய வாய் அனலைக் கக்கியது.

“அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்பதற்கு எப்போது உங்கள் காதுகள் தயாராக இருந்தன?”

எமது உதடுகள் ஒட்டிக் கொண்டன.

“இந்தக் குடும்பத்தலைவன் ஓடி வினையாடும்படி தனது பிள்ளைகளுக்குக் கூறுகின்றான். தனது பெற்றோருக்கு அவன் ஏன் அப்படிச் சொல்வதில்லை? மனைவியுடன் ஒரே கட்டிலில் உறங்கும் அவன் ஏன் தனது மனைவியின் தங்கையைத் தன்னுடன் கட்டிலில் படுக்கும்படி கேட்டுக் கொள்வதில்லை? இலகுவில் ஜீரணிக்கக்கூடிய உணவைப் பெற்றோருக்குச் சிபார்சு செய்யும் அவன் பிள்ளைகளுக்கு அவற்றை ஏன் சிபார்சு செய்வதில்லை? நண்பர்களுடன் கும்மாளமடிக்கும் அவன் வேலையாட்களுடன் ஏன் அவ்வாறு செய்வதில்லை? ஒவ்வொருவருடனும் விதவிதமாக நடந்து கொண்டு வித்தியாசமான அறிவுரைகளைக் கூறும் அவன் பைத்தியக்காரனா?”

எமது கண்கள் மன்னிப்பைக் கோரின. உண்மைகளை உணர்ந்து கொண்ட நாங்கள் நிம்மதியாக வாயைத் திறந்தோம்.

“ஆண்டவனைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத நாங்கள் தான் பைத்தியக்காரர்கள்”

“அந்தக் குடும்ப அங்கத்தவர்கள் பைத்தியக்காரர்களாக இருந்தால் அவனுடைய அறிவுரைகளுக்கு எவ்வாறு நடந்து கொள்வார்கள்?”

அந்தக் குடும்பம் அவர்களின் முட்டாள் தனமான ஆட்டங்களால் எப்படி எப்படியெல்லாம் சிதைவடையும் என்பது எங்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. மத நம்பிக்கை என்ற போர்வையில் நாங்கள் அதைத்தானே செய்கின்றோம்.

“வயோதிபப் பெற்றோர்கள் ஓடி விளையாடிக் கால்களை முறித்துக் கொள்வார்கள்.”

“பிள்ளைகள் சத்துக் குறைந்த உணவை உண்டு நோஞ்சான்கள் ஆகிவிடுவார்கள்.”

“மனைவியின் தங்கை அவனுடன் ஒரே கட்டிலில் உறங்க முயன்று ‘நடத்தை கெட்டவள்’ என்ற பெயரை வாங்கி விடுவாள்”

“வேலையாட்கள் நண்பர்களைப் போல் நடக்க முயன்று விவசாயத்தையே பாழாக்கி விடுவார்கள்.”

சரியாக விடைகளைக் கூறிய எம்மைக் கிழவன் தட்டிக் கொடுப்பான் என்று எதிர்பார்த்தோம்.

“அது மாத்திரமல்ல பிரச்சாரம் என்ற பெயரில் குடும்பத்தலைவனின் அறிவுரைகளை மற்றவர்களுக்குப் பரப்ப முயன்று ஆளுக்காள் அடித்துக் கொள்வார்கள். ‘எதற்காக அப்படிச் செய்தீர்கள்’ என்று குடும்பத் தலைவன் கேட்டால் அவனுடைய அறிவுரைப்படி தாங்கள் நடந்ததாக அவனையே குற்றம் சாட்டுவார்கள்.

“நீங்களும் மத நம்பிக்கை, மத ஒழுங்கு, மத பிரச்சாரம் என்ற பெயரில் உலகத்தைச் சாக்கடையாக்கிவிட்டு ‘ஆண்டவனின் போதனைகளில் தான் வேறுபாடு’ என்கிறீர்கள். இதுதான் உண்மை”

கடவுளை நம்பாத சிலரும் எங்களில் இருந்தார்கள்.

“தாத்தா மதங்கள் தான் மனிதருக்கு நஞ்சு”

தலையைக் குனிந்து கொண்ட கிழவன் தரையைக் கால் விரல்களினால் கீறிக் கொண்டான்.

“பல வருடங்களுக்கு முன்னர் நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். அந்தக் குடும்பத்தலைவனைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் அவன் உற்பத்தி செய்த தானியங்களை உண்ணும் தூரத்தவனாகத் தான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். குடும்பத்தை நேசிப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு குடும்பத்தைச் சின்னாபின்னப்படுத்துபவர்களை விட என்னைக் குடும்பத்தலைவனுக்குப் பிடித்துவிட்டது. அவனே என்னைத் தேடிவந்தான். என்னை அடிமை ஆக்கினான். கடவுளின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு அவனைக் களங்கப் படுத்துபவர்களைவிட நாஸ்திகர்கள் கேவலமானவர்களல்ல. உங்களிடமுள்ள பகுத்தறிவு ஆயுதத்தினால் உங்களின் மனத்தை ஏன் அறுத்துச் சோதனையிட நீங்கள் ஏன் முயலக்கூடாது. ‘நான்’ என்பதை அறிய நீங்கள் ஏன் ஆயத்தங்கள் செய்யவில்லை?”

கடவுளை நம்பியவர்களையும் நம்பாதவர்களையும் ஒரே மட்டத்தில் இருத்திய கிழவன் எங்களைப் பார்த்து ஒருவித நம்பிக்கையுடன் சிரித்துக் கொண்டான்.

“தாத்தா சாத்தான் தான் எங்களைத் திசை திருப்பிக் கொண்டிருக்கின்றான். எங்களை மடையர்களாக்கியது அவனுடைய வேலைதான்.”

நாங்கள் சாத்தானைத் திட்டிக்கொண்டோம். சாத்தானை நாங்கள் வசைபாடுவதை இரசித்தான் கிழவன்.

“சாத்தானைத் திட்டாதீர்கள். அவனைத் தேடிக் கண்டு பிடிப்போம். அவனுடைய ஆட்டங்களை அறிந்து கொண்டால்தான் ஆண்டவன் சாத்தானைப் படைத்ததன் நோக்கம் புரியும்.”

எங்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“சாத்தானை ஆண்டவன்தான் படைத்தாரா?”

‘ஆம்’ என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை ஆட்டினான்.

“சாத்தானை ஆண்டவன் படைத்த கதையை நான் சொல்கிறேன். அப்போதுதான் இந்த உலகத்தில் நடக்கும் விளையாட்டுக்களை உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியும்.”

தனிமையில் இருந்த ஆண்டவனுக்கு ஒரு விளையாட்டை ஆரம்பிக்கும் நோக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. தனது அன்புக் குழந்தையாக ஞானத்தைப் படைத்தார். ஞானம் பிறந்தபோது இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் உயிர்களோ கிரகங்களோ சூரியன்களோ இருக்கவில்லை. தான் படைக்கப் போவதற்குச் சாட்சியாக ஞானத்தைத் தனது மடியில் இருத்திக் கொண்ட கடவுள் ஞானத்தைத் தடவிக் கொண்டே பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தார்.

நேரமும், காலமும் தோன்றியது. நீள அகல உயரங்கள் தோன்றின. வாயுக்கள், சூரியன்கள், கிரகங்கள் தோன்றின. வெப்பமும் வெளிச்சமும் தோன்றின. அவற்றுக்கிடையிலிருந்த ஒற்றுமைகளையும் அவற்றுக்கு நடந்த மாற்றங்களையும் தெரிந்தவர்கள் கடவுளும் ஞானமும் தான். சில கிரகங்களில் காற்று வீசத் தொடங்கியது. மழை பொழியத் தொடங்கியது. ஆறும் கடலும் தோன்றின. வேறு சில கிரகங்களில் வெறும் கல்லும், மண்ணும், பனிக் கட்டிகளும் மாத்திரம் இருந்தன. ஆண்டவன் படைத்த அந்தச் சடப்பொருட்களுக்கு பிறப்பும் மாற்றங்களும் இறப்பும் தோன்றி மறைந்தன. அந்த மாற்றங்களை அனுபவிப்பதற்கு ஆண்டவனையும் ஞானத்தையும் தவிர வேறு உயிர்கள் எதுவும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் இருக்கவில்லை.

“நான் உயிர்களை உண்டாக்கப் போகின்றேன்”

கடவுளின் தீர்மானத்திற்குத் தலையை அசைத்தான் ஞானம்.

“இந்த உயிர்கள் வேறு யாரும்ல்ல நான்தான்” என்று ஞானத்திற்குச் சொல்லிக் கொண்ட ஆண்டவன் உயிர்களைப் படைக்க ஆரம்பித்தான். அந்த உயிர்கள் தற்காலிகமாக இருந்து கொள்ள இரசாயனக் கலவைகளில் கூடுகளைச் செய்தான். அந்தக் கூடுகளைச் சரிப்படுத்தும் வேலைகளை அந்த உயிர்கள் பொறுப்பேற்றன.

சிறியதும் பெரியதுமான கோடி கோடிக் கணக்கான கூடுகளைச் செய்தான். அந்தக் கூடுகள், புற்கள், மரங்கள், கிருமிகள், பறவைகள், மீன்கள், மிருகங்கள் போன்ற பல உருவங்களில் சில குறிப்பிட்ட கிரகங்களில் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தன.

அந்தக் கூடுகளுக்குள் இருந்த உயிர்களுக்கு 'நான்' என்பது இருக்கவில்லை. பசியையும் வலியையும் வெறும் அனுபவங்களாகவே அவை அவதானித்தன. அந்த அனுபவங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதில் அவைகள் தமது சக்தியை செலவழிக்கவில்லை. அதனால் 'ருசி' என்பது அவைகளுக்குத் தெரியவில்லை.

பெரிய மீன்கள் சிறிய மீன்களைப் பிடித்து வயிற்றை நிரப்பின. பெரிய மீன்களின் உயிரில்லாத கூடுகளை இல்லாமல் செய்யும் வேலையை சிறிய மீன்களும் நுண்ணுயிர்க் கிருமிகளும் செய்து கொண்டன. மரங்களில் கனிந்து தூங்கிய பழங்களை உண்பதற்கு பறவைகளுக்கும் அணில்களுக்கும் தடை இருக்கவில்லை. வானில் தவழ்ந்த முகிற் கூட்டங்கள் மழையைப் பொழிந்தன. பச்சைப் பூவெளிக்கும் பளிங்கு நீருக்கும் பஞ்சம் இருக்கவில்லை. பசியை மாணும் மாடும் ஆடும் அனுபவிக்கும் போது உணவு அவைகளின் கண்ணெதிரேயே இருந்தது. சிங்கத்திற்கு புலிக்கும் பசியெடுத்தால் ஏதாவது மிருகத்தைக் கொன்று வயிற்றை நிரப்பிக்கொள்ளும்.

சிங்கத்தின் பற்களில் சிக்கிக்கொண்ட மிருகங்கள் வலியை உணர்ந்தன. 'நான்' இல்லாததால் அந்த வலி அவைகளைத் தாக்கவில்லை. பசியும் வலியும் வெறும் அனுபவங்கள் தான் என்பதை உணரக்கூடிய ஞானம் அவைகளுக்கு இருந்தது. பசிக்கு உணவு அளிப்பவனையும் வலியை அனுபவிக்கும் சக்தியைத் தந்தவனையும் அவைகள் நன்றாகவே தெரிந்து வைத்திருந்தன.

அந்த உயிர்கள் தமது உடலை மறந்திருந்தன. தலையில் மூளை இருந்தது அந்த மூளை அனுபவங்களைத் தேக்கி வைக்க முயற்சிச்செய்தது. உடலையும், இனங்களையும் அனுபவங்களையும் மறந்த அவைகளுக்கு நண்பனையும் எதிரியையும் தெரியவில்லை. அவர்கள் யார் யாருடன் சேர்ந்து விளையாட வேண்டும் என்ற சட்டங்களை யாரும் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை. அந்த உயிர்க்கூட்டங்கள் பாடின, ஆடின, சும்மாளமடித்தன. புலியும் நரியும் ஆடும் நாயும் ஒரே மைதானத்தில் விளையாட்டுக்களை நடத்திக் கொண்டிருந்தன.

அவற்றின் ஆட்டங்களைப் பார்த்த ஆண்டவன் நிம்மதியடைந்தான்.

"எல்லாம் ஒழுங்காகத்தான் நடக்கின்றது"

ஆண்டவனின் முடிவுக்குத் தலையை அசைத்துக் கொண்ட ஞானம் தேவையில்லாத கேள்வியொன்றையும் கேட்டுவிட்டான்.

“இன்னும் வேறு பிராணிகளை உண்டாக்கப் போகின்றீர்களா?”
தலையைச் சொறிந்து கொண்டான் ஆண்டவன்.

“உனக்கு விருப்பமானால் என்னால் உண்டாக்க முடியும்.”

“இந்த மிருகங்களைவிட வித்தியாசமான ஒரு மிருகத்தை உண்டாக்க முடியுமா?”

“ஆம்” என்று தலையை அசைத்தான் ஆண்டவன்.

“மனித மிருகத்தை உண்டாக்குகின்றேன்”

“இந்த மிருகங்களுக்குள் ஏதோ ஒருவிதத்தில் ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றன. அந்த மனித மிருகத்தை இந்த மிருகங்களிலிருந்து எவ்வாறு வேறுபடுத்தப் போகின்றீர்கள்?”

ஞானத்தின் கன்னங்களைச் செல்லமாகத் தட்டிக் கொண்ட ஆண்டவன் புன்னகைத்தான்.

“மனித மிருகத்தைப் படைப்பதற்கு முன்னர் உனக்கு ஒரு தம்பியைப் படைக்கப் போகின்றேன்”

“எனக்குத் தம்பியா?” அடக்க முடியாத ஆனந்தத்தில் துள்ளினான் ஞானம். “சரி படைத்து விடுங்கள். எங்களுடன் அவனும் இருந்தால் நாங்கள் மூவரும் சேர்ந்து விளையாடலாம்.”

ஞானத்தின் உடன்பிறப்புத் தோன்றிவிட்டான். புதியவனை கட்டியணைத்தான் ஞானம். தம்பியை அரவணைத்த அவன் மகிழ்ச்சியில் மயங்கி அமைதியாகி விட்டான்.

“உன்னுடைய தம்பிக்குச் ‘சாத்தான்’ என்ற பெயரை வைக்கலாம். இனி விளையாட்டை ஆரம்பிக்கலாம்.”

ஞானம் சம்மதித்தான். ஞானத்தையும் ஆண்டவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டான் சாத்தான்.

“என்ன விளையாட்டு?” என்று கேட்டான் சாத்தான்.

“இவ்வளவு காலமும் நான் செய்த விளையாட்டுக்களைப் பார்த்த உனது அண்ணனுக்கு அலுப்புத் தட்டிவிட்டது. உன்னைக் குறும்பு செய்வதற்காகப் படைத்திருக்கின்றேன். அண்ணனுக்கு புதியவிதமான விளையாட்டுக்களைக் காட்டி நீதான் அவனைச் சிரிக்க வைக்க வேண்டும்.”

தனது அண்ணனைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினான் சாத்தான். பிறந்ததும் விளையாட்டை ஆரம்பித்துவிட்ட தம்பியை ஞானத்திற்கு மிகவும் பிடித்து விட்டது.

“விளையாட்டை ஆரம்பிப்பதற்கு எனக்கு என்ன விதமான விளையாட்டுப் பொருட்களைத் தரப்போகிறீர்கள்?”

“மனிதன் என்ற பெயரில் ஒரு புதிய மிருகத்தைப் படைக்கப் போகின்றேன். அந்த மிருகங்களுக்கு உடலுடன் ‘மனம்’ என்ற வேறொரு கருவியையும் படைத்துவிடுகின்றேன். அவைகளுக்கு ‘நான்’ என்ற மடமையையும் கொடுக்கின்றேன். மனித மிருகத்தின் தலையில் முளையைப் பெரிதாகப் படைத்துவிடுகின்றேன். பசி - வலியுடன் ருசி என்பதையும் கொடுக்கின்றேன். மனத்தின் அடித்தளத்தில் நானும் ஞானமும் இருந்து கொள்கின்றோம். மனத்தின் வாசலில் நீ நின்று கொள்ள வேண்டும். அந்த மனித மிருகங்களில் ‘நான்’ என்பதை மனத்திற்குள் நுழைய விடாமல் முளையிலேயே நிறுத்தி வைக்க வேண்டும். அதுதான் உன்னுடைய வேலை”

ஞானத்திற்கு இந்த விளையாட்டுப் புரியவில்லை.

“பிரபஞ்சம் முழுவதும் நிறைந்துள்ள உங்களால் எப்படி மனத்தினுள் ஒளிந்து கொள்ள முடியும்?”

சாத்தானுக்கு ஆண்டவனின் விளையாட்டுப் புரிந்து விட்டது.

“அது நல்ல விளையாட்டுத்தான். அந்த ‘நான்’ மனத்திற்குள் நுழைந்தால்தான் ஞானத்தைத் தெரியவரும். ஞானத்திடம் தான் அவர்கள் உங்களைப் பற்றியும் உங்கள் படைப்பின் இரகசியங்களையும் அறிந்துகொள்ள முடியும். அந்த ‘நான்’ என்பது முளையிலேயே நிறுத்தப்பட வேண்டும். முளையில் பதியப்பட்டிருக்கும் அனுபவங்களை அந்த ‘நான்’ புரட்டிப் பார்க்க வேண்டும். அனுபவங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். சில அனுபவங்களில் ‘ருசி’யை அந்த ‘நான்’ உணர வேண்டும். அந்த ருசியைத் தேடி மனச் சக்தியைச் செலவு செய்ய வேண்டும். அந்த ‘நான்’ பசிக்கும் வலிக்கும் ருசிக்கும் தலை வணங்க வேண்டும். இதுதானே விளையாட்டு?”

கைகளைத் தட்டிக் கொண்டான் ஆண்டவன். தன்னுடைய குறும்புப் பிள்ளையின் திறமை அவனுக்கு தெரியாதா? சாத்தானிடம் ஆலோசனையும் கேட்டான் ஆண்டவன்.

“எந்த மாதிரியான உருவத்தில் மனித மிருகம் இருக்க வேண்டும் என்று நீ விரும்புகின்றாய்?”

சாத்தான் யோசிக்க வேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை.

“நீங்கள் படைத்துள்ள ஜீவராசிகளுள் குரங்குதான் கோமாளிக் கூத்து அடிப்பதற்குத் தோதானதாக இருக்கிறது. இந்தக் குரங்குகளுக்குச் சிறு மாற்றங்களைச் செய்து மனித மிருகம் ஆக்கிவிடுங்கள்”

மகிழ்ச்சியடைந்தான் ஆண்டவன்.

“மனித மிருகத்தை உருவாக்குவதற்கு நான் செய்ய வேண்டிய வேலைகளைக் குறைத்து விட்டாய். வேறு என்னென்ன தேவையென்று நீ நினைக்கின்றாய்?”

“அண்ணன் என்னுடைய விளையாட்டுக்களை விமர்சிக்கக்கூடாது. விளையாட்டில் பங்குபற்றக்கூடாது. பார்வையாளனாகவே இருந்து கொள்ள வேண்டும். அண்ணன் வாயைத் திறந்து விட்டால் என்னால் விளையாட்டைத் தொடர முடியாமல் போய்விடும்”

ஆண்டவனும் சாத்தானின் ஆலோசனைக்குச் சம்மதித்தான்.

“அதுவும் உண்மைதான். ஞானத்தின் வாயை முடிவிடுகின்றேன். உன்னுடைய விளையாட்டுக்களை இரசிக்கும் அவன் மனித மிருகங்களின் ‘நான்’ என்பதற்குப் புள்ளிகளைப் போட்டுக் கொள்ளட்டும். அந்த மிருகங்களின் கணக்கு வழக்குகளைப் பார்த்துக் கொள்ளும் வேலையை அவன் செய்து கொள்ளுவான். உன்னுடைய விளையாட்டை அவன் குழப்பமாட்டான்.”

ஞானமும் அந்த விளையாட்டுகளுக்குச் சம்மதித்தான்.

“நானும் அந்த விளையாட்டுக்குச் சம்மதிக்கின்றேன். அந்த ‘நான்’ தம்பியிடம் தப்பிக்கொண்டு மனத்திற்குள் நுழைந்து விட்டால் எனக்குச் சிரிப்புத் தோன்றிவிடும். அந்த ‘நான்’ என்பதற்கு உண்மைகளைக் கூறிவிடுவேன். என்னைக் கண்ட அது தம்பியைக் கேலி செய்யும். இதற்கு என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது.”

சாத்தான் சலிக்கவில்லை.

“பரவாயில்லை. மனத்திற்குள் நுழைந்து உன்னுடைய புத்திமதிகளைக் கேட்ட அந்த ‘நான்’ என்பதை வெளியே இழுத்தெடுத்து அதனுடைய முளையைச்சலவை செய்துவிடுவேன்” என்று வீரமாகப் பேசிய சாத்தான் ஆண்டவனைப் பார்த்தான். “எனக்கும் அண்ணனுக்கும் வேலை தந்து விட்டீர்கள். நீங்கள் இந்த விளையாட்டில் எந்த விதமாகப் பங்குபற்றப் போகின்றீர்கள்?”

“நான் மனித மனங்களின் அடித்தளத்திலிருந்து எண்ணங்களையும் வெளியிலிருந்து அந்த எண்ணங்களை நிறைவேற்றும் சந்தர்ப்பங்களையும் உண்டாக்குவேன்”

சாத்தான் பலமாகச் சிரித்தான்.

“நான் அந்த மனித மனங்களின் மேல்தளத்தில் நின்று கொண்டு நூற்றுக்கணக்கான எண்ணங்களை உண்டாக்கி உங்கள் எண்ணத்தையும் சந்தர்ப்பங்களையும் அந்த ‘நான்’ புரிந்து கொள்ளாதபடி செய்து விடுவேன். நிறைவேற்றவே முடியாத என்னால் உண்டாக்கப்பட்ட அந்த எண்ணங்களை நிறைவேற்ற அந்த ‘நான்’ சந்தர்ப்பங்களை உண்டாக்க அலையவைப்பேன்.”

பிறக்கப் போகும் மனித மிருகங்களில் அனுதாபப்பட்ட ஞானம் ஆண்டவனை மன்றாடினான்.

“அந்த ‘நான்’ விரும்பியவற்றில் சிலவற்றை நிறைவேற்ற விட்டுக் கொடுங்கள். அவர்களின் கணக்கில் அவற்றைக் கழித்துவிடுகின்றேன். அந்த ‘நான்’ அடாப்பிடியாக நின்றால் அதற்குக் கடனும் கொடுப்போம். அந்தக் கடனை அடைக்கச் செய்ய அந்த ‘நான்’ என்பதன் தலைவதியை மாற்றுவோம்.”

“இது எனது வேலையை மிகவும் சுலபமாக்கிவிடும்” என்று சொல்லிய சாத்தான் ஆண்டவனை நோக்கினான். “வேறு என்னென்ன நீங்கள் செய்வீர்கள்?”

“காலத்துக்குக் காலம் நானே பிறப்பெடுத்தும் எனக்கு நம்பிக்கையானவர்களை அனுப்பியும் வாழ்க்கையின் உண்மைகளைப் போதிப்பேன்.”

ஆண்டவனைக் கேலியாகப் பார்த்தான் சாத்தான்.

“அதற்கும் என்னிடத்தில் மாற்றுத்திட்டங்கள் இருக்கின்றன. உங்களால் போதிக்கப்பட்ட உண்மைகளைப் போதிக்க ஆரம்பிக்கும்

மனித மிருகங்களின் வார்த்தைகளையும் எழுத்துக்களையும் மாசடையச் செய்வேன். தங்களுக்குப் பிடித்தமான சில கற்பனைகளையும் விளக்கங்களையும் தெரியப்படுத்த முயலும் அந்தப் போதகர்களை என்னுடைய வலையில் விழ வைப்பேன். மதங்கள் என்ற பெயரில் உண்மைகளை மாகபடுத்தி அவர்களை அடிபடச் செய்வேன். அது மாத்திரமல்ல மனித மிருகங்களில் சில திறமையான கோமாளிகளைத் தேடிப் பிடித்து அவர்களைத் 'தாங்கள் தான் கடவுளின் வாரிசுகள்' என்று சொல்ல வைத்து அவர்களை உலக இச்சைகளில் அலையவைப்பேன். இதைக் காணும் மற்றைய மனித மிருகங்கள் உங்களின் உண்மைகளை முழுமையாக ஒதுக்கி விடச் செய்வேன்"

ஆண்டவன் சிரித்துக் கொண்டான்.

"உண்மைகளை அறிந்த ஞானிகள் அந்தக் கோமாளிகளைப் பார்த்துச் சிரிப்பார்கள். பூமியில் நகைச்சுவையும் தேவைதானே"

ஆண்டவனையும் சாத்தானையும் பரிதாபமாகப் பார்த்துக் கொண்டான் ஞானம். 'மனித மிருகங்களைத் தோற்றுவிக்க வேண்டாம்' என்று ஆண்டவனைக் கேட்டுக் கொள்ள அவன் நினைத்தான். அவன் தனது எண்ணங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு முன்னர் குரங்குகளை மனிதர்களாக ஆக்கிவிட்டான் ஆண்டவன். அந்தக் குரங்கு மனிதர்களின் முளைகளில் 'தாங்கள்தான் பிரபஞ்சத்திற்கு அதிபதிகள்' என்ற எண்ணத்தையும் பதிய வைத்து விட்டான் சாத்தான். விளையாட்டுக்கள் ஆரம்பமாகிவிட்டன. தான் சிரிக்கப் போகும் சந்தர்ப்பங்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு ஞானம் மனிதர்களின் மனங்களின் அடித்தளத்தில் அமைதியாக இருந்து கொண்டான்.

3

"நீங்கள் திட்டிக்கொண்ட சாத்தானை நீங்கள் வெளியே தேடிக்கண்டு பிடிக்க முடியாது. அவன் உங்களுக்குள்ளே தான் முடங்கிக் கிடக்கின்றான்" என்று கிழவன் சொன்னதும் நாங்கள் தலையில் அடித்துக் கொண்டோம். எமது பரிதாப நிலையைக் கண்ட கிழவன் எமக்குத் தெம்பூட்டினான்.

"சாத்தான் எங்கும் தப்பி ஓட முடியாது. அவனைக் கண்டுபிடிக்க நீங்கள் தயாராக இருக்கின்றீர்களா?"

நம்பிக்கை இல்லாமல் 'ஆம்' என்று வெறுமனே தலையை ஆட்டிக் கொண்டோம்.

"சாத்தானைத் தேடும்போது மனத்தின் ஆரவாரங்களையும் நாம் கண்டுகொள்ள வேண்டும்."

"ஆம் தாத்தா" அசாத்தியத் துணிவு எங்களுக்குத் தோன்றிவிட்டது. "மனத்தைப்பற்றிய ஏராளமான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைப் படித்து விட்டோம். எமது முளைதான் குழப்பமடைந்ததேயொழிய மனத்தைப்பற்றி எதுவும் அறிய முடியவில்லை"

கேலியாகச் சிரித்தான் கிழவன்.

"என்னிடம் இருப்பவைகளைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு என்னை விடச் சிறந்தவர்கள் யார்தான் இருக்கமுடியும்? என்னுடைய சட்டைப்பைக்குள் என்னென்ன இருக்கின்றன என்பதை அறிந்து கொள்ள நான் ஏன் மற்றவர்களின் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைப் படிக்க வேண்டும்? அவர்கள் சில சமயம் தங்களின் சட்டைப்பைகளுக்குள் இருப்பதைக் கண்டிருப்பார்கள். எனது வண்டியின் இயந்திரத்தில் கோளாறு ஏற்படுகிறது. அந்த இயந்திரத்தைப் பற்றி அறிய நான் ஏன் முயற்சி செய்யவில்லை?"

எமது கண்கள் திறந்து கொண்டன. நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டோம். இனித்தலை குனியப் பேவதில்லை. வளர்த்த நாய் எஜமானைப் பார்ப்பது போல் கிழவனைப் பார்த்துக் கொண்டோம்.

"நாய்க்கு ஏதாவது உணவளித்தால் அது தன் நன்றியைப் பலவழிகளில் தெரியப்படுத்தும். வாலை ஆட்டிக்கொண்டே எமது கால் கைகளை நக்கிக்கொள்ளும். எமது மடியில் இருந்து கொள்ளப் பாய்ந்து ஓடிவரும். நாங்கள் ஏன் எமக்குப் பிச்சை இட்டவனுக்கு நன்றி கூறவில்லை? ஏன் அவனது கைகளை முத்தமிட நினைக்கவில்லை? அவனுடைய கால்களை ஏன் தடவிக் கொடுக்கவில்லை? அவனுடைய வார்த்தைகளை ஏன் கேட்டுக்கொள்ளவில்லை?"

நாங்கள் வெட்கப்படப் போவதில்லை.

"தாத்தா அவனுடைய குரல் எமக்குக் கேட்கவில்லை"

எமது விடையில் கிழவன் திருப்தியடையவில்லை.

“அவனுடைய புத்திமதிசகளைக் கேட்பதைவிட வேறு முக்கிய விஷயங்களில் உங்களின் காதுகளைத் திருப்பி விட்டீர்கள். பகவத்கீதையில் மனங்களின் விளக்கங்களை நீங்கள் ஏன் தெரிந்து கொள்ளவில்லை? ‘ஆசைதான் துன்பத்திற்குக் காரணம்’ என்ற புத்தரின் போதனைகளைப் புரிந்து கொள்ள முயன்றீர்களா? ‘நிலங்களை உழுவது போல் உங்கள் மனதையும் உழுங்கள்’ என்ற யேசுவின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற ஏன் நீங்கள் நினைக்கவில்லை? ‘உனது வயலில் என்ன இருக்கிறதென்பதை நீதான் அறிந்துகொள்’ என்ற நபி நாயத்தின் வசனங்களை ஏன் புரிந்துகொள்ள முயற்சிக்கவில்லை?”

சில கணங்கள் எங்களைப் பார்த்துக் கொண்டான் கிழவன். “உழுவதை நிறுத்திவிட்டு நிலத்தைத் தோண்டிப் புதையலைத் தேடினீர்கள். அதை முன்னேற்றம் என்று நம்பினீர்கள். அவனது படைப்புகளை அழிப்பதுதான் நாகரீகம் என்று கூப்பாடு போட்டீர்கள். வேசியாடலை முன்னேற்றம் என்று பிரச்சாரம் செய்தீர்கள். இதுதான் உங்களின் உண்மை நிலை”

எமது உண்மை நிலையை அறிந்து கொண்ட நாங்கள் ஏன் வெட்கப்படவேண்டும். சிரித்துக் கொண்டோம்.

“உடலை ஆய்வு செய்வதற்கும் மனதை ஆய்வு செய்வதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. உயிரில்லாத உடலைக் கீறித்தான் நாங்கள் மருத்துவர்கள் ஆனோம். எமது உள் உறுப்புக்களை அறிந்து கொண்டோம். உயிருடன் இருக்கும் போதுதான் மனத்தின் உறுப்புக்களை அறியமுடியும். உயிரில்லாத உடலில் மனதைத் தேட முடியாது.”

யார் இந்தக் கிழவன்? மருத்துவனா மனோதத்துவ நிபுணனா?

“எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமானது தேடப்போகும் பொருளில் ஆசை வைக்கக்கூடாது. ஆண்டவனிலும் ஆசையைத் துறந்தால்தான் ஆண்டவனைக் காணலாம். நீங்கள் படித்தும் கேட்டும் அறிந்த மூளையில் கிடக்கும் மதங்களைப் பற்றிய கடவுளைப்பற்றி மனத்தைப்பற்றி தகவல்களை மறந்து விடுங்கள்.”

இந்தக் கிழவன் நாஸ்திகனா?

“எமது இந்த உடம்பு ஒரு அருமையான அபூர்வமான இராசாயனத் தொழிற்சாலை. இது எமக்கு எப்படியோ பரிசாகக்

கிடைத்திருக்கிறது. இந்த அன்புப் பரிசை யார் எதற்காகத் தந்தான்? இந்தத் தொழிற்சாலையின் எந்தவொரு உறுப்பையேனும் எம்மால் சிருஷ்டிக்க முடியாது. ஆனால் இந்த உறுப்புக்களைச் சுலபமாக அழித்துக் கொள்கின்றோம். நாங்கள் இந்தத் தொழிற்சாலைக்குக் கொடுக்கும் மூலப் பொருட்களினால் உடம்பின் வெளி-உள் உறுப்புக்கள் பாதிக்கப்படுகின்றன. பாதிக்கப்பட்ட உபகரணங்களைத் திருத்தும் வேலையை மருத்துவர்களிடம் விட்டுவிட்டோம். சரி பரவாயில்லை. இந்த இராசாயனத் தொழிற்சாலையை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பில் யாரை அமர்த்தியிருக்கின்றோம்? அந்த முகாமையாளன் எங்களுக்குத் தந்து கொண்டிருக்கும் விளை பொருட்கள், அனுபவங்கள் என்ன?"

'இது என்ன கேள்வி?'

எமது தலைச்சுற்றல் கிழவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அவன் சிரித்துக் கொண்டான்.

"உங்கள் கேள்வி முகாமையாளனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. தனது ஊழல்கள் வெளிவந்து விடுமென்ற பயத்தில் மேற்கொண்டும் இதுமாதிரியான கேள்விகள் கேட்டுக் கொள்வதைத் தவிர்க்க முயற்சிக்கின்றான். இந்தக் கேள்விகள் முளையைப் பாதிக்கும் என்று புத்திமதியும் கூறுகின்றான்."

அசட்டுச் சிரிப்புடன் கிழவனைப் பார்த்துக் கொண்டோம்.

"இந்தத் தொழிற்சாலையின் உபகரணங்களை ருசி பாதிக்கவில்லையா? பசியைத் தீர்க்க விரும்பிய நாம் எப்படி வலியை வாங்கிக் கொண்டோம்? உடல் உறுப்புக்களைப் பழுதடையச் செய்ததற்குப் பொறுப்பானவன் யார்? முகாமையாளன் ஆசனத்தில் யார் இருக்கின்றான்? சத்தானா? ஞானமா? ஆண்டவனா?"

நாங்கள் தேடினோம். கண்டுபிடித்தோம். வாயைத் திறந்தோம்.

"தாத்தா முகாமையாளனாகச் சாத்தான் இருக்கின்றான். போதையிலும் காமத்திலும் எமக்கு ருசியை ஏற்படுத்தினான். அவற்றுக்கு எம்மை அடிமையாக்கினான். இந்தத் தொழிற்சாலைக்கு நாங்கள் போட்ட மூலப்பொருட்கள் மதுவும் காமமும் தான். என்ன செய்வது? இந்த மூலப்பொருட்களினால் தொழிற்சாலையின்

சில உபகரணங்கள் பழுதடைகின்றன. இவற்றைத் திருத்தித் தரும்படி மருத்துவரிடம் ஓடினோம். சில முயற்சிகள் செய்து பார்த்த அவர் கையை விரித்து விட்டார். எமது முகாமையாளனிடம் முறையிடுகின்றோம். இந்த உறுப்புக்களைச் சரிசெய்தால் தான் தன்னால் தொழிற்சாலையை இயக்க முடியுமென்றும் அது முடியாது போனால் தொழிற்சாலையை மூட வேண்டித்தான் வருமென்றும் முடிவாகக் கூறிவிட்டான். தாத்தா இனி நாங்கள் யாரிடம் போவது ஆண்டவனிடமா?"

கலகலவென்று சிரித்தான் கிழவன்.

"சரி இப்பொழுதாவது உங்களுக்கு எதையாவது ஆண்டவனிடம் கேட்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்றியிருக்கிறது. அவன் உங்களை வரவேற்பான். 'என்ன காரணத்திற்காக வந்தீர்கள்?' என்று அவன் கேட்டால் என்ன சொல்வீர்கள்? தான் கொடுத்த பிச்சையை நீங்கள் செலவு செய்த கணக்கைக் கேட்டால் என்ன சொல்லப் போகின்றீர்கள்? உங்களின் வரவு செலவுக் கணக்குகளை நூனம் ஒழுங்காக வைத்திருக்கின்றான்."

அழுத்தமான உண்மைகளைத் தாங்க முடியாத நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டோம்.

"என்ன செய்வது? அவனிடம் எதைக் கூறுவது? அவன் கொடுத்த இளமையையும் அழகையும் மதுவுக்கும் போதைக்கும் காமத்துக்கும் விற்று விட்டோமென்று கூறலாமா? அவன் இன்னும் கொஞ்சம் பிச்சை கொடுத்து உதவி செய்தால் அந்தப் பிச்சையில் பழுதாசிக் கிடக்கும் உபகரணங்களைத் திருத்திக் கொண்டு பழைய தொழிலைத் தொடரலாம் என்று அவனுடன் வாதாடலாமா? என்ன செய்வது?"

கிழவனின் வெறித்த பார்வை எம்மைத் துளைத்தது. மூளையை அலசி ஆராய்ந்தோம். பழைய அனுபவங்களைத் தேக்கி வைத்திருக்கும் அந்த இடங்களில் விடை கிடைக்கமாட்டாதென்ற உண்மை புரிந்தது. ஆராய்ச்சியை ஆரம்பித்த நாங்கள் முடிவுகளைப் பற்றி ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? கண்டு பிடித்த உண்மைகள் எவ்வளவு கசப்பானவைகளாக இருந்தாலும் அவற்றை ஏன் மறைக்க வேண்டும்?

“தாத்தா சாத்தானுடன் சேர்ந்து கும்மாளமடித்த நாங்கள் சில உண்மைகளை அறிய முடியவில்லை. இந்த உடம்பும் மனமும் முக்கியமானவைகள் என்பதை நாம் உணரவில்லை. சிரிப்புக்கும் அழுகைக்கும் காரணங்களை முளையில் தேடலாம் என்று அவன் கூறினான். சிரிப்புக்கு நாங்கள் உரிமை கொண்டாடினோம். கவலைக்கு மற்றவர்களைக் குற்றவாளிகளாக்கினோம். இந்த நிலை எங்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானதாக இருந்தது. முளையில் கிடந்த இறந்துபோன பதிவுகளில் முடிவுகளைக் காணமுயன்ற எங்களை மனத்திற்குள் புகுவதற்கு அவன் இடங்கொடுக்கவில்லை.”

தாத்தா எங்களை உற்சாகப்படுத்தினார்.

“சாத்தான் ஆண்டவன் கொடுத்த வேலையை திறமையாகச் செய்து கொண்டிருக்கின்றான். உதைபந்து விளையாட்டில் கோல் கிப்பரின் வேலைதான் அவனுடையது. பந்தைப் பிடிக்கலாம். கை, கால், தலை போன்ற எதுவானாலும் அவன்பந்தை அடிப்பதற்கு உரிமை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பந்து கோலுக்கு நுழையாமல் வேறு எங்கு போனாலும் அவனுக்கு வெற்றி.

“இனி விளையாடுங்கள். அவனைக் களைக்கச் செய்து அவனை வெல்லலாம். மனத்திற்குள் நுழைந்து மனத்திலுள்ள பசி-வலி-ருசி என்பனவற்றை ஆராயலாம். அது உங்களுக்குச் சொந்தமான வயல் அதை உழுது கொள்வதற்கு நீங்கள் வேறு ஆட்களை கூலிக்கு அமர்த்த முடியாது. அவர்களின் வயல்களில் அவர்களுக்கு வேலை இருக்கிறது.”

4

பந்து எங்களின் கோட்டுக்குள் விழுந்துவிட்டது. மனத்தில் உண்டாகும் பசி-வலி-ருசியை ஆராய்வதைவிட வேறு என்ன தேவை எங்களுக்கு? இந்த உலகத்தில் பிறந்த சந்தர்ப்பத்தை நாங்கள் நழுவவிடப் போவதில்லை.

பசி-வலி-ருசி மூன்றும் இந்த உடம்பைப் படுத்திய பாடு எங்களுக்கு நன்றாகவே தெரியும். மனத்திலும் பசி-வலி-ருசி இருந்தன. உடம்பில் இருப்பதைவிட வித்தியாசமான விதத்தில் அவை மனத்தில் செயல்பட்டன. எமது உடற்பசியை நாங்கள் தீர்த்தது மற்றவர்களுக்கு உடல்வலியை ஏற்படுத்தவில்லை. ஆனால் என்ன ஆச்சரியம்! மற்றவர்களுக்கு மனவலி ஏற்படுத்தியதில்தான்

எமது மனப்பசி அடங்கியது. எமது மனப்பசிக்கு மற்றவர்களின் உடல்வலியும் காணிக்கையாக்கப்பட்டது. மற்றவர்களின் வயிற்றைக் காய வைப்பதிலும் எமது மனப்பசி அடங்கியது.

“தாத்தா உடற்பசியைத் தீர்க்க உடலுக்கு வெளியிலிருந்து உணவை எதிர்பார்த்தோம். மனப்பசியையும் திருப்திப்படுத்த வெளியே நோக்கினோம். மனவலியும் பரிசாகக் கிடைத்தது. இதுதான் வாழ்க்கையா?”

கிழவன் சிரித்தான்.

“இதுதான் வாழ்க்கை என்று நீங்கள் வாழ்ந்து விட்டீர்கள். நீங்கள் அரசியல் வாதியானாலென்ன, மதபோதகரானாலென்ன, கொள்ளைக்காரனானாலென்ன, சாதாரண குடும்பத் தலைவனானாலென்ன மனருசியுடன் ஒட்டிக்கொண்ட உங்களுக்கு மனப்பசியைத் தீர்க்க முயற்சிப்பதுதான் உங்களின் ஒரே குறிக்கோள். பதவியில் பசி, பெயரிலும் மதிப்பிலும் பசி, பணத்தில் பசி, மொழியிலும் நாட்டிலும் இனத்திலும் பசி, மத-அரசியல் சித்தாந்தங்களில் பசி, எதிர்கால எதிர்பார்ப்புகளில் பசி, கடவுளில் பசி, பசி... பசி... பசி... இந்தப் பசியை மறக்க ருசி விடவில்லை. மனப்பசிக்கு உணவைத் தேடி இந்த உலகத்தையே சாக்கடையாக மாற்றிவிட்டோம். மனப்பசிக்கு உணவை ஞானத்திடம் கேட்டால் என்ன?”

“உண்மைதான் தாத்தா. உடற்பசிக்கு ஏதாவது உணவு கொடுத்தால் போதும். ஆனால் மனப்பசியின் துகள்கள் நூற்றுக்கணக்காக இருக்கின்றன. அதை என்ன செய்வது?”

எமது உண்மையான வேட்கை கிழவனுக்குப் புரிந்தது.

“அந்தப் பசிகள் தான் எண்ணங்களை உண்டாக்குகின்றன. உடலில் பசியும் வலியும் இல்லாதபோது எங்களுக்கு ஏதாவது வேலை தேவைப்படுகிறது. மனப்பசி எண்ணங்களை உண்டாக்குகின்றது. எண்ணங்கள் எம்மை இழுத்துச் செல்கின்றன. எந்த எண்ணங்களுள் சரியானது எது? பிழையானது எது? நன்மையானது எது? தீமையானது எது என்று ஆராய ஆயத்தமானால் அது முளையைக் குழப்பி ஆபத்தை உண்டாக்கிவிடும். அந்த எண்ணங்கள் முழுவதையுமே நாம் ஒதுக்க வேண்டும்.”

அவன் சொல்வதில் சில உண்மைகள் இருப்பது எமக்குப் புரிந்தது. மனப்பசியைத் தீர்க்க முடியாதுபோன சந்தர்ப்பங்களில் அவமரியாதை தோன்றியது. அவமானம் மனவலியை உண்டாக்கியது. அந்த வலியிடமிருந்து தப்ப ஆத்திரத்தை வரச்செய்தோம். பசிக்கனியைப் புசிக்கவிடாது செய்தவனை எதிரி என்றோம். அவனுக்கு மனவலியை உண்டாக்கும் முயற்சியில் பொய் சொன்னோம். ஏமாற்றினோம் ஏன் கொலைகள் கூடச் செய்து விட்டோம். இந்த மனப்பசியைத் திருப்திப்படுத்த வேலைகளைச் செய்து பாவங்களை வாங்கிக் கொண்டோம். இதே பசிதான் நாம் எமக்குப் பிடித்தமான அரசியல்-மத-பொருளாதாரச் சித்தாந்தங்களைப் பரப்பச் செய்தது. எமது கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்களைப் பயமுறுத்தினோம். பட்டினி போட்டோம். தண்டனை அளித்தோம்.

“தாத்தா இந்த எண்ணங்களுக்கு என்ன செய்யலாம்?”

ஆழமாக யோசித்த அவன் சிரித்துக்கொண்டான்.

“நாங்கள் தெருவில் போய்க்கொண்டிருக்கின்றோம். தெருநாய் ஒன்று குரைத்துக்கொண்டு துரத்துகிறது. கடித்துவிடும் அளவுக்கு மிக அருகில் வந்துவிட்டது. நாம் அதைத் திரும்பி பார்க்கவில்லை. அதன் சத்தங்களை நாம் கணக்கெடுக்கின்றோம் என்பதை அந்த நாய் உணர்ந்தாலே எமக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடும். அதனுடைய குரல் ஒங்கிவிடும் ‘அதைத் தடவவும் அடிக்கவும் போவதில்லை’ என்ற தீர்மானத்துடன் நடந்து கொண்டேயிருப்போம். நாயின் ஆர்ப்பாட்டம் தணிவதை நிச்சயமாக அவதானிப்போம். நாயிடம் தப்பிவிட்டோமென்று பெருமைப்பட முடியாது. அது தற்சமயம் துரத்தில் இருக்கிறதெயொழிய அது உயிருடன் தான் இருக்கிறது. எந்த நேரமும் அது எமக்கு அண்மையில் வரலாம்.

“அந்த நாய்தான் ஆசையும் பசியும் அதன் குரைப்புத்தான் எண்ணங்கள். அந்த நாயை மதிப்பது போல் எமது பசியையும் எண்ணங்களையும் மதிப்போம். சாத்தானின் ஆர்ப்பாட்டம் அடங்கிவிடும். ஞானம் சிரிக்க ஆரம்பித்து விடுவான்.”

உண்மைதான் சாத்தான் மனத்தின் மேல் தளத்தில் இருந்து கொண்டு ஆட்டம் போட்டும். ஆயிரமாயிரம் எண்ணங்களை உருவாக்கட்டும். அந்த எண்ணங்களை விருப்பு வெறுப்பின்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்போம். அந்த எண்ணங்கள்

எம்மை இழுத்துப்போகாதபடி 'சும்மா' உறுதியாக நிற்போம். சாத்தானால் என்ன செய்ய முடியும்? அவனைக் களைக்க வைத்து கோல் அடிக்க முடியும்.

மனத்திற்குள் நுழைந்து விட்டோம் பசி-வலி-ருசி கலந்திருக்கும் சாக்கடையைத் தாண்டிவிட்டோம். அது என்ன உலகம்? மௌனமாகிவிட்டோம். மௌனத்திற்கு அப்படி என்ன மகிமை? அந்த அமைதியில் அவன் மீட்டிய சங்கீதத்தை இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதிலும் கேட்கவே முடியாது! சாந்தமும் அன்பும் கருணையும் அங்குதான் ஊற்றெடுக்கின்றன. கதைக்கும் இசைக்கும் கண்டுபிடிப்புகளுக்கு கரு அங்குதான் கிடைக்கிறது. ஞானத்தின் சிரிப்புத் தொடங்கிவிட்டது. உள்ளேயும் வெளியேயும் எம்மைப் படைத்தவனின் தர்பார் தடையில்லாமல் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. எமக்காக அவன் தாயாரித்து வைத்திருந்த திட்டம் எமக்குத் தெரிகிறது. எமது பாவங்களை அந்த உலகத்தில் கழுவிக்கொள்ளலாம். ஞானஸ்நானம் அங்குதான் நடக்கிறது.

சாத்தான் மேலே இருந்து இழப்பது புரிகிறது. வெளியே வந்துவிட்டோம். தாத்தா சிரித்துக் கொண்டார்.

"என்ன நடந்தது?"

"சாத்தான் இழந்துவிட்டான்? 'நான்' தோன்றிவிட்டது"

"சாத்தான் என்ன சொல்கின்றான்?"

"அந்தக் கருவைக் காசாக்கலாமாம். பணம்-பெயர்-புகழ் சேருமாம். அந்த அனுபவங்களை நாங்கள் ஏற்கனவே அனுபவித்து விட்டோம். அனுபவங்களில் ருசியை இனியும் வளரவிடப் போவதில்லை."

"இந்த மூளை வெறும் பதிவு நாடாதான். அந்தப் பதிவுப் பெட்டியில் வசனங்களைப் பதிந்தவனைக் காணமுடியாத 'நான்' அந்தப் பதிவுகளைத் தன்னுடைய தென்று எண்ணிவிட்டது. அதைப் பதிவு செய்வதற்கு அவன் ஏற்படுத்திய எண்ணங்களையும் சந்தர்ப்பங்களையும் நாங்கள் இவ்வளவு காலமும் கணக்கெடுக்கவில்லை. என்ன செய்வது? அவனிடம் மண்டியிடுவோம்"

"உடலுறவிலும் அந்த 'நான்' மறைந்திருந்தது! 'நான்' இல்லாத போது உண்டான சுக அனுபவங்களை எம்முடன்

உடலுறவு கொண்டவர்கள் அளித்ததாக நம்பிக்கொண்டோம். அந்த அனுபவங்களை மீட்டும்படி ருசி தூண்டியது. காமப்பசியை அடக்க உடலுறவைத் தேடி மாற்றவே முடியாத நோய்களை வாங்கிக்கொண்டோம். இது தேவைதானா?"

"நாங்கள் வெறும் ஏவுகணைதான். எம்மைத் தோற்றுவிக்கும் போதேயே எமது பாதையை அவன் தீர்மானித்துவிட்டான். நாம் ஏன் மற்றைய ஏவுகணைகளைப் பார்த்துப் பொறாமைப்படவேண்டும்?"

"அவைகளைப் பார்த்து ஏன் ஏங்க வேண்டும்? ஏன் அவைகளைத் தொடர வேண்டும்? அவன் தேர்ந்தெடுத்த பாதையில் போகும் அவைகளை நாம் ஏன் மாற்ற முயற்சிக்க வேண்டும்? எமது பாதையை மாற்ற நாம் எம்மிடமுள்ள சிறு சக்தியைச் செலவழிக்கலாம். அவனுக்கு எம்மீது கருணையிருந்தால் எம்மைத் தட்டியும் அடித்தும் புத்திமதி கூறியும் தனது எதிர்பார்ப்பைத் தெரியப்படுத்தி எம்மை எமது பாதைக்குக் கொண்டு வரலாம். அவனுக்கு எம்மீது விருப்பம் இல்லாது விட்டால்..... பாதை தவறிய ஏவுகணைகளை அழிப்பதைத் தவிர வேறு என்ன அவனால் செய்யமுடியும்?"

சிழவன் நிம்மதியாகச் சிரித்தான்.

"அவனை எப்படி அழைக்கலாம்?"

"மெளன சாம்ராச்சியத்தில் அரசாட்சி நடத்துபவனுக்குப் பெயர் வைக்கும் அளவுக்கு நாம் பைத்தியக்காரரா? மடையர்கள் தேவையானால் எந்தப் பெயரையும் ஷைத்துக் கொள்ளட்டும். அவனைப் பித்தன் என்று அழைத்தாலும் அவன் ஆத்திரப்படமாட்டான். சிரித்துக் கொள்ளுவான்."

கிழவன் சம்மதத்துடன் தலையை அசைத்துக் கொண்டான்.

“இனி என்ன செய்ய போகின்றீர்கள்?”

“தெரிந்தோ தெரியாமலோ எஜமான் கொடுத்த ஊதியத்தை வாங்கிக் கொண்டு விட்டோம். அவன் கொடுத்த பிச்சையை அவனுக்கே காணிக்கையாக்கப் போகின்றோம். அந்தப் பிச்சையைச் செலவழிக்கும் வழி எமக்குத் தெரியவில்லை. எமது தலைவிதியைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பை அவனுக்கே கொடுத்துவிடப் போகின்றோம். அவன் எமக்கு எது சரியென்று நினைக்கின்றானோ அதைச் செய்யச் சொல்லப் போகின்றோம். அவனுடைய எண்ணங்கள் எம்மீது தொற்றிக் கொள்ள வேண்டி அவனுக்கு அடிமையாகக் கிடக்கப் போகின்றோம். அவனால் உதைக்க முடியாதபடி அவனுடைய கால்களுடன் ஒட்டிக் கொள்ளப் போகின்றோம். சாத்தான் திகைத்து விடுவான். ஞானம் சிரிக்க ஆரம்பித்துவிடுவான். அவனுடன் ஒட்டிக்கொண்ட நாம் ஏன் சிரிக்க வேண்டும்? ஏன் அழ வேண்டும்?”

எமது புலம்பல்களைக் கேட்ட கிழவன் சிரித்தான். நாங்களும் அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்துக் கொண்டோம். கதை முடிந்துவிட்டது கிழவன் எழுந்து கொண்டான். அவனை நாம் தொடரப் போவதில்லை. அவன் ஒரு ஏவுகணை. அவனுடைய பாதை அவனுக்குத் தெரியும். அவனைப் பின் தொடர்ந்து நாமும் குழம்பி அவனையும் ஏன் குழப்பவேண்டும்? எமது பாதையை நாங்கள் தேடுகின்றோம்.

குருடர்கள்

அது ஒரு விவசாயக் கிராமம். அந்தக் கிராமத்தின் மத்தியில் ஒரு தேவாலயம் இருக்கிறது. அந்தத் தேவாலயத்திற்கு அருகிலுள்ள பாழடைந்த கட்டிடமொன்றைத் தமது வீடாக்கி இருந்தார்கள் மூன்று பிச்சைக்காரர்கள். அந்தப்பிச்சைக்காரர்களில் ஒருவருக்கு வயது அறுபதைத் தாண்டியிருந்தது. அவருக்கு முதுகில் கூன் விழுந்திருந்தது. அவரைக் கூனல் தாத்தா என்று அழைத்துக் கொண்டார்கள் அந்தக் கிராமத்தவர்கள். மற்றைய இருவரும் பிறவிக் குருடர்கள். அவர்களில் ஒருவன் மெலிந்த உயரமானவன். மற்றவன் உயரம் குறைந்து உருண்டு திரண்டிருந்தான். அவர்களைக் கிராமத்தவர்கள் நெட்டையன் குட்டையன் என்று அழைத்துக் கொண்டார்கள்.

அந்த மூவரும் எங்கிருந்து எப்போது அந்த ஆலயத்திற்கு வந்தார்கள் என்பதை அறிந்துகொள்ள அந்த கிராமத்தவர்கள் அக்கறை காட்டவில்லை. அந்தப் பிச்சைக்காரர்களால் அந்தக் கிராமத்தவர்களுக்கு எந்தவிதமான பிரச்சினைகளும் உண்டாகவில்லை.

கூனல் தாத்தா வசதியான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். அவருடைய சொந்த ஊரில் அவருக்கு ஏராளமான சொத்துக்கள் இருக்கின்றன. பிள்ளைகளும் இருக்கின்றார்கள். மனைவியுடன் நாளாந்தம் சண்டை உண்டாகுவதற்குத் தான்தான் காரணமாக இருக்கின்றாரென்ற குற்ற உணர்வு அவரைத் தாக்கத் தொடங்கியது. அந்தக் குற்றச் சாட்டிலிருந்து தப்புவதற்காக அவர் ஒருவருக்கும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஊரைவிட்டு ஓடிவிட்டார்.

அவர் ஊரில் நல்ல மனிதராகத்தான் வாழ்ந்தார். தேவையில்லாத சண்டை சச்சரவுகளில் மாட்டிக் கொள்ளமாட்டார். யாராவது அவரைக் கிண்டல் செய்து வாய்ச்சண்டைக்கு இழுத்தாலும் அவர் அதிலிருந்து நழுவிவிடுவார். 'தெரு நாய்கள் குரைக்கத்தான் செய்யும். அவைகளுக்குச் சமமாக நின்று நானும் குரைத்து என்னுடைய நிலையைத் தாழ்த்த மாட்டேன்' என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொள்ளுவார். அவர் மற்றவர்களிடமிருந்து நழுவினாலும் மனைவியுடன் ஏற்படும் அன்றாடப் பிரச்சினைகளில்

மாட்டிக் கொள்ளுவார். அவர் அவளுக்கு ஏசுவார். ஏன் அடித்தும் விடுவார். அவள் ஒப்பாரி வைத்துக் கொள்ளுவாள்.

சில சமயங்களில் அளவுக்கு மீறி மது அருந்துவார். அது அவளுக்குப் பிடிக்காது. தாறுமாறாக அவரை ஏசுவாள். 'நான் குடித்தால் உனக்கு ஏன் வெறி உண்டாகிறது' என்று அவளைச் சாமாளிக்க முயலுவார். இனிமேல் குடிக்கப் போவதில்லையென்று சத்தியமும் செய்வார். பெரும்பாலும் அவள் அவருடைய ஏமாற்றுக்களில் மயங்கி விடுவாள். அவரை மன்னித்தும் விடுவாள். சில சமயங்களில் அவருடைய அட்டகாசங்களை அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் போய்விடும். பலத்த குரலில் கத்துவாள். வாய்ச் சண்டை முற்றிப் பழுத்து அடிதடியில் முடியும். அயலவர்கள் சமாதானம் செய்து சண்டையைத் தணிப்பார்கள். பெரும்பாலும் அவர்களின் சண்டை நடுநிசிவரை தொடரும்.

அழுது கொண்ட பிள்ளைகள் தூங்கி விடுவார்கள். அவருக்கும் போதை குறைய ஆரம்பிக்கும். அவளும் சமாதான பேச்சு வார்த்தைக்கு ஆயத்தமாவாள். 'உங்களையே நம்பியிருக்கும் என்னை இப்படிச் செய்யலாமா?' என்று அவரைத் தூக்கத்திலிந்து எழுப்பிக் கொள்ளும் அவள் அன்றைய சண்டையில் பரிசாகக் கிடைத்த வீங்கிக் கிடக்கும் தனது முகத்தைக் காட்டிக்கொள்ளுவாள். அவரும் அவளை அணைத்துக் கொள்ளுவார். அவள் அவரிடம் மன்றாடிக் கொள்ளுவாள். தலையைத் தடவி அவளைத் தூங்க வைப்பார். அவர் எதுவும் பேசமாட்டார்.

அவருக்குத் தூக்கம் வரமாட்டாது. மற்றவர்களைக் குழப்பாமல் குளியலறைக்கும் போவார். தான் செய்து கொண்ட மடத்தனமான கூத்துக்களை நினைத்து அழுது கொள்ளுவார். 'இந்த ஆட்டங்களுக்கு நல்ல முடிவு கிடைக்காதா' என்று ஆண்டவனிடம் முறையிட்டுக் கொள்ளுவார். ஆனாலும் இந்தக் கதை தொடர்ந்து கொண்டதான் இருந்தது.

பிள்ளைகள் பெரியவர்கள் ஆகிவிட்டார்கள். அவருக்கும் மனைவிக்கும் ஏற்படும் தகராறுகள் மறைந்து விடுவதற்கான அறிகுறிகள் தென்படவில்லை. சிறுவயதில் அவர்களின் சண்டைக்குப் பயந்து அழுது அவர்களிடம் மன்றாடிக் கொண்ட பிள்ளைகள் இப்பொழுது அவர்களைத் திட்ட ஆரம்பித்தார்கள். 'நீங்கள்

இருவரும் தொலைந்து போனால்தான் நாங்கள் நிம்மதியாக வாழலாம்' என்று தமது முடிவுகளைச் சொல்லவும் ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். 'தான் இனிமேலும் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் வாட்டப்போவதில்லை' என்று தனக்குள் முடிவெடுத்துக் கொண்ட அவர் தனது முடிவை எவருக்கும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை.

வீட்டைவிட்டு ஓடியதன்னை யாராவது அடையாளம் கண்டு கொள்வார்களோ என்று பயந்த அவர் தூரத்து ஊர் ஊராக அலைந்தார். அப்படியாக அலைந்த போதுதான் அந்த இருகுருடர்களினதும் நட்புக் கிடைத்தது. எதோ அவர்களுக்கு உதவியாக இருப்போமென்று நினைத்துக் கொண்ட அவர் அவர்களுடன் தங்கிவிட்டார்.

அந்தப் பிச்சைக்காரர்களின் வாழ்க்கை ஒருவாறு ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. அதிகாலையிலேயே விழித்துக்கொள்ளும் கூனல் தாத்தா காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு ஆண்டவனைத் தியானிப்பார். சொல்லப் போனால் அவர் ஆண்டவனைத் நினைத்துக் கொள்வதற்குக் குறிப்பிட்ட நேரத்தை ஒதுக்குவதில்லை. மலசல கூடத்திலும் கடவுளைப் பற்றிய எண்ணங்கள் அவரைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும். குருடர்கள் எழும்புவதற்கு முன்னதாகவே அவர்களுக்குத் தேனீர் தயாரிப்பதற்கு நீரைக் கொதிக்க வைத்துவிடுவார். அவர்களை எழுப்பிக் காலைக்கடன்களை முடிக்க உதவிசெய்வார். தலைவாரி விடுவார். ஆடைகளை மாற்றிக்கொள்ள உதவிசெய்வார். இரவு மிதமாக வைத்திருந்த உணவை மூவரும் பகிர்ந்து கொள்வார்கள் ஆலயத்தில் காலைப் பூசை தொடங்கும் சமயத்தில் அவர்களை ஆலய வாசலில் காணலாம்.

குருடர்கள் இருவரும் நன்றாகப் பாடுவார்கள் தகரடப்பா மாத்திரம் தான் அவர்களிடமிருந்த ஒரே வாத்தியக்கருவி. அவர்களின் பாட்டுக்களில் பெரும்பாலானவை ஆண்டவனைப் புகழும் கீதங்கள் தான். தத்துவங்களும் விரக்தியும் அவர்களின் பாட்டுக்களில் கலந்திருக்கும். குருடர்களை ஆலய வாசலிலேயே இருந்து கொள்ளச்செய்யும் கூனல் தாத்தா கிராமத்துத் தெருக்களில் பிச்சைக்குச் செல்வார். அந்தக் கிராமத்தவர்களுக்கு அவர்களில் கருணை அதிகம். பலர் தங்களிடம் மதிய உணவுப் பிச்சைக்கு

வரும்படி முதல் நாளேயே தாத்தாவுக்கு அழைப்பு அனுப்பி விடுவார்கள். தாத்தாவும் அவர்களுக்கு ஆண்டவன் பெயரால் நன்றிகூறிப் பிச்சையை ஏற்றுக் கொள்ளுவார். அவர்களுக்குப் பிச்சை கொடுத்தால் தமது வீட்டில் நல்ல காரியங்கள் நடக்குமென்று அந்தக் கிராமத்துப் பெண்கள் சிலர் உறுதியாக நம்பினார்கள்.

மதியப் பிச்சையுடன் ஆலயத்திற்குத் திரும்பும் கூனல் தாத்தா குருடர்களுடன் சேர்ந்து அந்த உணவைப் பகிர்ந்து சாப்பிடுவார். அன்றைய வழிற்றுப் பசியைத் தணிக்க உதவிய ஆண்டவனுக்கு நன்றி கூறிக்கொள்ளும் அவர்கள் அந்த ஆலயத்திற்கு அருகிலுள்ள மரத்தின் நிழலில் குட்டித்தூக்கம் போடுவார்கள். தூங்கியெழுந்த அவர்கள் ஆலயத்திற்கு அண்மையிலுள்ள விளையாட்டு மைதானத்திலும் பூங்காவிலும் காலாற நடந்து கொள்வார்கள்.

வயதானவர்கள் ஆங்காங்கே அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். கைக்குழந்தைகளை வண்டியில் தள்ளிக்கொண்டு நடந்து கொள்வார்கள் பெற்றோர்கள். சிறுவர்களின் பலதரப்பட்ட விளையாட்டுக்களை ரசித்துக் கொள்ளும் தாத்தா குருடர்களுக்கும் அந்த விளையாட்டுக்களை வர்ணனை செய்வார். சிறுவர்கள் சிறுமிகளுடன் தாத்தா விளையாடியும் கொள்ளுவார். குட்டிக் கதைகள் சொல்லுவார். அந்தச் சிறிகளின் கள்ளங்கபடமற்ற பார்வையும் வெள்ளைமனதும் தாத்தாவையும் குழந்தையாக மாற்றிவிடும்.

'ஆண்டவனே! உனது குழந்தைகள் எவ்வளவு நல்லவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் நடக்கப் போகும் பாதையை நீயே சரிசெய்து கொள். எனது பாதையில் கிடந்த மேடுபள்ளங்களில் நான் விழுந்து தத்தளித்து விட்டேன். இவர்களையும் என்னைப் போன்ற பாவினாக மாற்றிவிடாதே. இந்தப் பிஞ்சுகள் பழுக்கும் போது அந்தப் பழங்களை உன்னுடைய தாக்கிக்கொள். அவர்களைப் பொய் சொல்ல வைத்துவிடாதே. கொலை-கொள்ளைக்காரர்களாக ஆக்கிவிடாதே. விபச்சாரிகளாக மாற்றிவிடாதே. பணப் பேய்களாக ஆக்காதே' என்று தனக்குள் அழுது கொள்ளுவார்.

குழந்தைகளின் பெரும்பாலான கேள்விகள் அவரைத் திணறவைக்கும். அந்த கேள்விகளை எழுப்பிய அந்தப் பிஞ்சுகளின் இதய தாகம் அவருக்குப் புரிந்து விடும். ஆச்சரியத்துடன்

கண்களை அகல விரிக்கும் அவருடைய கண்கள் கலங்க ஆரம்பிக்கும். ஏதாவது மடத்தனமான பதில்களைச் சொல்லி அவர்களின் தாகத்தை அவர் அடக்க மாட்டார்.

‘இந்தக் கேள்விக்கும் பதிலை நீங்கள் ஆண்டவனிடம்தான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவனும் தனக்குப் பிடித்தமானவர்களுக்குத் தான் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பான். நீங்களும் அவனுக்குப் பிடித்தமானவர்களாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்’ என்று கூறிக் கொள்ளும் அவர் அந்தக் குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து பிரார்த்தனையும் செய்து கொள்ளுவார்.

இரவுப் பூசைக்கும் தேவாலயத்தில் வணக்கங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ளும் அந்த மூன்று பிச்சைக்காரர்கள் படுக்கைக்கு அந்தப் பாழடைந்த கட்டிடத்திற்கு வந்து விடுவார்கள். இரவு உணவுக்கு ஏதாவது சமைத்துக் கொள்ளுவார் தாத்தா. அவர்கள் சாப்பிட்டது போக மிகுதியாக இருக்கும் உணவை அடுத்த நாள் காலை உணவுக்காக வைத்துக் கொள்ளும் அவர்கள் ஆண்டவனை நினைத்துக் கொண்டே தூங்கி விடுவார்கள்.

2

அவர்கள் கவலையின் பிடிக்குள் அகப்படாமல் தமது காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருப்பது கவலையை உண்டாக்கியது சாத்தானுக்கு. அவர்களது பழக்க வழக்கங்களால் மனக் குழப்பமடைந்தான் சாத்தான். ஆண்டவனைப் புகழ்வதும், பசியைத் தீர்த்ததற்கும் வலியை ஏற்படுத்தாமல் இருந்ததற்கும் ஆண்டவனுக்கு நன்றிகூறிக் கொள்வது மாத்திரம் அவனை வருத்தவில்லை. அவர்கள் ஆளுக்காள் பிடிங்கிக்கொள்ளாமல் சமாதானமாக இருந்ததுதான் அவனை மிகவும் பாதித்தது. அவர்களை எப்படியாவது குழப்பியடிக்க வேண்டுமென்று தனக்குள் உறுதியாக முடிவெடுத்துக் கொண்டான் மனித உணங்களைச் சாக்கடையாக்குவதையே தொழிலாகக் கொண்ட சாத்தான்.

தன்னை வயதானவனாக உருவாக்கிக் கொண்ட சாத்தான் அழுக்கடைந்த கிழிந்த உடையொன்றை அணிந்து கொண்டான். காய்ந்து போன ரொட்டித்துண்டொன்றை எடுத்துக் கொண்ட அவன் அழுக்கான பையொன்றைத் தேடி அந்த ரொட்டித்துண்டைப் போட்டுக் கொண்டான். புளுதி மண்ணில் புரண்டு தலையைக் கிளறிக்கொண்ட அவன் மற்றவர்கள்

தன் மீது அனுதாபப் படக் கூடிய உருவமொன்றை உருவாக்கிக்கொண்டான். தான் எப்படி எப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்ட அவன் அந்தப் பிச்சைக்காரர்கள் இருந்த பாழடைந்த மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தான்.

அதிகாலையிலேயே எழுந்து கொண்ட கூனல் தாத்தாவுக்கு அந்தப் பாழடைந்த மண்டபத்தின் சுவரோரமாக ஒருவன் படுத்திருப்பது ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கியது. தூங்குவது போல் பாசாங்கு செய்த அவனைத் தட்டி எழுப்பினார் தாத்தா. கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு எழுந்த சாத்தான் தாத்தாவுக்கு வணக்கம் கூறிக்கொண்டான். தான் தூர இடத்திலிருந்து வருவதாகத் தாத்தாவை நம்பச் செய்த சாத்தான் வயிற்றைத் தடவிக் கொண்டான். பல நாட்களாகச் சாப்பிடவில்லையென்று சொல்லிய அந்தப் புதியவனுக்கு ஆறுதல் சொன்னார் தாத்தா.

‘ஆண்டவன் கருணையில் சிடைத்த உணவு எங்களிடம் இருக்கிறது. அதை நீங்கள் வயிரரச் சாப்பிடலாம்’ என்று அவனுக்குக் கூறிய தாத்தா அவனைத் தமது இருப்பிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

அந்தப் புதியவனைக் குருடர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். கால்முகம் கழுவிக்கொண்ட அவனுக்கு இரவு மீதமாகக் கிடந்த உணவைக் கொடுத்தார். தான் பசியோடு இருப்பதாக அவர்களை நம்பச் செய்ய விரும்பிய அந்தப் புதியவன் தாத்தா கொடுத்த உணவை மிச்சம் வைக்காமல் சாப்பிட்டான்.

குருடர்களை ஆலயத்திற்குக் கூட்டிச் செல்ல ஆயத்தமான தாத்தா புதியவனையும் தங்களுடன் வரும்படி அழைத்தார். ஆலய வாசலில் காலடி வைப்பதற்கே விருப்பமில்லாத அவன் தனக்கு அசதியாக இருப்பதாகவும் தான் தூங்கப் போவதாகவும் சொல்லி அவரின் வேண்டுகோளைத் தட்டிக் கழித்து விட்டான். தாத்தாவும் குருடர்களும் வெளியே சென்றதும் புதியவன் அவர்களுக்குள் மனவேற்றுமைகளை ஏற்படுத்தத் தேவையான திட்டங்களைத் தீட்டிக் கொள்ள ஆரம்பித்தான். அவர்கள் ஒற்றுமையாக உணவு அருந்திக் கொள்வதுகூட அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. பலவிதமான நயவஞ்சகத் திட்டங்களை ஆராய்ந்து கொண்டே படுக்கையில் புரண்டு கொண்டான் அந்த சாத்தான்.

குருடர்களை ஆலயத்திற்கு அழைத்துச் சென்ற தாத்தா ஆண்டவனைத் தொழுது கொண்டார். குருடர்களை வழமைபோல் ஆலயத்தில் இருக்கவிட்ட அவர் அன்றைய பிச்சையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக கிராமத்திற்கு சென்று பிச்சையைப் பெற்றுக் கொண்டார். ஆலயத்திற்குத் திரும்பிய அவர் புதியவனுக்கும் பிச்சையைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதற்காக குருடர்களை தமது இருப்பிடத்திற்கு அழைத்து வந்தார். அன்றைய பிச்சையைப் புதியவனுடன் அவர்கள் பகிர்ந்து கொண்டார்கள்.

“நான் சில நாட்கள் உங்களுடன் இருந்து கொள்ளலாம் என்று நினைக்கின்றேன். நான் உங்களுடன் இருப்பதில் உங்களுக்கு ஏதாவது சிரமங்கள்...”

புதியவன் வார்த்தைகளை முடிக்கவிடவில்லை தாத்தா.

“இந்தக் கட்டிடம் எங்களுடையதல்ல. நீங்கள் தாராளமாக இங்கு இருந்து கொள்ளலாம். நீங்கள் எங்களுடன் இருப்பது எங்களுக்குச் சிரமமாக இருக்காது. உண்மையில் எங்களுக்கு உதவியாகத்தான் இருக்கும்”

குருடர்களும் புதியவன் தங்களுடன் இருந்து கொள்ளச் சம்மதித்தார்கள். குருடர்கள் புதியவனின் வரலாற்றைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பிப் பேச்சை ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களின் பேச்சுக்களில் அக்கறை காட்டவில்லை தாத்தா. புதியவனின் பார்வையும் பேச்சும் அவருடைய மனத்தில் இனம்புரியாத வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது. அந்தச் சூழ்நிலையிலிருந்து தப்பிக்க விரும்பினார் தாத்தா.

“நீங்கள் பேசிக்கொண்டிருங்கள். நான் வெளியே சுற்றிவிட்டு இரவு உணவுக்காக ஏதாவது வாங்கி வருகின்றேன்” என்று சொல்லிக் கொண்ட அவர் அந்த இடத்திலிருந்து வெளியேறினார்.

எதிர்பாராமல் கிடைத்த இந்த நல்ல சந்தர்ப்பத்தைத் திறமையாகக் கையாள வேண்டுமென்று தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டான் சாத்தான். கூனல் தாத்தா திரும்பி வருவதற்குள் குருடர்களின் மனவயலில் நச்சு விதைகளைத் தூவிவிட ஆயத்தமானான் அவன்.

“உங்களுக்கு எந்தவிதமான உதவிகளை நான் செய்யலாம் என்றுதான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். பிச்சை எடுப்பது

ஒரு கேவலமான தொழில். உங்களைப் பார்க்க எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது.”

விரக்தியாகச் சிரித்தான் நெட்டையன்.

“எங்களால் பிச்சை எடுப்பதைத் தவிர வேறு எதைத்தான் செய்ய முடியும். அதுவும் தாத்தா உதவி செய்வதனால்தான் முடிகிறது” என்று சொல்லிய நெட்டையன் தாத்தாவை புகழ் ஆரம்பித்தான்.

கூனல் தாத்தாவை நெட்டையன் புகழ்வது சாத்தானின் முகத்தில் ஆத்திரத்தின் அடையாளங்களை ஏற்படுத்தியது. குருடர்களால் அதை எவ்வாறு அவதானிக்க முடியும்?

“தாத்தாவின் கபட நோக்கத்தைத் தெரியாமல் நீங்கள் அவரைப் புகழ்சினீர்கள். அவருக்கு முதுகில் கூன் விழுந்துவிட்டது. அவரால் எந்த வேலையையும் செய்ய முடியாது. அவர் பிச்சை எடுத்துத்தான் காலத்தை ஓட்டவேண்டும். அவர் தான் சொகுசாக இருப்பதற்காக உங்களைப் பாவித்துக் கொள்கின்றார் என்ற உண்மையை நீங்கள் முதலில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.”

குருடர்கள் எதுவும் பேசவில்லை. கேலியாக அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும் சாத்தானின் முகத்தை அவர்களால் அவதானிக்க முடிந்திருந்தால் அவனின் உண்மையான நோக்கம் அவர்களுக்குப் புரிந்திருக்கும். குட்டையன் அமைதியைக் கலைத்தான்.

“தாத்தா உதவி செய்கின்றாரா அல்லது எங்களைப் பயன்படுத்துகின்றாரா என்பது எங்களுக்கு இப்போது தெரியவேண்டியது முக்கியமானதல்ல எங்களால் பிச்சை எடுப்பதைவிட வேறு என்ன விதமான வேலைகளைச் செய்யமுடியுமென்று நீங்கள் சொல்லுங்கள். அந்த வேலைகளைச் செய்ய நாங்கள் முயற்சிக்கின்றோம்.”

குட்டையனைத் தனது வலையில் சிக்கவைப்பது இலகுவானதென்பதைச் சாத்தான் புரிந்து கொண்டான்.

“என்னை சாதாரண பிச்சைக்காரன் என்று எண்ணிக்கொள்ளாதீர்கள். என்னை நன்றாகத் தெரிந்தவர்கள் என்னை அறிவாளி என்றுதான் அழைப்பார்கள். பகுத்தறிவுப் போதனைகள் செய்வதுதான் உன்னுடைய தொழில்”

தன்னுடைய பேச்சைக் குருடர்கள் கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டான் புதியவனாக வந்த சாத்தான்.

“நீங்கள் ஆலயத்தில் ஆண்டவனைப் புகழ்ந்துபாடி உங்களின் அறியாமையை வளர்த்துவிட்டீர்கள். கடவுள் என்று எதுவும் இந்த உலகத்தில் கிடையாது. உங்களுக்குப் பழக்கமான யாராவது கடவுளைத் தாங்கள் கண்டதாக ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா?”

‘இல்லை’ என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டார்கள் குருடர்கள்.

“கண்களின் தெளிவான பார்வைக்கே தெரியாத கடவுளை பார்வையில்லாத நீங்கள் காணலாம் என்று நீங்கள் நினைக்கின்றீர்கள். அவர்தான் பசியைத் தீர்ப்பதாக தப்புக்கணக்குப் போடுகிறீர்கள். என்னிடம் இந்தமாதிரியான மூட நம்பிக்கைகள் கிடையாது. போகட்டும். பல வருடங்களாகவே நீங்கள் கடவுளைப் புகழ்கின்றீர்கள். அவர் குறைந்தது உங்கள் கண்களுக்குப் பார்க்கும் சக்தியைத் தந்திருந்தாலாவது நீங்கள் அவரை நம்பலாம். இப்போது நீங்கள் இருக்கும் நிலையில் அவரை நம்பினாலும் உங்களைக் குருடர்களாகப் பிறக்க வைத்த அவர் மீது நீங்கள் ஆத்திரப்படத்தான் வேண்டும். வாழ்த்தக்கூடாது.”

குருடர்கள் ஆழமாகச் சிந்திப்பதை அவதானித்த சாத்தான் தனக்குள் தன்னைப் பாராட்டிக் கொண்டான்.

“கடவுளால் தரமுடியாத பார்வையை என்னால் தரமுடியும்.”

குருடர்கள் வாயைப் பிளர்ந்தார்கள்.

“எப்படி?”

“இப்பொழுதெல்லாம் விஞ்ஞானம் வளர்ந்து விட்டது. விஞ்ஞானிகள் ‘கடவுள் எல்லாம் செய்வார்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு சோம்பேறிகளாக இருந்து கொள்வதில்லை”

குருடர்கள் இருகைகளையும் கூப்பி அவனை வணங்கிக் கொண்டார்கள்.

“எங்களுக்கு எப்படியாவது பார்வை கிடைக்கச் செய்யுங்கள். நாங்கள் இறக்கும் வரை உங்களுக்கு அடிமையாகக் கிடப்போம். தாத்தாவும் முன்னர் ஒரு கண்வைத்தியரை அழைத்து எமது கண்களைப் பரிசோதித்தார். அதன் பின்பு எதுவும் நடக்கவில்லை.”

ஒருமித்த குரலில் புதியவனிடம் முறையிட்டுக் கொண்டார்கள் அந்தக் குருடர்கள்.

“கவலைப்படாதீர்கள். நாங்கள் பிறந்ததே வாழ்க்கையை அனுபவிப்பதற்காகத்தான். உலக இன்பங்களைத் தங்குதடையின்றி அனுபவிக்க வேண்டும்; எல்லாவற்றுக்கும் முக்கியமானது ஆண்டவன் அல்ல பணம். பார்வை கிடைக்கச் செய்யவும் பணம்தான் தேவை.”

ஆண்டவனைப் பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த குருடர்களின் மனத்தை பணத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்க செய்ததில் வெற்றி கண்டான் சாத்தான்.

“எங்களிடம் ஏது பணம். ஏதோ அன்றாடம் கிடைப்பது உணவுக்குத்தான் போதுமானதாக இருக்கிறது.” என்று அலுத்துக் கொண்ட நெட்டையனைத் தடுத்தான் குட்டையன்.

“நீ அப்பாவியாக இருக்கலாம். நான் அப்படிப்பட்டவனல்ல. தாத்தா பணத்தைச் செலவு செய்பவரல்ல. நிச்சயம் சேமித்து வைத்திருப்பார். அவரிடம் கேட்டால் தரத்தான் வேண்டும்.”

தனது விதைகள் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் துளிர்விடும் என்று எதிர்பார்த்திராத சாத்தான் ஆனந்தப்பட்டான்.

“தாத்தாவுடன் வாக்குவாதப்பட வேண்டாம். அவர் வைத்திருக்கும் பணத்தை வாங்குங்கள். அது எவ்வளவாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. தேவைப்பட்டால் என்னிடமுள்ள பணத்தையும் தருகின்றேன். அந்தப் பணத்தை முதலீடாக வைத்து வியாபாரமொன்றை ஆரம்பிப்போம்.”

நெட்டையன் எதுவும் பேச முயற்சிக்கவில்லை. ஆனால் சாத்தானின் குழிக்குள் விழுந்து விட்ட குட்டையன் காதுகளை சாத்தானிடம் அர்ப்பணித்துவிட்டான்.

“நாங்கள் பிச்சையெடுக்கும் தொழிலை விட்டுவிடுவோம். தாத்தாவிடமிருக்கும் பணத்தை வாங்கித்தருகின்றோம். தாத்தாவுக்கு வியாபார அனுபவம் கிடையாது. நீங்கள் தான் அவருக்குப் பொருத்தமான புத்திமதிகளைச் செல்ல வேண்டும்”

“அது எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான தொழில்தான். நீங்கள் வீட்டிலேயே இருந்து கொள்ளுங்கள். நானும் தாத்தாவும் வியாபாரத்தை நடத்தி உங்கள் சிகிச்சைக்குப் போதுமான பணத்தைக் கிடைக்கச் செய்வோம். நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்.”

தனக்குள் ஏதோ எண்ணிக்கொண்ட சாத்தான் தனது புதிய திட்டமொன்றையும் வெளியிட்டான்.

“எனக்கு ஒரு கனவானைத் தெரியும். அவர் குருடர்களையும் வேலையில் அமர்த்தியிருக்கின்றார். நீங்கள் விரும்பினால் எனது சிபார்சில் உங்களுக்கு அவரிடம் வேலை தேடித்தருவேன்.

ஆச்சரியப்பட்டான் குட்டையன்.

“பார்வையில்லாத நாங்கள் எப்படி வேலைசெய்வது?”

“பார்வையில்லாதது ஒரு பெரிய குறையல்ல. நான் நானையே உங்களுக்குச் சில பயிற்சிகளைச் சொல்லித் தருகின்றேன். அந்தப்பயிற்சிகள் உங்கள் வாழ்க்கை முழுவதற்கும் உதவியாக இருக்கும்.”

நெட்டையனுக்குப் புதியவனின் ஆலோசனைகள் நடைமுறையில் சாத்தியப்படுமென்ற நம்பிக்கை இருக்கவில்லை.

“இந்த மாதிரியான வழிகள் இருந்தால் தாத்தா ஏன் எங்களுக்குச் சொல்லவில்லை”

சாத்தானின் இதழோரத்தில் புன்னகை தவழ்ந்தது.

“நீங்கள் வேலைக்குப் போய்விட்டால், அவர் தனியாகப் பிச்சையெடுத்து வாழ்க்கையை நடத்த முடியாது என்று தீர்மானித்திருப்பார்.”

“உண்மைதான்” என்று தலையை ஆட்டிக் கொண்ட குட்டையன் எதிர்காலத்தைப் பற்றிக் கற்பனை செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டான். சாத்தான் நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டான்.

3

பாழடைந்த மண்டபத்தைவிட்டு வெளியேறிய தாத்தாவின் மனத்தில் பதிந்திருந்த புதியவனின் உரு அவரைப் பயமுறுத்தியது. அவனுடைய கள்ளப் பார்வையும் வெளிப்படையாகப் பேச முயற்சிக்காத குணமும் அவன்மீது அவருக்கு வெறுப்பை உண்டாக்கியது. அவனை மனத்தினாலும் பாதகமாக நினைக்க விருப்பமில்லாத தாத்தா தளம்பிக் கொண்டிருக்கும் மனதை ஆறுதலடையச் செய்ய விரும்பி ஆலயத்தில் இருந்து தியானம் செய்து கொண்டார். மனத்தில் தோன்றிய எண்ண அலைகள்

தணிவதாகத் தெரியவில்லை. ஆலயத்திலிருந்து வெளியேறிய அவர் அந்தக் கிராமத்துத் தெருக்களில் குறிக்கோளில்லாமல் நடந்தார். கால்கள் இளைத்தன. மனம் சாந்தி அடையவில்லை. சிறுவர்களின் விளையாட்டுகளைப் பார்த்தால் மனது ஆறுதலடையுமென்று நம்பிய அவர் விளையாட்டு மைதானத்திற்கு வந்தார்.

சிறுவர்களின் விளையாட்டுக்களில் அவரின் கவனம் திரும்பியது. மனச் சிக்கல்கள் தணிவதை அவரால் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. அவரிடம் வழமையாகக் கதைகேட்கும் சிறுமிகளில் ஒருத்தி மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடாமல் தனிமையில் இருப்பதை அவர் அவதானித்தார். வழமையாகக் கலகலப்பாக விளையாடிக் கொள்ளும் அந்த இரட்டைப் பின்னல்காரிக்கு இன்று ஏதாவது சிறு சுகவீனமாக இருக்கலாம் என்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்ட அவர் அவளுடன் ஏதாவது பேசி நேரத்தைக் கழிக்கலாம் என்று முடிவெடுத்தார்.

“இன்று நீ ஏன் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடவில்லை?”

எதுவும் பேசாமல் இருந்த அவளுக்கு அருகில் இருந்து கொண்ட அவர் அவளின் தலையைத் தடவிவிட்டார்.

“உன்னுடைய தோழிகள் உன்னை விளையாடச் சேர்க்கவில்லையா?”

அவளுடைய முகத்தை ஊன்றிக் கவனித்த அவர் அவளுடைய கண்கள் சிவந்து வீங்கிக்கிடப்பதை அவதானித்தார்.

“அம்மா நீ அழுதாயா?”

அவருடைய கேள்வியை அவளால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. விம்மத்தொடங்கினாள். அவளிடம் மேற்கொண்டும் எந்தக் கேள்வியையும் கேட்க விரும்பாத அவர் அவளை ஆறுதல் படுத்தவும் முயற்சிக்கவில்லை. அவளாக ஏதாவது பேசட்டும் என்று எண்ணிக்கொண்ட அவர் அமைதியாகிவிட்டார்.

“தாத்தா நேற்று இரவு அப்பாவும் அம்மாவும் சண்டை பிடித்தார்கள். அவர்களின் ஆத்திரத்தில் எனக்கும் அடி விழுந்தது.”

அந்த இரட்டைப் பின்னல்காரியை அனுதாபமாகப் பார்த்துக் கொண்டார் அவர். அவருடைய பார்வையில் அவளுக்கும் தெம்பு உண்டாகியிருக்க வேண்டும்.

“தாத்தா அப்பாவும் அம்மாவும் நல்லவர்கள்தான். அவர்கள் ஏன் சண்டை போட்டார்கள் என்பது தான் எனக்குப் புரியவில்லை.”

அவள் தாத்தாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“தாத்தா, நீங்களும் யாருடனாவது சண்டை போட்டிருக்கிறீர்களா?”

தலையைக் குனிந்து கொண்ட தாத்தா வாயைத் திறக்கவில்லை. ‘ஆம்’ என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டார்.

“அப்படியானால் எனது கேள்விக்கு உங்களுக்கு மறுமொழி தெரிந்திருக்கும்”

அவளை நிமிர்ந்து பார்த்த அவருக்கு அவளின் கண்களில் தெரிந்தது அவளுடைய வெள்ளை மனதுதான்.

“என்ன கேள்வி?”

“தாத்தா ஆத்திரம் என்று சொல்கிறார்களே. அது ஒரு விதமான வியாதியா?”

அவளின் கேள்வியை அவருடைய காதுகள் கிரகித்துக் கொண்டாலும் முனையில் அது சரிவரப் பதியவில்லை.

“அம்மா! அந்தக் கேள்வி எனக்குப் புரியவில்லை. அதைத் திரும்பச் சொல்”

“தாத்தா. ஆத்திரமும் கோபமும் ஒருவிதமான வியாதிகளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அது சாதாரண வியாதியல்ல. தொற்று வியாதி. அதனால் தான் அப்பாவுக்கு அந்த வியாதி வந்ததும் அது அம்மாவுக்கும் தொற்றிக்கொண்டது.”

ஏதோ சொல்ல முயன்றார். நாக் தழுதழுத்தது.

“ஆண்டவனே, உன்னுடைய வாரிசுகளின் சிந்தனை எவ்வளவு தெளிவானதாக இருக்கிறது. ஏன் அவர்களை நீ வாட்டுகின்றாய்?”

அவருடைய புலம்பலைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை அந்தச் சிறுமி.

“தாத்தா அந்த வியாதிக்கு எங்காவது மருந்து கிடைக்குமென்றால் எனக்கு வாங்கித் தாருங்கள். எனது அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் அது தேவைப்படுகிறது.”

அவளுடைய இருகைகளையும் பற்றிக் கொண்ட அவர் அந்தக்கைகளுக்கு முத்தமிட்டார்.

“இந்த உலகத்திலேயே நீதான் முதன் முதலாக அது ஒரு தொற்று வியாதி என்பதைக் கண்டு பிடித்திருக்கின்றாய். ஆண்டவனும் அதற்கான மருந்தை உனக்குத்தான் முதலில் தெரியவைப்பார். அந்த மருந்து கிடைத்தால் இந்த தாத்தாவை மறந்து விடாதே. அந்த மருந்து எனக்கும் தேவைப்படுகிறது.”

அவள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“உங்களுக்கும் அந்த வியாதி இருந்தால் கவனமாக இருங்கள். தாத்தா அந்த வியாதி தோன்றும் அறிகுறிகள் தெரிந்தால் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு கண்களை மூடிவிடுங்கள். அது மற்றவர்களிடமிருந்து தொற்றாது.”

“அது எப்படி உனக்குத் தெரியும்?”

“அப்பாவும் அம்மாவும் சண்டை பிடித்தபோது எனக்குப் பயம் வந்தது. அத்துடன் ஆத்திரமும் வந்தது. அவர்கள் போட்ட சத்தத்தைக் கேட்க முடியாத நான் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு, கண்களை மூடிக்கொண்டு கும்மா இருந்தேன். அந்த வியாதி மறைந்துவிட்டது.”

அந்தப் பரிசுத்த ஆவியை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தார் கூனல் தாத்தா.

“அந்த வியாதி மறைந்தது எனக்குப் புதிய தெம்பை வரவழைத்தது. அம்மாவைக் கட்டிக்கொண்ட நான் ‘அம்மா நீ காதைப் பொத்திக்கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டு கும்மா இரு ஆத்திரம் வராது’ என்று கூறினேன்.”

அவருக்குக் கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

“அம்மா ஒத்துக் கொண்டாளா?”

“இல்லை தாத்தா. அந்த வியாதி உள்ளவர்களிடம் பேசவே கூடாதென்பது ‘உன்னுடைய அப்பா எனக்கு அடிக்கிறார். நீ எனக்குப் புத்தி சொல்லாதே அவருக்குத்தான் போய்ச் சொல்’ என்று சொல்லி எனக்கு அம்மா அடித்ததும் தான் புரிந்தது.”

அந்தக் குழந்தைத் தெய்வத்தைக் கட்டியணைத்தார் தாத்தா. அவளின் கால்களைத் தொட்டுத் தமது கண்களில் ஒற்றிக்

கொண்டார். தான் ஆத்திரத்தில் செய்த ஆட்டங்களுக்காக அழுவதா, அல்லது போதனை கேட்ட ஆனந்தத்தில் அழுவதா என்பது புரியாமல் தடுமாறினார். அந்தத் தடுமாற்றம் மறைவதற்குள் அந்த இரட்டைப் பின்னல்காரியை விளையாட்டுக்கு இழுத்துச் சென்றுவிட்டார்கள் அவளுடைய தோழிகள்.

அந்தச் சிறுமியின் வார்த்தைகளின் தாக்கத்தில் அவர் எவ்வளவு நேரம் மயங்கிக் கிடந்தரென்பது அவருக்கே தெரியவில்லை. அவருடைய மனத்தில் உண்டான எண்ணங்கள் 'வியாதி காது கண் வாய்' இவைகளைப்பற்றியே சுற்றிக் கொண்டிருந்தன. அந்த ஆராய்ச்சியில் அவருக்கு ஒரு இன்பம் உண்டாவதை அவரால் அவதானிக்க முடிந்தது.

மனத்திற்குள் புகுந்து கொண்ட ஆனந்த மயக்கத்தில் கிடந்த அவரை இந்த உலகத்திற்கு இழுத்தது மதகுருவின் குரல்.

"தாத்தா உங்களைத் தேடி அலுத்துவிட்டேன். இன்றைய இரவு உணவைத் தேவாயத்திலிருந்து தருகின்றோம் வந்து எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்."

அந்த மயக்கத்திலிருந்து விடுபட விரும்பாத தாத்தா தலையை ஆட்டிக் கொண்டு மதகுருவைத் தொடர்ந்தார்.

4

"புதியவரின் வருகையால் இன்று மதகுருவிடமிருந்து உணவு கிடைத்திருக்கிறது" என்று மகிழ்ச்சியாகக் கூறிக் கொண்டு, புதியவனும் குருடர்களுமிருந்த கட்டிடத்திற்குள் நுழைந்தார் தாத்தா.

இரட்டைப் பின்னல்காரியின் போதனையிலும் மதகுருவின் அன்புப் பரிசிலும் பாதிப்படைந்த அவர் புதியவனின் பார்வையினால் உண்டான மனச்சுமையை முழுமையாக மறந்து விட்டிருந்தார். அவருடைய எண்ணங்கள் அவருடைய மனத்தில் பதிந்திருந்த புதியவனின் விம்பத்தைப் புரட்டிப் பார்ப்பதை மறந்து விட்டிருந்தன. அவர்கள் எதுவும் பேசாமல் இருந்ததைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை தாத்தா. புதியவனின் உருவில் வந்த சாத்தான் நாடகத்தை ஆரம்பித்தான்.

"தாத்தா அவர்கள் ஏதாவது வியாபாரம் செய்யலாமென்று நினைக்கின்றார்கள்."

புதியவனின் பேச்சு அவருக்குச் சிரிப்பை உண்டாக்கியது.

“வேறு என்னவெல்லாம் செய்ய நினைக்கின்றார்கள்? அவர்களின் மனத்தில் சாத்தான் இடம்பிடித்து விட்டானா?”

தன்னை அவர் அடையாளம் கண்டு கொண்டாரோவென்று பயந்த புதியவன் வாயை அடக்கிக் கொண்டான். நெட்டையன் பேச்சை தொடர்ந்தான்.

“தாத்தா பணமிருந்தால் எமக்குப் பார்வை கிடைக்கச் செய்யலாமாம்.”

“அதற்குப் பணம் தேவையில்லை. யாராவது நல்ல மனம் படைத்தவர்கள் தமது கண்களைத் தானம் செய்தால் தான் அது முடியும். பணத்தினால் மாற்றுக் கண்ணைச் செய்ய முடியாது.”

கட்டையன் தொடர்ந்தான்

“தாத்தா, நாங்கள் பிச்சை எடுப்பதை விட்டுவிட்டு ஏதாவது நாணயமான தொழில் செய்யலாமென்று திட்டம் போட்டிருக்கின்றோம்”

அவர்களின் மனத்தைப் புதியவன் குழப்பி விட்டிருக்கிறான் என்பதை மட்டும் தாத்தாவால் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. அவர்களுடன் விவாதம் செய்வதில் இப்போதைக்குப் பலனெதுவும் கிடைக்கமாட்டாதென்பதை நம்பிக்கொண்ட தாத்தா பேச்சின் போக்கை மாற்ற விரும்பினார்.

“எமது திட்டங்களைப் பற்றிச் சாவதானமாக பேசி முடிவெடுக்கலாம். இப்போது மதகுரு கொடுத்த உணவைப் பங்கிடுவோம். அது ஆண்டவனின் நேரடிப்பரிசு. அந்த உணவு எமது உடலை மாத்திரமல்ல, எமது மனத்தையும் ஆரோக்கியமானதாக்கும்.”

மற்றவர்களின் பதிலை எதிர்பார்க்காத தாத்தா அந்த உணவை நான்கு பகுதிகளாகப் பகிர்ந்தார். அந்த உணவை அவர்கள் சாப்பிடுவதை எப்படியாவது தடுத்துவிட வேண்டுமென்று தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டான் புதியவனின் உருவில் வந்த சாத்தான்.

“எங்களுக்குப் பசியெடுக்கவில்லை. நாங்கள் பிறகு சாப்பிட்டுக் கொள்கின்றோம்.”

குட்டையனும் புதியவனுக்கு ஆதரவாகப் பேசினான்.

“எங்களின் பிச்சையில் கிடைத்த பணத்தில் எவ்வளவு நீங்கள் சேமித்து வைத்திருக்கிறீர்கள் என்பதைச் சொன்னால் அதற்குத் தகுந்தபடி நாங்கள் திட்டங்களைப் போட்டுக் கொள்ளுவோம்.”

உணவைப் பகிர்ந்து கொண்டிருந்த தாத்தா அதை அப்படியே விட்டு விட்டு மூலையில் கிடந்த தகர டப்பாவொன்றை எடுத்து வந்து குட்டையனின் கையில் திணித்தார். அதை எடுத்துக் கொண்ட புதியவன் அதிலிருந்த சில்லறை நாணயங்களை எண்ணிவிட்டு உரக்கச் சிரித்தான்.

“இந்தப் பணத்தில் ஒரு மூட்டை கோதுமைகூட வாங்கமுடியாது. இந்தப் பணத்தில் வியாபாரத்தை ஆரம்பிக்க முடியாது.”

தாத்தாவின் பார்வை புதியவனை எரித்து விடுவதுபோல் இருந்தது. அவரின் கோபப் பார்வையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத புதியவன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

“நீங்கள் பிச்சைக்காரனோ வயோதிபனோ இல்லை. சாத்தான் தான் உங்களைத்தனது வேலைக்கு அனுப்பியிருக்கின்றான். ஏதோ நடப்பது நடக்கட்டும். சாத்தானுடன் சண்டை போடும் திறமை எனக்குக் கிடையாது.” என்று சொல்லிய தாத்தா உணவில் தமது பங்கைச் சாப்பிட ஆரம்பித்தார்.

புதியவன் தாத்தாவைப் பொய்யன், ஏமாற்றுக்காரன் என்றெல்லாம் ஏளனம் செய்தான். குருடர்களின் பிச்சையில் கிடைத்த பணத்தை முறைகேடான வழியில் செலவு செய்து விட்டாரென்று குற்றம் சாட்டினான். ஆண்டவனுக்கு நன்றி சொல்லிக் கொண்டு உணவை அருந்திய தாத்தாவின் மனத்தில் அந்த இரட்டைப்பின்னல் சிறுமியின் ஆலோசனைகள் தான் பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தன. அவர் கண்களை மூடிக்கொள்ளவில்லை, காதுகளைப் பொத்திக்கொள்ளவில்லை. புதியவனின் நடத்தையும் பேச்சும் தனது மனத்தில் உண்டாக்கும் தாக்கங்களை அவதானித்துக்கொண்டு அமைதியாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த அவருடைய மௌனம் குட்டையனைக் குழப்பியது.

“தாத்தா உங்களை நம்பியிருந்த எங்களை ஏன் மோசம் செய்கின்றீர்கள்? நாங்கள் வாய்கிழியக் கத்தி எடுத்த பிச்சையை ஏன் ஏமாற்றுகிறீர்கள்?”

நெட்டையன் அவர்களைச் சமாதானம் செய்ய முயன்றான்.

“தாத்தா பணத்தை எடுத்திருந்தால் எடுத்துக்கொள்ளட்டும். அவரைத் திட்டிப் பாவத்தைச் சேர்க்காதீர்கள்.”

தாத்தாவுக்கு ஆத்திரம் உண்டாகத்தான் செய்தது. ஆனால் அந்த ஆத்திரம் உண்டாகிய காரணத்தை அவரால் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. தான் செய்த உதவிகளுக்காகக் குருடர்கள் தன்னைப் போற்றுவார்கள், பாராட்டுவார்கள் என்று எதிர்பாத்திருந்த நப்பாசை பாதிப்புக்குள்ளானதை அவர் உணர்ந்தார். அந்த நப்பாசையில் பற்றுக் கொண்டிருந்த ‘நான்’ பாதிக்கப்பட்டது. அந்தப் பாதிப்பைத் தடுத்து நிறுத்தத் தான் உதவுவதாக வாக்குறுதி அளித்தது ‘ஆத்திரம்’ ஆத்திரத்தின் ஆரவாரங்களுக்கு அவர் தன்னை அர்ப்பணிக்கவில்லை. ஆத்திரத்தைத் தூண்டிய ‘பற்றையும்’ ‘நப்பாசை’யையும் எந்தவித எதிர்பார்ப்புகளில்லாமல் அவதானித்தார். ஆத்திரம் மறைந்ததைக் கண்ட அவர் உரக்கச் சிரித்துக் கொண்டார்.

உணவை முடித்துக் கொண்ட தாத்தா கைகளைக் கழுவிக்கொண்டார். புதியவனின் முகத்தில் ஏமாற்றம் படர்ந்தது. அவர் தன்னையும் குருடர்களையும் திட்டிக்கொள்ளுவார். ஏசுவார். பாவங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளுவார் என்றெல்லாம் எதிர்பார்த்த அவன் ஏமாற்றப்பட்டான்.

“பணத்தின் அருமை தெரியாத நீங்கள் குருடர்களின் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிவிட்டீர்கள்” என்று புதிய பாணியில் தனது குற்றச்சாட்டுக்களை ஆரம்பித்தான்.

அவனைப் பார்த்துக் கொண்ட தாத்தா முச்சை ஒருமுறை நன்றாக உள்ளே இழுத்துக்கொண்டார்.

“பணத்தால் எதைத்தான் தரமுடியும்? பசி, உறக்கம், நிம்மதி இவைகளைப் பணத்தால் வாங்கிவிட முடியுமா?”

புதியவனையும் குருடர்களையும் ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டார் கூனல் தாத்தா.

“சாத்தானின் புத்திமதியால் களவு எடுக்கலாம், ஏமாற்றலாம், பொய் சொல்லலாம், கோடிகோடியாகப் பணத்தை சேர்க்கலாம் என்பது உண்மைதான். ஆனால் ஆண்டவனால்தான் பசியையும் அதற்கு உணவையும் தரமுடியும். அவனுடைய கருணையிருந்தால்

தான் கந்தரையிலும் சுகமாகத் தூங்க முடியும். நிம்மதிதான் அவனிடமிருந்து கிடைக்கக்கூடிய உயர்ந்த பிச்சை.

“என்னிடத்திலும் ஒரு காலத்தில் பணம் இருந்தது. நிம்மதியை இழந்து பணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தியவன்தான் நான். அந்தப் பணத்தை எப்படியாக இரட்டிப்பாக்கலாம்? பணத்திற்காக மற்றவர்கள் என்னை ஏமாற்றிவிடுவார்களா? பணத்தைப் பாதுகாப்பது எப்படி? என்றெல்லாம் சிந்தித்து ஆண்டவனை மறந்து கிடந்தேன். இப்போது இருப்பதுபோல் ஆயிரம் மடங்கு பணம் இருந்தாலும் அது எமது கையில் கூடுதலாக ஒரு விரலை முளைக்கச் செய்யாது. மனத்தில் மட்டும் ஏராளமான எதிர்பார்ப்புகளை வளரச் செய்துவிடும். அது வெறும் அனுபவங்கள்தான் என்பதை நான் கண்டுபிடித்து பலவருடங்கள் ஆகிவிட்டன. இப்போது எனக்குத் தேவை பசி, உணவு, உறக்கம், நிம்மதி. நான் எவருடைய பாதையையும் திருத்த முயற்சிக்கமாட்டேன். என்னுடைய பாதையையும் ஆண்டவனைத் தவிர வேறு எவராலும் மாற்ற முடியாது.”

அவருடைய வார்த்தையில் ஆத்திரத்தின் ரேகைகள் இருக்கவில்லை. அவருடைய மனத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து எழுந்த அந்த வார்த்தைகளுக்கு மற்றவர்களால் எதுவும் கூற முடியவில்லை. தன்னால் ஆத்திரப்படாமல் இருக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்த தாத்தா தனக்குள் ஆனந்தப்பட்டார். அவர்களின் அப்பிராயங்களிலும் முடிவுகளிலும் அக்கறையில்லாத தாத்தா ‘நான் வருகின்றேன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு அந்த மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினார்.

தாத்தா தங்களை விட்டுப் போகக்கூடியவர் என்பதைக் கற்பனையிலும் பார்த்திராத குருடர்கள் கலங்கிவிட்டார்கள். நெட்டையன் பெரிதாக அழ ஆரம்பித்துவிட்டான். குட்டையனுக்கும் தான் தாத்தாவுடன் பேசிக்கொண்ட முறை தவறானதென்பது புரிய ஆரம்பித்தது. தாத்தாவுக்கு ஆத்திரத்தை உண்டாக்குவதில் தோல்வி கண்ட சாத்தான் அவரைக் குருடர்களிடமிருந்து பிரித்தது தனக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய வெற்றி என்று ஆனந்தப்பட்டான். குருடர்களைச் சமாதானப்படுத்துவதுபோல் நடித்தான் அந்தப் புதியவன்.

“அவன் ஏமாற்றுக்காரன் போய் தொலையட்டும். நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். உங்களுக்கு உதவியாக நான் இருக்கின்றேன். நானையே உங்களுக்கு நான் பயிற்சியளித்து உங்களைக் கனவானிடம் வேலைக்குச் சேர்த்து விடுகின்றேன். நீங்களும் பிச்சை எடுப்பதை விட்டுவிட்டு நிம்மதியாக இருக்கலாம். அதிகாலையிலேயே பயிற்சியை ஆரம்பிக்க வேண்டும். இப்போது படுத்துக் கொள்ளுங்கள். காலையில் நான் உங்களை எழுப்புகின்றேன்.”

அன்று இரவு குருடர்களைச் சாப்பிடவிடாமல் பட்டினி போட்டதற்கும் அவன் தன்னைத்தானே பாராட்டிக் கொண்டான். அவர்களைப் பிரிந்த தாத்தாவின் மனத்தில் எந்தவிதமான கலக்கமும் இருக்கவில்லை. புதியவனைப் பற்றியும் குருடர்களைப் பற்றியும் ஆராய்ச்சி செய்வதற்குத் தமது மனச் சக்தியைச் செலவு செய்ய அவர் விரும்பவில்லை. ‘புதியவன் பணத்தைத் திருடுவதற்காகத்தான் வந்திருப்பான். இரவோடிருவாகப் பணத்தடன் ஓடிவிடுவான். காலையில் குருடர்களைச் சந்திக்கலாம்’ என்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்ட அவர் தேவாலயத்தின் கவரோரமாகத் துண்டொன்றை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டார்.

5

தூக்கம் என்பது கிடையாத சாத்தான் பறவைகள் எழுந்து கொள்வதற்கு முன்னரேயே குருடர்களை நித்திரையிலிருந்து எழுப்பிவிட்டான். பகலுக்கும் இரவுக்கும் வித்தியாசங்களைத் தெரியாத அந்த அப்பாவிகளுக்குப் பயிற்சியளிப்பதற்காக அந்த இருட்டில் அவர்களை நடத்திச் சென்றான்.

கிழக்கு வானம் சிவந்ததும் எழுந்து கொண்ட கூனல் தாத்தா குருடர்களைப் பார்ப்பதற்காக அந்த பாழடைந்த மண்டபத்திற்குப் போனார். புதியவன் இருக்கக்கூடுமென்பதை எதிர்பார்த்திராத அவருக்குக் குருடர்களும் அங்கு இல்லாதிருந்தது ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது. பயத்துடன் கவலையும் அவரைத் தொற்றிக் கொண்டது. அவர்களிடம் அவர் கொடுத்த தகரடப்பாவிற்றுள் சில்லறை நானையங்கள் அப்படியே கிடந்தன. வந்தவன் யாரென்பதையும் அவனுடைய நோக்கதையும் ஊகிக்க முடியாத தாத்தா குருடர்களை எங்கு தேடுவது என்று தடுமாறினார். எதவும் புரியாத அவர் ஆலயத்திற்குச் சென்று குருடர்கள் வழமையாக இருக்கும் இடத்தில் இருந்து கொண்டார்.

ஆலயத்திற்கு வந்திருந்தவர்கள் குருடர்களைப் பற்றி விசாரித்தார்கள். தாத்தாவின் பதில் அவர்களையும் கவலைப்பட வைத்தது. பகல் பதினொரு மணியளவில் கூனல் தாத்தாவை தேடிவந்தான் அந்தக் கிராமத்து விவசாயி ஒருவன்.

“நீங்கள் இங்கே இருக்கின்றீர்கள். அந்தக் குருடர்கள் இருவரும் ஊரின் எல்லையில் அடித்துக் கொள்கிறார்கள்.”

“எங்கே அவர்கள்?”

“ஊர் எல்லைக்கு எப்படி அவர்கள் போனார்கள்?”

“எனக்கு எதுவும் தெரியாது. புதியவன் ஒருவன் தேற்று வந்து எங்களுடன் தங்கினான். காலையிலேயே அவர்கள் முவரும் போய்விட்டார்கள். நான் அவர்களை இன்று காணவே இல்லை.”

தாத்தாவைக் குருடர்களிருந்த ஊர் எல்லைக்குக் கூட்டிப்போகும் போது குருடர்கள் அடித்துக் கொண்ட காரணங்களை விளக்க முயன்றான் அந்தக் கிராமத்தவன்.

குருடர்களுக்கு வேலை தேடித்தருவதாக அவர்களை நம்பச் செய்தானாம் ஒருவன். முதல் பாடமாக அவர்களுக்கு நீளத்தை அளக்கும் முறையைச் சொல்லிக் கொடுப்பதாக கூறிய அவன் குருடர்களுக்கு வித்தியாசமான நீளமுள்ள கோல்களைக் கொடுத்தானாம். பாவம் அந்தக் குருடர்கள். தமது கைகளிலுள்ள கோல்களின் நீள்வித்தியாசம் அவர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. சம தரையைத் தேடிக் கொண்ட புதியவன் குறிப்பிட்ட நீளத்தைக் குருடர்கள் உணரக்கூடிய விதத்தில் பெரிய கற்களை இருபக்கங்களிலும் வைத்தானாம். ஒரேயளவு தூரத்தை வித்தியாசமான நீளமுள்ள கோல்களால் அளந்த குருடர்களுக்கு வித்தியாசமான விடைகள் கிடைதனவாம். கட்டையனுக்கு நாற்பது முறையும், நெட்டையனுக்கு நாற்பத்து இரண்டு முறையும் கிடைத்ததாம். ‘நெட்டையன் தான் சரியாக அளந்து கொண்டான்’ என்று நெட்டையனைத் தட்டிக்கொடுத்த புதியவன் இரண்டாவது முறை நிலத்தில் தூரத்தையும் அவர்களின் கைகளிலிருந்த கோல்களின் நீளத்தையும் மாற்றினானாம். இரண்டாவது தடவை நெட்டையனுக்குப் பதினான்கு முறையும் குட்டையனுக்குப் பதினைந்து முறையும் வந்ததாம். இரண்டாவது தடவையும் நெட்டையன்தான் சரியாக அளந்த’ கொண்டான் என்று பாராட்டிய

அவன் குட்டையனைக் கேலி செய்தானாம்.

“தான் அளந்தது சரியென்று வாதாடிய குட்டையனுக்கு நெட்டையன் மீதுதான் ஆத்திரம் திரும்பியது. தான் தோற்றுவிட்டதாக நினைத்துக் கொண்ட குட்டையனைக் கிண்டல் செய்த புதியவன் அந்தக் குருடர்கள் அடித்துக் கொள்ளவும் தூண்டினானாம். அவனே இருவருக்கும் கோலால் அடித்துவிட்டு மற்றையவன் அடித்து விட்டதாக அவர்களை நம்பச் செய்தானாம். அது மாத்திரமல்ல, கண் தெரியாத அவர்கள் அடித்துக் கொள்ளக்கூடிய அளவு அண்மையில் அவர்களை அவன் தள்ளி விட்டானாம். அவர்களை அடிபடவைத்து இரத்தக் காயங்களை உண்டாக்கிய அவன் எங்கோ ஓடிவிட்டானாம். “தாத்தா அவர்கள் குருடர்கள்தான். ஆனாலும் நன்றாகச் சண்டை போட்டார்கள். எப்படி இருக்கிறது? அவர்களின் பயிற்சி.”

கிராமத்தவனுடன் வேகமாக நடந்த தாத்தாவுக்கு இளைக்கத் தொடங்கியது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் குருடர்களைக் கிராமத்தவர்கள் அழைத்துக் கொண்டு வருவதை அவர் அவதானித்தார்.

“எனக்குக் களைப்பாக இருக்கிறது. நீங்கள் போய் அவர்களை இங்கு கூட்டிவாருங்கள். நான் இந்த மரத்தடியில் இருந்து கொள்கின்றேன்” என்று சொல்லிக் கொண்ட அவர் அருகிலுள்ள மரநிழலில் அமர்ந்து கொண்டார்.

தூரத்தில் குருடர்களைக் கிராமத்தவர்கள் அழைத்து வந்த காட்சியைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவருக்கு வேறொரு காட்சியும் தெரிந்தது. குருடர்களின் கைகளில் மாத்திரம் வித்தியாசமான நீள அளவுகோல்களை அவர் காணவில்லை. அந்தக் குருடர்களுடன் வந்து கொண்டிருந்த மனிதர்களின் மனங்களிலும் அளவு கோல்களை அவர் கண்டார். அந்த மனிதர்களின் அனுபவங்களில் கிடைத்த மத-இன-மொழி-அரசியல்-கலாச்சாரம் போன்ற பல அளவுகோல்கள் அவர்களின் எண்ணங்களில் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தன.

அந்த மன அளவு கோல்களின் நீளங்களில் வித்தியாசங்களை மாத்திரம் அவர் காணவில்லை. அந்தக் கோல்கள் நேராகவும், வளைந்தும் சுருண்டும் கிடந்தன. அந்தக் கோல்களால் கண் காதுகளிலிருந்து கிரகிக்கப்போகும் நிகழ்ச்சிகளை அளக்கப்

போகும் அந்த மனிதர்கள் ஆளுக்காள் அடித்துக் கொள்ளத் தூண்ட ஆத்திரமும் தன்னைத்தயார் நிலையில் வைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஆண்டவனை அளக்க முயலப்போகும் மனக்கோல்களும் அங்கு கிடந்தன. நேற்று அவர் சந்தித்த அந்த புதியவன் அந்த மனிதர்களின் மனங்களில் சொகுசாக இருந்து கொண்டு அந்த நேரான-வளைந்த-சுருண்ட கோல்களைச் சுத்தம் செய்து அவைகள் உக்கிப்போகாமலிருக்க விதவிதமான சாயங்களைப் பூசிக் கொண்டிருந்தான்.

“ஓ, குருட்டு மனிதர்களே!”

வாயைத் திறந்த அவருக்கு இரட்டைப் பின்னல் சிறுமியின் கள் ளங் கபடமற்ற முகம் தோன்றியது. அவளுக்கு மனக்கோல்களுக்கும் மனவியாதிகளுக்கும் உள்ள சம்பந்தங்களை விளங்க வைக்க வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டார். கைகளைத் தரையில் ஊன்றி எழுந்து நிற்க முயற்சித்தார். கைகளையும் கால்களையும் அசைக்க முடியவில்லை.

“நீ குருடன். பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப் போகிறாயா?”

அந்தக் குரலின் அசாத்திய உறுதி அவரை அசத்தியது.

“நான் குருடனா?”

“நீ குருடன் மாத்திரமல்ல. செவிடனாகவும் தான் இவ்வளவு காலமும் இருந்தாய். இப்போது தான் உனக்குக் கேட்கும் சக்தியை நான் கொடுத்திருக்கின்றேன். உன்னுடைய வாய்க் கட்டையும் அவிழ்த்து விட்டிருக்கின்றேன். இன்னும் உனது கண்களை நான் திறக்கவில்லை. நான் சொல்வது புரிகிறதா?”

புதிதாகப் பூட்டிய ஒலிபரப்பு சாதனங்களைப் பரிசோதிப்பது போலிருந்தது அவனுடைய நடத்தை.

“இவ்வளவு காலமும் நீ எங்கே இருந்தாய்?”

அட்டகாசமான சிரிப்பு

“கேவலமான பிறவி நீ. கண்கள் தெரியாத காதுகள் கேட்காதவர்களுக்காகவாவது அவர்களின் கைத்தடியைப் பிடித்து அவர்களை நடத்திச் செல்பவனை உணர முடியும். அந்த உணர்ச்சிகளிலிருந்தாவது என்னுடைய இருக்கையை நீ உணரவில்லையா?”

சிரிப்பு அடங்கிவிட்டது. இருள் சூழ்ந்த அமைதி அந்தப் பயங்கர அமைதியில் அவரால் கூக்குரலிடவும் முடியவில்லை. குரல் வளையை ஏதோ அடைத்தது. சில உணர்ச்சிகள் புரிய ஆரம்பித்தன.

கண்ணெரியாத - காது கேட்காத - வாய் பேச முடியாத தனது நோக்கங்களைப் புரிந்த ஒருவன் தன்னுடைய கைத்தடியைப் பிடித்து இழுத்துச் செல்வது அவருக்குப் புரிந்தது. மேடுபள்ளங்களில் அவன் அவரை ஆறுதலாக அழைத்துச் சென்றான். எதுவுமே புரிந்து கொள்ள முடியாத அவரின் கால்களைப் பிடித்து கற்களும் முட்களும் பாதிக்காதபடி செய்தான். மேடு - பள்ளம் - கல் - முள் இவைகளை உணர்ந்த அவர் கைத்தடியை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டார். சோதனைக் காலத்தைக் கடந்துவிட்ட அவருடைய கால் சுகமான புற்சம தரையின் ஸ்பரிசத்தை உணர்ந்தது. அவருக்குத் துணிவு பிறந்துவிட்டது.

“புற்தரையில் நடப்பதற்கு வழிகாட்டி ஏன்?”

கைத்தடியைப் பிடித்திருந்த தமது கைப்பிடியை எடுத்துவிட்டார். இருகைகளையும் வீசி நடக்க விரும்பினார். நடந்து கொண்டார். கரடுமுரடான முட்கள் பரந்த பாதையில் தம்மை நடத்திவந்த அவனிடமே கைத்தடியைக் கொடுத்துவிட்டார். ‘சம தரையில் அவனும் தேவையில்லை. அவனுடைய கைத்தடியும் தேவையில்லை’ என்று நினைப்பதில் என்ன தவறு. அவனைப்பற்றிய கவலையில்லாமல் நடந்த அவருக்கு ஒரு சிறிய முள் குத்திவிட்டது. கல் தடக்கியது, விழுந்து விட்டார்.

பாதாளத்தையும் சமதரையையும் காணமுடியாத அவரால் அழ முடிந்தது. எவருக்குமே புரியாத ஊமைப் பாஷை அவனுக்குப் புரிந்தது. கைகளை உயர்த்தி ஆட்டினார், அழுதார், கூக்குரலிட்டார், கையில் ஏதோ தட்டுப்பட்டது. அது எதுவானாலும் பரவாயில்லை. அதைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டார். ஆம் அவரால் கைவிடப்பட்ட கைத்தடிதான். தாளம் போட்டு தத்தளித்த அவருடைய கையை அவன்தான் அந்தக் கைத்தடியால் தட்டியிருந்தான். இனிமேல் கைத்தடியை விடப்போவதில்லை. என்று தனக்குள் உறுதியாக முடிவெடுத்த அவருக்குக் காது கேட்க ஆரம்பித்தது.

“நீங்களாகத்தான் கைத்தடியை கைவிட்டு விடுகின்றீர்கள். நான் வேறு எங்கும் போகவில்லை. உங்களுக்கு அருகில்தான் கைத்தடியுடன் வந்து கொண்டிருக்கிறேன். என்னைக் கைத்தடியுடன் நடத்தி என்னைக் குருடனாக நினைத்த உங்களுக்கு நான் உதவி செய்வதை நிறுத்தவில்லை.”

தாத்தாவின் வாய் திறந்து கொண்டது.

“மட மனிதர்களே! உங்களுக்கு முன்னால்தான் அவன் நடந்து கொண்டிருக்கின்றான். கைத்தடியைக் கை விடாதீர்கள்.”

அவர் ஓலமிட்டார். அவன் கிரித்தான்.

“உனக்குக் கண்களும் தெரிய ஆரம்பித்துவிட்டது. உனது வேலை முடிந்து விட்டது. உனது ஓலம் அவர்களுக்குக் கேட்காது வா.”

அடிமையாக அவனைப் பின்தொடர்வதைத்தவிர வேறு எதைத்தான் அவரால் செய்யமுடியும்?

மரத்தில் சாய்ந்து இருந்த கூனல் தாத்தாவிற்கு அண்மையில் குருடர்களும் மற்றவர்களும் வந்து விட்டார்கள். ‘தாத்தா’ என்று அழைத்துக்கொண்டு மரத்தடிக்கு வந்த கிராமத்தவனொருவனுக்கு ஏதோ புரிந்துவிட்டது. தாத்தாவின் கண்கள் சலனமில்லாமல் இருந்தன. வாய் திறந்து கிடந்தது. அவருடைய கண் இமைகளைத் தடவி கண்களை மூடச் செய்தான். நாடியை அழுத்தி வாயை முடினான். மற்றவர்களைத் திரும்பிப்பார்த்த அவன் ‘தாத்தா இறந்து விட்டார்’ என்று சொல்லிக் கொண்டான்.

தாத்தவின் மரணச் செய்தியை அறிந்து கொண்ட மதகுரு அங்கு ஓடி வந்தார். தாத்தாவின் உடலைத் தடவி ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டிருந்த குருடர்களை அதட்டினார்.

“ஏன் அழுகிறீர்கள். அவரின் கண்களை உங்களுக்குப் பொருத்த வேண்டும். அவருடைய ஆசையை நிறைவேற்ற வேண்டும்.”

அவசர அவசரமாக வைத்தியருக்குச் செய்தி அனுப்பினார்.

“சிகிச்சைக்கு எங்களிடம் பணம் கிடையாது.” குருடர்கள் அழுதார்கள்.

“அதற்கு நாங்கள் இருக்கின்றோம்.”

நண்பர்கள்

சீ, எவ்வளவு கேவலமான நண்பர்கள். இவர்களை மனிதர்கள் என்று சொல்லவே கூடாது. கேவலமான மிருகங்கள் அவ்வளவுதான். ஒன்றா, இரண்டா, ஏராளம். ஒருவனுக்குக்கூட நான் செய்த உதவிகள் நினைவுக்கு வரவில்லை. ஏன் அவ்வளவு கலபத்தில் என்னை மறந்து விட்டார்கள். சரி மறந்துவிட்டால்கூடப் பரவாயில்லை, என் வீட்டிலேயே விருந்துக்கு வந்துவிட்டுப் போகும்போது சாப்பாட்டில் விஷத்தைக் கலந்துவிட்டுப் போகிறார்களே! எனது உணவில் விஷத்தைக் கலக்கத் தெரியாமலா நான் இவர்களை விருந்துக்கு அழைத்தேன். எவ்வளவு நயவஞ்சகர்கள். மறுநாள் என்னை விருந்துக்குத் தங்களின் வீட்டிற்கு வரும்படி அழைத்தபோது அவர்களின் இதழோரத்தில் தோன்றிய புன்முறுவலின் அர்த்தம் அப்போது புரியவில்லை. நிச்சயமாக இவன் வரமாட்டான் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். எதற்காக இப்படிச் செய்கிறார்கள். நான் அவர்களுக்கு அப்படி என்ன செய்துவிட்டேன்?

அவர்களைப் பற்றியும் அவர்களின் நடத்தையைப் பற்றியும் நான் விமர்சித்து என்ன பலன் வந்துவிடப் போகிறது. என்னுடைய நிலையை எண்ணிப் பார்க்கின்றேன். அடுத்து எந்தக் காயை நகர்த்துவது என்பது புரியவில்லை. எல்லாம் அடைபட்டுக் கிடக்கிறது. ஆமாம் அது ஒன்றுதான் எனக்குத் தெரிந்த வழி. அதைவிட வேறு எந்தத் திசையிலும் என்னால் நகரமுடியாது.

தற்கொலை!

என்னை அழிப்பதைத் தவிர வேறு எந்தப் பாதையிலும் நான் போகமுடியாது. முடிவெடுத்து விட்டேன். செயல்படுத்த வேண்டியது தான் பாக்கி. தற்கொலை செய்வது கூடச் சிரமமான தொழிலாகத்தான் தோன்றியது. பலவிதமான வழிகளை ஆராய்ந்தேன். எதுவும் எனக்கு ஒத்து வருவதுபோல் தெரியவில்லை.

தூக்க மாத்திரைகள்!.

ஆம் அது ஒன்றுதான் சுகமான கலபமான வழி. தாராளமாக வாங்கிக் கொண்டேன். இனி எங்கே எப்போது அவைகளை வாயில் திணிப்பது என்பதைப் பற்றித்தான் நான் முடிவு செய்யவேண்டும்.

என்னுடைய பிணம் கூட நண்பர்களைப் பார்க்க விரும்பவில்லை. அவர்கள் ஒப்புக்கு மனம் வருந்துவது போல் நடப்பார்கள். நான் இறந்துவிட்டேன் என்ற துணிவில் நான் செய்த நன்மைகளை ஊரறியச் சொல்வார்கள். என் பிணம்கூட அவைகளைக் கேட்கவேண்டாம்.

ஆள் நடமாட்டம் இல்லாத இடத்தில் தான் என்பிணம் சிடக்க வேண்டும். ஓநாய்களும், பறவைகளும், எறும்புகளும் உடம்பை ருசி பார்க்கட்டும். கடைசி நேரத்தில் அதிலாவது எனக்கு நிம்மதி கிடைக்கட்டும்.

அது நல்ல முடிவுதான்!.

எவ்வளவு தூரம் நடந்தேன் என்பது எனக்கே தெரியாது. அந்த அடர்ந்த காட்டிற்குள் எந்த மனிதனும் வந்திருக்கக் கூடச் சாத்தியமில்லை. என்னுடைய வருகை மரங்களில் கூடுகட்டியிருந்த பறவைகளுக்கும் பாய்ந்து திரிந்த அணில்களுக்கு பிடிக்கவில்லைப் போலும். ஏதோ அவர்களது பாஷையில் என்னைத் துரத்துவது மாத்திரம் எனக்குப் புரிந்தது.

'இன்னும் சில மணித்தியாலங்களே நான் உயிருடன் இருப்பே'னென்று அவைகளுக்கு உறுதியளித்தேன். 'அதன் பின்பு இந்த உடம்பின் ருசியான பாகத்தை அவர்கள் உண்ணலாம்' என்று அவர்களுக்கு ஆசை யூட்டினேன்.

என்னுடைய மொழி அவர்களுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அமைதியானார்கள். தங்களின் உறவினர்களுக்கும் என்னைப் பற்றிச் சொன்னார்கள் போலும். அவர்களும் என்னைப் பார்த்துச் சென்றார்கள்.

சூரியன் மறைந்துவிட்டான். பறவைகளின் ஆரவாரம் அடங்கிவிட்டது. அன்று பெளர்ணமி. பால் நிலவில் தென்றல் வீசியது. மரங்களின் இலைகள் காற்றின் இசைக்கு ஏற்றாற்போல் ஆடி அசைந்தன. என்னையும் ஆட வரும்படி அழைத்தன.

இந்த மரங்கள் கூடத் தங்களின் மகிழ்ச்சியில் பங்குகொள்ள என்னை அழைக்கின்றன. ஆனால் நண்பர்கள்?

தங்களின் அழைப்பை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையென்பதைக் கண்டுகொண்ட மரக்கிளைகள் இசையை மறந்தன. ஆட்டத்தை நிறுத்திக் கொண்டு என்னைக் கோபமாகப் பார்த்துக் கொண்டன.

ஓ! நீங்கள் என்ன மரங்களா? மகான்களா? நான் மகிழ்ச்சியடையவில்லை என்பதற்காக உங்களின் ஆட்டத்தைத் தியாகம் செய்கின்றீர்களே. உங்களின் அன்புத் தொல்லையை என்னால் தாங்கமுடியாது. நான் ஆடுவதற்காக இங்கு வரவில்லை. தற்கொலை செய்வதற்காக வந்திருக்கின்றேன். என்னுடைய நிலையைப் புரியாமல் என்னை ஆட வரும்படி அழைக்கிறீர்களே.

பரவாயில்லை. நண்பர்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டி எவ்வளவோ உதவிகள் செய்தேன். ஆனால் அவர்கள் என் ஆணத்தத்தைக் கெடுத்தார்கள். உங்களுக்கு நான் எந்த உதவியும் செய்யவில்லை. நீங்கள் வித்தியாசமானவர்கள்.

'சரி ஆட வருகின்றேன்.'

அவர்களின் ஆட்டத்தைக் கவனித்தேன். அதில் ஒரு ஒழுங்கு இருப்பது போல் தெரியவில்லை. ஒரே நேரத்தில் கிளைகளும் இலைகளும் சேர்ந்து ஆடின. எதிர்த்திசையிலும் ஆடின. திரும்பவும் கூர்ந்து கவனித்தேன். கிளையின் ஆட்டமும் இலையின் ஆட்டமும் கூட வித்தியாசமாக இருந்தது. ஒவ்வொரு இலையும் மனம்போனபடி ஆடிக்கொண்டு இருந்தன.

நான் எதனுடன் ஒத்து ஆடுவது? பாட்டுக் கேட்கவில்லை. மெட்டும் புரியவில்லை. சேர்ந்து ஆடவும் முடியவில்லை.

2

'உன்னால் ஆடமுடியாது. தற்கொலை செய்யத்தான் முடியும்.'

திரும்பிப் பார்த்தேன். வயதான ஒருவன் கேலிச் சிரிப்புடன் என்னருகில் நின்று கொண்டிருந்தான். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

'இவனும் தற்கொலை செய்யத்தான் வந்திருப்பான்' என்று எனக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன்.

'நீங்கள் இங்கு என்ன செய்கின்றீர்கள்?'

'நான் கேட்க வேண்டிய கேள்விகளை நீ கேட்கின்றாய். பரவாயில்லை. சிறிது நேரம் உன்னுடன் பேச வேண்டும்.'

'நீர் என்ன ஆண்டவனா? நான் தற்கொலை செய்ய வந்தது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?'

'நான் ஆண்டவனில்லை. நான் நீ படித்த பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியர். அவ்வளவுதான்.'

'நான் சிறுவயதில் படித்த பாடசாலையைக் குறிப்பிடுகின்றார்.'
என்று எனக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன்.

அதன் தலைமை ஆசிரியரைத் தான் எனக்குத் தெரியுமே.

'உங்களை எனக்குத் தெரியாதே!'

'மேல்வகுப்பு மாணவர்களுக்குத்தான் என்னைத் தெரியும்.
நீ கீழ் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தாய். உனக்கு என்னைத்
தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.'

அவர் பேசியது எதுவும் எனக்குப் புரியவில்லை. அவர்
யாராக இருந்தாலும் இந்தக் காட்டில் இந்த நேரத்தில்
அவருக்கென்ன வேலை? அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். முகம்
சாந்தமாக இருந்தது. ஆனால் சிரிக்கவில்லை.

மிகவும் கண்டிப்பானவராக இருப்பார் போலும்.

நான் எதுவும் பேசாமல் அவரின் பின்னால் நடந்தேன்.
சற்று வெளியான தரையில் அமர்ந்து கொண்டவர் என்னையும்
இருந்து கொள்ளும்படி சைகை செய்தார். நானும் இருந்து
கொண்டேன். நிலவு ஒளியில் அவரின் முகமும் பிரகாசமாக
இருந்தது.

'உன்னைப் பற்றி சுருக்கமாகச் சொல்'

அவரின் கட்டளை என்னை ஆத்திரமடையச் செய்தது.

'என்னைப்பற்றிச் சொல்வதற்கு எதுவுமில்லை. நான்
தற்கொலை செய்யும் முடிவில் இங்கு வந்தேன்'

'உன்னுடைய வீட்டில் தற்கொலை செய்ய முடியாதா?'

'நண்பர்கள் என் பிணத்தைப் பார்ப்பது கூட எனக்குப்
பிடிக்கவில்லை அவ்வளவுதான்.'

'உன்னுடைய முடிவில் மாற்றமிருக்காது. நீ பாடசாலையை
வீட்டு ஓடுவதாகத் தீர்மானித்து விட்டாய். ஆரம்ப வகுப்புகளில்
இப்படியான நிலை உண்டுதான்.'

அவர் சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லை. பாடசாலை...
வகுப்பு... அவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது போலும்.

'நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?'

'பாடசாலையில் சேர்ந்துவிட்டால் எல்லா வகுப்புகளிலும்
படித்து முடித்துவிடவேண்டும். பாடங்கள் விளங்காமல் போகலாம்.
பாடங்கள் பிடிக்காமலிருக்கலாம். பாடம் நடந்து கொண்டிருக்கும்

நேரங்களில் உனது கவனம் வேறு திசைகளில் இருந்திருக்கும். தேவையான விளக்கங்களை ஆசிரியர்களிடம் கேட்டு அறிந்து கொள்ள வேண்டும். பாடசாலையை விட்டு ஓடுவதை நான் அனுமதிக்க மாட்டேன்.'

அவருடைய பேச்சில் கண்டிப்புத் தொனித்தது. ஆனால் அர்த்தங்கள் எனக்குப் புரியவில்லை.

'நான் குழம்பிப் போயிருக்கின்றேன். உங்கள் பேச்சிலுள்ள அர்த்தங்கள் புரியவில்லை.'

'உலகத்தில் பாடம் படிப்பதற்காக நீ சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றாய். உன்னைச் சேர்த்தவனுக்கு நான் உன்னைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும். பாடங்களை முடித்துப் பட்டம் பெறாமல் நீ தற்கொலை செய்து கொண்டு உலகத்தை விட்டுப் போவதாகச் சொல்கின்றாய். அதை என்னால் அனுமதிக்க முடியாது.'

எனக்கு ஆத்திரமாக இருந்தது.

'நான் தற்கொலை செய்வதற்கு உங்களின் அனுமதி தேவையில்லை.'

'பாடசாலையை விட்டு ஓடுவதற்கு என்னுடைய அனுமதி தேவையில்லைத்தான். ஆனால் பாடத்தை முடிக்காமல் ஓடுபவர்களைத் தேடிப் பிடித்து அவர்களுக்குத் திரும்பவும் பாடங்களைப் படிப்பிக்கும் பொறுப்பு எனக்கு இருக்கிறது.'

'பாடசாலையை விட்டு ஓடுபவனைத் தேடிப்பிடிக்கலாம். ஆனால் உலகத்தையே விட்டு ஓட நினைக்கும் என்னை உங்களால் பிடிக்க முடியாது.'

அவர் அலட்சியமாகச் சிரித்தார்.

'தற்கொலையின் பின்பு எங்கே போகப்போகின்றாய் என்பது தெரியாத நீ இதைப் பற்றிப் பேசவே முடியாது. என்னால் உன்னைக் கண்டு பிடிக்க முடியும் என்பது மட்டும் எனக்குத் தெரியும்.'

அவரின் வார்த்தையில் உறுதியிருந்தது. சொல்வதைச் செய்து காட்டக்கூடிய திறமை அவருக்கு இருப்பதை என்னால் உணரமுடிந்தது. ஒருவிதமான பயத்தில் எனது நாக்கு வரண்டு விட்டது. நான் எதுவும் பேசவில்லை. அவரே தொடர்ந்தார்.

'பாடசாலையை விட்டு ஒருபவனைத் தேடிப் பிடித்து படிப்பில் ஆசைவரச் செய்வேன். படிப்பினால் வரும் நன்மைகளை விளக்குவேன். பாடங்களிலுள்ள சிக்கல்களை விளங்கப்படுத்துவேன். அவைகளுக்கு மசியாது போனால் அடித்தாவது அவனைப் பாடசாலைக்கு இழுத்து வருவேன். தற்கொலை செய்பவர்களுக்கும் இதே கதிதான்.'

அவர் சொல்வதிலுள்ள அர்த்தங்கள் எனக்குப் புரிய ஆரம்பித்தன. ஆணித்தரமான உண்மைகளை என்னால் உணரமுடிந்தது.

'இவ்வளவும் சொல்லும் நீங்கள் யார்?'

'முன்பேயே சொல்லிவிட்டேன். தலைமை ஆசிரியர்.'

'உங்களின் பெயர்?'

'அறிவு.. ஞானம்.. குரு..'

அந்தப் பெயரை எப்போதோ கேட்ட ஞாபகம் இருந்தது. என்னுடைய நிலைக்கு இவர் என்ன விளக்கங்கள் தரப்போகிறாரென்பதையும் பார்க்கலாம்.

'எனக்கு உங்களைப் பற்றி கவலையில்லை. எனக்கு உங்களால் உதவ முடியுமா? எனக்குத் தெரிய வேண்டியது அவ்வளவுதான்.'

'நிச்சயமாக முடியும். உன்னுடைய எல்லாவிதமான பிரச்சனைகளுக்கும் என்னிடத்தில் மருந்து இருக்கிறது. சொல்லப் போனால் தற்கொலை செய்வதற்கும் என்னிடத்தில் மாத்திரைகள் இருக்கின்றன. தூக்க மாத்திரைகளை விட அவை நிம்மதியானவை. நன்மை தரக்கூடியவை.'

அவருடைய பேச்சில் எனக்கு நம்பிக்கை தோன்றியது. ஆனால் அதை வெளிப்படையாகக் காட்டிக்கொள்ள மனம் இடந்தரவில்லை.

'நான் எவ்வளவு நேர்மையானவன். நல்லவன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது. உதவி என்று வந்தவர்களுக்கு ஒரு நாள் கூட என் கதவுகளைச் சாத்தி விரட்டியது கிடையாது.'

'உன்னைப் பற்றி எல்லாமே எனக்குத் தெரியும். சிறந்த மாணாக்கனாக நீ வருவாய் என்று எதிர்பார்த்திருந்தேன். அது உட்குத்தான் தெரியாது. நீ என்னைத் தேடிவருவாய் என்று எதிர்பார்த்திருந்தேன், ஆனால் நீயோ பாடசாலையை விட்டே ஓடத்துணிந்து விட்டாய். அதனால் நான் உன்னைத் தேடிவந்தேன்.'

'என் மீது அனுதாபப் படுமளவிற்கு எங்களுக்குள் என்ன உறவு இருக்கிறது?'

'எமக்குள்ள உறவைப்பற்றி நீ சாவகாசமாக ஆராய்ச்சி செய்துகொள். இப்பொழுது உன்னைப் பற்றிக்கூறு. வாழ்க்கைச் சிக்கல்களைக் கூறு.'

அவரிடம் எதையும் ஒழிப்பதில் பிரயோசனமில்லையென்பது எனக்குப் புரிந்தது. எல்லா உண்மைகளையும் சொல்லிவிடுதென்று நான் தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.'

'நண்பர்களில் தான் எனக்குப் பிரச்சனைகள் வந்துவிட்டன. ஒவ்வொருவரையும் பற்றிச் சொல்வதென்றால் அது பெரிய கதை ஆகிவிடும். சுருக்கமாகச் சொல்கின்றேன்.'

'நானும் எனது குடும்பத்துடன் நிம்மதியாகத்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். சிறுவயதிலிருந்தே யாரும் ஏதாவது உதவி கேட்டால் எதையும் முன்பின் யோசிக்காமலேயே சம்மதித்து விடுவேன். நண்பர்கள் சிலர் சேர்ந்தார்கள் என்னைச் சுரண்டுவதுதான் அவர்களின் முக்கிய நோக்கமென்பதை நான் உணரவில்லை. அவர்களின் பொய்களை நான் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. என்னிடம் பணம் இருக்கிறதென்பதைக் கண்டு கொண்டால், அதை எப்படியாவது முடித்துவிட வேண்டுமென்று இரவு பகலாக எனக்குப் பின்னாலேயே அலைந்தார்கள்.

'தாங்கள் கஷ்டப்படுவதாக நடித்தார்கள். உணவுக்கே வழியில்லையென்று என்னை நம்பச் செய்தார்கள். ஏதோ நல்லாக இருக்கட்டுமே என்று நானும் உதவி செய்தேன். ஆனால் அவர்கள் நயவஞ்சகர்கள் என்பது எனக்குக் கஷ்டம் வந்தபோதுதான் தெரியவந்தது. கடன்காரனுக்கு நான் ஒழித்துத் திரிந்தேன். ஆனால் என்னிடத்தில் கடன் வாங்கியவர்களோ எனக்கு உதவி செய்ய மனமில்லாமல் என்னை அழிப்பதற்கே திட்டம் போட்டார்கள். அவர்கள் செய்த நயவஞ்சக வேலைகள் ஆயிரமாயிரம். அவர்களை என்னால் திட்டத்தான் முடிந்தது. வேறு எதுவும் என்னால் செய்ய முடியவில்லை.

'உறவினர்களும் என்னை வெறுத்தார்கள். மனைவி பிள்ளைகளுக்குக் கூட நான் பாரமாக இருப்பதை உணர்ந்தேன். நான் தற்கொலை செய்து கொண்டால் எல்லோருக்குமே நிம்மதி என்றுதான் நான் முடிவெடுத்தேன். அவ்வளவுதான்.'

அவர் ஆழமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். நான்

அவரையே வைத்த கண்வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

'தற்கொலை செய்வதற்கும் பணம்தான் காரணமென்றால் நான் பணம் கிடைக்க வழிசெய்வேன். பணத்தால் உன்னுடைய சிக்கல்களை முடிவுக்குக் கொண்டுவர முடியுமென்றால் சொல். நான் உனக்கு உதவி செய்கின்றேன்.'

அவரை ஆராய முயன்றேன்.

அவர் பொய் சொல்கின்றாரா? என்னுடைய மனதை மாற்ற முயற்சிக்கின்றாரா? எனக்கு உதவி செய்யக்கூடிய பணவசதி அவரிடம் இருக்குமா?

அவர் என்னையே வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தார். நான் தலையைக் குனிந்து கொண்டேன். என்னுடைய மனமும் உள்நோக்கித் திரும்பியது. அவரை ஆராய முயன்ற நான் என்னை ஆராய முயன்றேன். மனதில் ஏதோ தட்டுப்பட்டதை நான் உணர்ந்தேன். அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

என்னுடைய உள்ளத்தில் தெளிவு இருந்தது. நான் எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன்.

'பணம் கிடைத்தாலும் அது ஒரு தொடர் கதையாகத் தான் இருக்கும். புதிய நண்பர்கள் வருவார்கள். கதை தொடரும் பணத்தை முடித்துவிட்டுத் திரும்பவும் இங்கேதான் நான் வரவேண்டியவரும்.'

அவர் புன்னகைத்தார். அவரின் முகத்தில் கருணையை நான் கண்டு கொண்டேன். என்னுடைய மனத்தைக் கவனித்தேன். ஏதோ மாற்றங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. வார்த்தைகளில் சொல்ல முடியாத மாற்றங்கள். அது என்ன?

நான் மௌனமாக இருந்தேன். அவருடன் எதைப்பற்றிக் கேட்பது என்பது புரியவில்லை. அமைதியை அவரே கலைத்தார்.

'உனக்கு நண்பர்கள் இருந்ததாகச் சொல்கின்றாய். விரோதிகள் எவரும் இருக்கவில்லையா?'

மனம் திரும்பவும் உள்ளே திரும்பியது. பழைய அனுபவங்களை எடைபோட முயன்றது என் மனம்.

'நண்பர்கள் விரோதிகளா? விரோதிகள் நண்பர்களா? எனக்கு எதுவும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை.'

அவர் அமைதியாக என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நான் குழம்பிக் கொண்டிருந்தேன். புதிய மனச்சிக்கல்கள் உண்டாவதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

‘என்னுடைய மனப் பிரச்சனைகளுக்கு வேறு ஏதோ காரணங்கள் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.’

‘வேறு காரணங்கள் எதுவுமில்லை. நண்பர்களும் விரோதிகளும் தான். நீ விரும்பிய சிலரும், வெறுத்த சிலரும் தான் உன் மனப்பிரச்சனைக்குக் காரணமானவர்கள்.’

‘சிலரை விரும்பினேன். சிலரை விரும்பவில்லை. அது உண்மைதான். அதற்கும் மனப் பிரச்சனைகளுக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்பது புரியவில்லை.’

தான் சொல்வதன் அர்த்தம் எனக்குப் புரியவில்லை என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை ஆட்டிக்கொண்டார்.

‘நான் சொல்ல வந்த நண்பர்கள், விரோதிகள், விருப்பமானவர்கள், விருப்பமில்லாதவர்கள் வெளியே உள்ள மனிதர்களை அல்ல. உன்னுடைய மனத்திற்குள் இருந்து கொண்டு தங்களை வெளிப்படுத்தாமல் இருப்பவர்களைத் தான்!’

எனக்குத் தலையைச் சுற்றியது. தலையை இரு கைகளினாலும் பிடித்துக் கொண்டேன்.

‘உனக்கு என்ன செய்கிறது?’

‘பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போல் இருக்கிறது. என்னைக் குழப்புகிறீர்கள். என்னை நிம்மதியாக இறக்க விடுங்கள்.’

‘நான் ஒன்றும் உன்னைக் குழப்பவில்லை. நீ தங்கியிருக்கும் அறையைக் காட்டினேன். அதை நீ திரும்பிப் பார்க்கவேயில்லை. அறையைச் சுத்தம் செய்யும் போது தூசி பறக்கும், அழுகிப்போன பொருட்களின் மணம் வயிற்றைக்குமட்டும், இதை நீ குழப்புவதாகச் சொல்கின்றாய். நான் சாக்கடையொன்றைக் காட்டுகின்றேன். நானும் நீயும் சேர்ந்து அதைத் துப்பரவாக்கப் போகின்றோம். வருகின்றாயா?’

நான் அவரை மன்றாட்டமாகப் பார்த்தேன்.

‘சுற்றி வளைத்துப் பேசாமல் நேரடியாகவே சொல்லிவிடுங்கள். நான் விளங்கிக் கொள்ள முயற்சி செய்கின்றேன்.’

என்னை அன்பாகப் பார்த்துக்கொண்ட அவர் என் முதுகில் தட்டினார். அவர் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேட்பதற்கு

நான் என்னைத் தயாராக்கிக் கொண்டேன்.

‘நான் சொல்வதைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள். புரியாத விஷயங்கள் இருந்தால் அவற்றைத் தெளிவாக்க வேண்டியது என்னுடைய கடமை. தாராளமாகக் கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொள். கேள்விகள் தான் மனிதனைப் பூரணமானவனாக்குகின்றன.’

நான் அமைதியானேன். எந்தவித எதிர்பார்ப்புகளும் என் மனத்தில் எழவில்லை. காதுகளை அவரிடம் கடன் கொடுத்துவிட்டேன். அவர் சொல்லிய வார்த்தைகளைத் தவிர வேறு எந்த ஒலியையும் என் மனம் கிரகிக்க வில்லை.

‘மனம் என்ற வீட்டில் நீ குடியிருக்கின்றாய். உன்னைச் சுற்றி மனத்தில் நிரந்தரமாக இருந்து கொண்டிருக்கும் உறுப்பினர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களில் சிலரை நீ விரும்புகின்றாய். சிலரை நீ விரும்பவில்லை.’

“நான் விரும்புவவர்களும் வெறுப்பவர்களும் யார் யார் என்று நீங்கள் சொல்ல முடியுமா?” “நீ விரும்புவவர்களையும் வெறுப்பவர்களையும் நீதான் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். நான் அவர்களின் பெயர்களைச் சொல்கின்றேன். அவர்களை நீ விரும்புகின்றாயா? வெறுக்கின்றாயா? என்பதை நீயே கண்டுகொள்.”

‘ஆசை’

‘ஆம். அதை நான் விரும்புகின்றேன்.’

‘பயம்’

‘அது எனக்கு பிடிக்காதது.’

மனத்தைப்பற்றி ஆராயவே எண்ணியிராத எனக்கு என் மனத்தின் உறுப்பினர்களின் பெயர்களைத் தெளிவாகக் கூறினார். அவர்களில் விரும்பமானவர்கள் விரும்பமில்லாதவர்களைக் கண்டுபிடிப்பது - எனக்குச் சுலபமாக இருந்தது. என்னால் கவனிக்கப்படாமல் மனத்தின் இடுக்குகளில், மறைந்திருந்த அவர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். மனத்துள் ஒழித்திருந்த நண்பர்களும் விரோதிகளும் வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டு வந்து தம்மை அடையாளம் காட்டினார்கள்.

அவரைப் பார்க்கவே எனக்கு வெட்கமாக இருந்தது. தலையைக் குனிந்துகொண்ட எனக்குச் சில உண்மைகளை உணர்ந்து கொண்ட நிம்மதி தோன்றியது.

என்னுடைய கடந்த சில வாழ்க்கை நிழற்படமாகத்

தெரிந்தது. நான் எவ்வளவு மடையனாக இருந்து விட்டேன். ஏன் என் கண்கள் குருடாக இருந்தன. எனக்கு எதுவும் செய்யத் தோன்றவில்லை. அவருடைய கால்களை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டேன்.

'நான் பைத்தியக்காரன், குருடன், என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.'

அவரை இரு கைகளினாலும் வணங்கினேன். எனக்குள் ஒரேயொரு கேள்வி மாத்திரம் விடை தெரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. அவரிடமே அதைக் கேட்டுவிட்டேன்.

'நீங்கள் தான் கடவுளா?'

'இல்லை நிச்சயமாக இல்லை. ஆனால் நீ கேட்பதெல்லாம் கிடைப்பதற்கு என்னால் வழி காட்ட முடியும். நீ எனக்கு அன்பன். பணம் தேவையில்லை என்றால் வேறு எதையாவது கேள். நான் நிச்சயம் தருவேன்.'

என்ன பேசுகிறார் என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டு தான் அவர் பேசினார்.

அவரிடம் எதைக் கேட்பது? எனக்குள் திரும்பவும் குழப்பம். மனம் திரும்பவும் உள்நோக்கியது. முலைமுடுக்கெல்லாம் அலசி ஆராய்ந்தது. எதைக் கேட்பதென்பதே தெரியாத இந்த மனம் என்னை இருட்டில்லல்லவா இவ்வளவு காலமும் இருத்திவிட்டது. என் கண்களைக் கட்டிவிட்டிருந்தது.

நான் விழித்து விட்டேன்!

எனது பாதை எனக்குத் தெரிந்தது. அதில் எந்தவித தடையையும் நான் காணவில்லை. நேர்த்தியான சாலை. அதில் தடையில்லாமல் நடப்பதற்குத்தான் எனக்கு உதவி தேவை. இருட்டில் பாதையைத் தவறவிடாமல் இருப்பதற்கு விளக்குத் தேவை. அதைத்தான் நான் இவரிடம் கேட்கப் போகின்றேன்.

'எனக்கு அறிவைத்தாருங்கள். வேறு எதுவும் எனக்கு வேண்டாம்.'

அவர் அதிர்ச்சியடைந்தார். என்னுடைய வேண்டுகோளை அவர் எதிர்பார்க்க வில்லை. என்னை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தார்.

'உண்மையில் நீ வெறும் அறிவைத்தான் கேட்கின்றாயா? உனக்கு இன்னும் அவகாசம் தருகின்றேன். சரியாகச் சிந்தித்துக்

கேட்டுக்கொள்.'

நான் அவரை நிமிர்ந்து நோக்கினேன். என்னுடைய எதிர்பார்ப்பில் எனக்குத் தெளிவு இருந்தது. சில கண நேரங்களுக்குள்தான் என்னுள் எவ்வளவு மாற்றங்கள்!

'நான் வேறு எதைக் கேட்பது? வாழ்க்கையில் மேல் கீழ் முன் பின் எல்லாவற்றையும் அனுபவித்துவிட்டேன். கோபுரத்திலும் இருந்தேன், சாக்கடையிலும் கிடந்தேன். அவைகள் எல்லாம் வெறும் அனுபவங்களே. நான் அனுபவித்தவற்றை நான் ஏன் திரும்பவும் அனுபவிக்க விரும்ப வேண்டும்?'

அவர் என்னை உற்று நோக்கினார். அவர் கண்கள் கலங்குவதை என்னால் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

'நான் கடைசி முறையாகக் கேட்கிறேன். நீ என்ன..?'

தழுதழுத்த குரலில் பேச முயன்ற அவரை நான் விடவில்லை.

'நீங்கள் எத்தனை முறைதான் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டாலும் நான் விரும்புவது அறிவைத்தான். புத்தகங்களைப் படிப்பதாலேயோ, வாழ்க்கையின் அனுபவங்களினாலேயோ கிடைக்கும் புத்தக அறிவையோ அனுபவ அறிவையோ அல்ல. அந்த விதமான அறிவுகள் இறந்துபோன ஒன்று.

'கண்களை மூடிக் கொண்டும் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டும் சும்மா இருக்கும் போது கிடைக்கக்கூடிய ஞானம். சில கணங்களுக்கு முன் அதன் வலிமையைக் கண்டுவிட்டேன். எனக்கு இனி அதுதான் வேண்டும். அதைத்தான் நான் உங்களிடம் கேட்கின்றேன். அதைவிட வேறு எதுவும் கேட்பதற்கு எனக்குத் தோன்றவில்லை.'

'நீ தற்கொலை செய்யவில்லையா?'

எனக்கு அவமானமாக இருந்தது.

'என்னைத் தற்கொலை செய்யத் தூண்டியவர்களைக் கண்டுகொண்டேன். அவர்கள் தான் மனத்திற்குள் ஒழித்துக் கொண்டிருந்த அந்த நண்பர்கள். என்னை எவ்வளவு ஏமாற்றி விட்டார்கள்.'

அவர்கள் செய்த விளையாட்டுகளைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள விரும்பினேன். அவருக்குப் விளக்கினேன்.

'நீ அரசனைப் போல் இருந்துகொள். நாங்கள் வெறுப்

உதவிக்காக இருந்து கொள்கின்றோம் என்று சொல்லிக் கொண்டுதான் அவர்கள் அறிமுகமானார்கள். எனக்காக வீடொன்றை கட்டிக் கொடுத்தார்கள். நான் எனக்கு விருப்பமானவர்களை வீட்டில் வைத்திருக்கலாமென்று சொன்னார்கள்.

'நான் குருடன்தானே. யார் வீட்டிற்குள் இருக்கிறார்கள் யார் வெளியிலிருந்து வீட்டை உடைத்துக் கொண்டு என்னுடன் உறவு கொண்டாட விரும்புகிறார்கள் என்பதை அறிய விரும்பவில்லை.

'எனக்கு விருப்பமானவர்கள் விருப்ப மில்லாதவர்கள் என்று என் மனத்திலிருந்த உறவினர்களைப் பிரித்தேன். ஆசையை அருகில் வைத்துக்கொண்டேன். அவனுடைய உறவினனான இன்பத்தையும் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. அவர்களின் விரோதிகளையும் நான் வெறுக்க ஆரம்பித்தேன். ஆபத்து, துன்பம், கவலை என்பவர்களை வீட்டிற்கு வெளியே தூரத்தினேன். பயத்தை விரட்ட உதவியாக இருக்குமென்ற நினைப்பில் ஆத்திரத்தையும் கோபத்தையும் என்னுடன் கூடவே இருத்திக் கொண்டேன்.

'வீட்டிற்குள் இருந்து கொண்டிருந்த நண்பர்களுடன் நான் ஒன்றாகி விட்டேன். எனக்காக அவர்களா அவர்களுக்காக நானா என்று ஒருபோதுமே நான் ஆராய்ச்சி செய்ததில்லை. அவர்களின் இன்பத்தை என்னுடையதென்றும், அவர்களின் கவலையைத் தீர்ப்பது என்னுடைய பொறுப்பென்றும் நினைத்த நான் சிக்கல்களை விலைக்கு வாங்கினேன்.

'கீழ்த்தரமானவர்களுடன் நட்பு வைத்துக்கொண்ட ஒருவரின் நிலையில் நான் இருந்தேன். அவர்களுடன் சேர்ந்து கும்மாளமடித்த நான் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சிக்கவில்லை. அவர்கள் என்னைத் தமது தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தியதுகூட எனக்குத் தெரியவில்லை.

'எந்த நேரத்திலும் வீட்டை உடைத்துக் கொண்டு விரோதிகள் பயத்தை உள்ளே வர விட்டு விடுவார்களோ என்று எண்ணிய நான் வீட்டின் ஒவ்வொரு கற்களையும் கட்டியணைத்துக் கொண்டேன். அந்தக் கற்களின் பாதுகாப்பில் நான் காலம் முழுவதும் இருந்து விடலாமென்று கனவு கண்டேன்.

'வீடு உடைந்து விட்டது. பயம் வீட்டை ஆக்கிரமித்தது. ஆசையும் மாணமும் ஒழிந்த கொண்டன. அவமானம் என்னைப்

பார்த்துக் கேலி செய்தது. மதிப்பைக் கட்டிக் கொண்டிருந்த என்னை அவமரியாதை பற்றிக்கொண்டது.

‘ஒழித்துக் கிடந்த நண்பர்கள் மெதுவாகத் தலையை நீட்டினார்கள். வீட்டிற்கு வெளியே துரத்திய விரோதிகள் என்னைக் கைப்பற்றி விட்டதைக் கண்டார்கள். ‘நீ செத்துவிடு’ என்று கட்டளையிட்ட நண்பர்கள் திரும்பவும் தலைமறைவாகி விட்டார்கள்.

‘அவர்களின் தோல்விக்கு நானா தற்கொலை செய்வது. அவர்கள் விரும்பினால் தற்கொலை செய்து கொள்ளட்டும் என்று நான் உறுதியாகக் கூறிவிட்டேன். விரோதிகள் என்று துரத்தியவளுடன் வாழ்ந்து பார்ப்பது என்று தீர்மானித்து விட்டேன்.’

‘நீ உண்மையாகத் தான் கூறுகிறாயா?’

அவர் ஆழமாக எதையோ யோசித்துக் கொண்டே என்னைக் கேட்டார்.

‘நான் பொய்கள் சொல்லியிருக்கின்றேன். என்னுடைய நண்பர்களுக்காக. என்னுடைய வீட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டுமேயென்ற நற்பாசையில். இனி நான் பொய் சொல்ல வேண்டிய தேவை இல்லை.’

அவர் சிரித்தார். அதன் அர்த்தம் எனக்குப் புரியவில்லை.

‘சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு தான் நிம்மதியாக இறக்க விடும்படி சொல்லிக்கொண்டாய். இப்பொழுது விரோதிகளுடன் வாழ வேண்டுமென்கின்றாய். ஏன் இப்படித் திடீரென்று மாறிவிட்டாய்?’

நான் என்னையே கேட்டுக்கொண்டேன்.

நான் எப்படி மாறினேன். சில நிமிட நேர இடைவெளிக்குள் என்ன நடந்தது. இவ்வளவு காலமும் தெரியாத நண்பர்களும் விரோதிகளும் எனக்கு எப்படித் தெரியவந்தார்கள்? பெரியவரை விட வேறு யார் யார் என்னுடன் இருக்கின்றார்கள்?

நான் உண்மைகளைக் கண்டு பிடித்து விட்டேனென்று எண்ணிய நினைப்பும் இப்போது தளர்ந்து விட்டது. பரிதாபமாக அவரைப் பார்த்தேன். அவர் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நான் எனக்குள் எதையோ தேடினேன்.

ஆம். கண்டுபிடித்து விட்டேன்! அதை கண்டுபிடித்த நான் மிகச் சிறியவனாகி விட்டேன். மிகமிகச் சிறியவனானேன்!

‘நான் இல்லாத போது அவன் வந்து போய் கொண்டிருக்கின்றான் திருடனைப் போல. இருண்ட எனது வீட்டில் விளக்கு ஏற்றினான். அந்த ஒளியில் துல்லியமாகத் தெரிந்த வீட்டிலிருந்த பொருட்களை என்னுடைய மூளை பதிவு செய்து கொண்டது.

‘நான் திரும்பி வந்ததும் மூளையில் பதிந்தவற்றை நான் கண்டுபிடித்ததாகப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டேன். நான் மடையன் என்னால் எதைத்தான் கண்டுபிடிக்க முடியும்.’ நான் இல்லாதபோது ஏற்பட்ட மாற்றங்களை வைத்துக் கொண்டதான் அவனின் பெருமைகளை உணர முடிகிறது.

‘முன்பும் சந்தர்ப்பங்களை உண்டாக்கி விளையாட்டுக்களையும் அவன்தான் நடத்திக் கொண்டிருந்தான். அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதபடி செய்து விட்டார்கள் என்னுடைய நண்பர்கள். எந்தப் பெருமைகளும் எனக்குச் சொந்தமானவை அல்ல.’

பெரியவர் என்னைக் கட்டியணைத்தார். எனது தலையைத் தடவிக் கொண்டார். இரு கன்னங்களிலும் மாறிமாறி முத்தமிட்டார். அவருக்குக் கண்கள் கலங்கிவிட்டன. அமுதார். நானும் அழுதேன். அமுவுதிலுள்ள இன்பத்தை அன்றுதான் நான் அனுபவித்தேன். நான் அவரைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டேன் சிறு குழந்தையைப் போல.

‘என்னை விட்டுப் போய்விடாதீர்கள். எனக்கு அந்த விளக்கைத் தாருங்கள் நான் நடக்கும் பாதையை நண்பர்களும் விரோதிகளும் மறைத்துவிடாமலிருக்க அந்த விளக்கு எனக்குத் தேவைப்படுகிறது. வீட்டிற்கு வந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் அந்த திருடனையும் பிடித்துவிட வேண்டும். என்னைக் கைவிட்டுவிடாதீர்கள்.’

என்னை ஆறுதல் படுத்தினார் அவர்.

‘நான் வெறும் ஆசிரியன்தான். ஆனால் அந்தத் திருடன்தான் பெரியவன். அவன் பிரபஞ்சத்தைப் படைப்பதற்கு முன்னர் என்னைப் படைத்தான். நீ இல்லாத போதுதான் அவன் வருவான்.

‘நீ இப்போதே இறந்து விடு. அவன் நிரந்தரமாக உனது வீட்டில் குடியிருந்து விடுவான். அவனையே எல்லாவற்றையும் செய்து கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு நீ ஒதுங்கிக்கொள். உன்னுடைய பழைய நண்பர்கள் அவன் வருகையால் அசந்து விடுவார்கள்.

‘அவன் யாரென்று உன்னிடம் விசாரிப்பார்கள்.’

‘புதிய நண்பன். வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்து விட்டானென்று சொல்லிவிடு. அவர்களைப் பற்றி நீ புதியவனிடம் சொல்லி விட்டதாகவும் அவர்களும் கூடவே இருக்க அவன் சம்மதித்து விட்டதாகவும் சமாதானப்படுத்திவிடு.

‘உன்னை ஆட்டி வைத்த அவர்கள் அவனிடம் அடிமையாகக் கிடப்பார்கள்.’

‘நீ ‘சும்மா’ இரு..!’

3

நான் விழித்து விட்டேன்.

அதிகாலையிலேயே இரை தேடிப்புறப்பட ஆயத்தமான பறவைகள் என்னைப் பார்த்துக் கேலியாகச் சிரித்தன.

‘நீ இன்னும் இறக்கவில்லையா?’

எனக்கு அவமானமாக இருக்கவில்லை. அசட்டுச் சிரிப்புடன் அவர்களை நோக்கினேன்.

‘இரவு முழுவதும் நான் இறந்து கிடந்தேன். இனிமேல்தான் விழித்துக்கொண்டே இறந்து கிடப்பதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும்.’

என்னுடைய வார்த்தையின் அர்த்தங்கள் அவைகளுக்குப் புரிந்து விட்டன. கூட்டமாகப் பறந்து என்னைச் சுற்றி வந்தன. அவர்களின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் அந்தச் சுற்றாடலுக்குப் புதிய உயிர் கொடுத்தது.

‘இரவு ‘அவரை’ச் சந்தித்தாயா?’

எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. எதுவும் பேசமுடியாமல் அவர்களை ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

‘இனி நீ இறந்தாலென்ன? வாழ்ந்தாலென்ன? எல்லாமே ஒன்றுதான்.’

‘உங்களுக்கும் ‘அவரை’த் தெரியுமா?’

அசட்டுத்தனமாக அவர்களைக் கேட்டுவிட்டேன்.

‘எங்களுக்கு வேலை இருக்கிறது. ‘சும்மா’ இருக்கும் அவர்களைக் கேட்டுப்பார்.’

எனக்குத் திரும்பவும் அதிர்ச்சி.

'யார் அந்தச் 'சும்மா இருப்பவர்கள். அவர்களை எனக்கு அறிமுகம் செய்ய முடியுமா?'

கலகலவெனச் சிரித்துக்கொண்டே அவைகள் தங்களின் கடமையைச் செய்யச் சென்றுவிட்டன. எனக்கு அவைகளின் நடத்தையில் ஆத்திரம் கூட உண்டாகியது.

'சும்மா' இருக்கும் மற்றவர்களைக் காட்டிவிட்டுப் போகலாம்தானே. அதற்குள் அப்படியென்ன அவசரம்?

'பைத்தியக்காரா'

மரம் என்னை அழைத்தது.

'உன்னுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதை விட முக்கியமான வேலை அவர்களுக்கு இருக்கிறது. அவர்கள் போய் விட்டார்கள். என்னுடன் பேசுவதற்கு நீ விரும்புகிறாயா?'

எனக்கு அடுத்து அடுத்து ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியில் என்ன பேசுவதென்றே தோன்றவில்லை.

'அவர்களுக்கு 'அவரை'த் தெரியுமா?'

மரம் சிலிர்த்தது. பறவைகளின் கலகலப்புக்கும் மரத்தின் சிலிப்புக்கும் வித்தியாசம் இருந்தது. பயத்தினால் காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டேன்.

'நிலத்தில் வேரூன்றி அசைய முடியாமல் கிடக்கும் எனக்கே 'அவரை'த் தெரியும். பறக்கும் பறவைகளுக்கும், பாய்ந்து திரியும் முயல்களுக்கும் 'அவரை'த் தெரியாது இருக்குமா?'

மரத்தின் உறுமல் என்னை நிலைகுலையச் செய்தது. என்னை மன்னித்து விடும்படி மன்றாடினேன். நிலத்தில் விழுந்து கிடந்து இருகைகளையும் கூப்பி வணங்கினேன். மரம் என்னை மன்னித்து விட்டது.

'புத்தனுக்குப் புத்தி வரச்செய்த எங்களுக்கு யாரையுமே வெறுக்கத் தெரியாது. எங்களை அழிக்க வருபவர்களைக்கூட எமது நிழலில் இருத்தி உபசரித்து ஆறுதலளித்த பின்புதான் எங்களைக் கால்வதற்கான தெம்பையும் உறுதியையும் கொடுக்கும் நாங்கள் 'அவரை'க் கண்டு கொண்ட உன்னையும் எங்களுடன் சேர்த்து விட்டோம். இனி நாங்களும் நீயும் ஒரே சாதிதான். நீயும் எங்களைப் போல் இருக்கப் பழகிக்கொள்.'

மரத்தின் அடியில் நான் உட்கார்ந்து கொண்டேன். அதன் போதனைகளைக் கேட்க என்னைத் தயாராக்கிக் கொண்டேன்.

'பனிகாலம் வருவதற்கு முன்னரேயே இலைகளை உதிர்த்து எங்களை ஆயத்தப்படுத்தத் தெரிந்த எங்களுக்கு அவரைத் தெரியாதிருந்தால் நாங்கள் எப்பொழுதோ தற்கொலை செய்து கொண்டிருப்போம். அவரை அறிந்துகொண்ட எங்களுக்குத் தற்கொலை என்ற எண்ணம் தோன்றவே மாட்டாது.'

நான் ஒரு கேவலமான பிறவி என்பதை என்னால் உணரமுடிந்தது. இலைகளுக்கு எதிரில் நிற்பதற்குக்கூட எனக்கு அருகதை கிடையாது. ஆனால் நானோ அவைகளை விட அறிவாளி என்று எனக்குள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். எனக்காகத் தான் அவைகள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்ற நம்பிக்கையில் வாழ்ந்திருக்கின்றேன். மனத்திலுள்ள நண்பர்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக அவைகளை அழிப்பதில் நான் இன்பம் கண்டிருக்கின்றேன். இதுதான் வாழ்க்கை என்று மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கின்றேன்.

காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. இலைகளும் கிளைகளும் ஆட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தன. எந்தவித விருப்பு வெறுப்பின்றி அவைகளின் ஆட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு அசையாமல் இருந்தது மரம். இலைகளுடன் சேர்ந்து ஆட்டம் போட மரம் முயலவில்லை. அவற்றின் ஆட்டத்தைச் சரி செய்யவும் அது முனையவில்லை.

'காற்றடிக்கலாம், மழை பொழியலாம், பனி கொட்டலாம், இலைகள் ஆடலாம், பழுத்து உதிரலாம், நான் அவைகளைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டேயிருப்பேன். நீயும் அவைகளைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிரு. சிரிப்புத் தானாகவே வந்துவிடும்.'

பாட்டுக் கேட்கிறது. மெட்டும் புரிகிறது. நண்பர்களின் ஆட்டத்தை நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். எனக்குள் நான் சிரித்துக் கொள்கின்றேன்.

'அவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது.'

மற்றவர்கள் முணுமுணுப்பது எனக்குப் புரிகிறது.

அவமானத்தாலும், ஆத்திரத்தாலும், கவலையாலும் என்னை உலுப்ப முடியவில்லை.

உறுதியாக ஆனால் 'சும்மா' இருக்கின்றேன்.

சிரிப்புத்தான் வருகிறது.

எல்லாம் அவன் செயல்

ஆண்டவன் தனக்கு அழைப்பு விடுத்ததை அறிந்த தேவதாதன் ஆனந்தக் கூத்தாடிக் கொண்டே ஆண்ட வனைத் தேடி ஓடினான்.

“என்னுடைய வேலையொன்றிற்காக உன்னைப் பூமியில் பிறக்கவைக்கப் போகின்றேன்” என்று ஆண்டவன் தனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்ததும் தேவதாதனால் தன்னுடைய நன்றியை வெளிப் படுத்தாமல் இருக்க முடியவில்லை. பரம்பொருளின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டான். அவனை எழுப்பிக் கட்டியனைத்த ஆண்டவன் அவனைத் தனக்கருகில் இருத்திக் கொண்டார்.

“நான் பூமியில் புரட்சி தொடங்குவதாகத் தீர்மானித்துவிட்டேன். அதற்கு நீதான் தலைமை தாங்க வேண்டும்”

ஆண்டவனின் ஆசீர்வாதத்துடன் நடக்கும் புரட்சிகளின் முடிவு தேவதாதனுக்குத் தெரியும். ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தான் தேவதாதன்.

“நீங்கள் மனிதர்கள் போடும் ஆட்டங்களைப் பார்த்துச் சகித்துக்கொண்டு இருக்கின்றீர்களே என்று நான் பலதடவைகள் எனக்குள் நொந்து கொண்டேன். பூமியைச் சாத்தானுக்குக் குத்தகைக்கு விட்டிருக்கிறீர்களே என்று பயந்த நான், நீங்கள் கண்களைத் திறந்து கொண்டதற்காக மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.”

“அவர்கள் என்ன ஆட்டம் போடுகிறார்கள்?”

தன்னுடைய வாயைக் கிளறத்தான் அவர் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டிருக்கிறாரென்பது தேவதாதனுக்குப் புரிந்தது.

“மற்றைய சிரகங்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்த கழிவுகளைத்தான் பூமியில் பிறக்க வைத்திருக்கிறீர்கள். அந்தக் கழிவுகளுக்குத்தான் மனித உருவம் கொடுத்திருக்கிறீர்கள் என்பதுதான் என்னுடைய உறுதியான முடிவு”

கலகலவென்று சிரித்தார் கடவுள்

“அவர்கள் கழிவுகளல்ல எனது குழந்தைகள்”

“அந்தக் குழந்தைகள் உங்களின் மற்றைய சிருஷ்டிகளை விளையாட்டுப் பொருட்களாக நினைத்துக் கொள்கின்றன. அவர்களின் கோமாளித்தனமான விளையாட்டுக்கள் அவர்களுக்கே கேடாகின்றன என்பது அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை”

“அவர்கள் தற்கொலை செய்ய விரும்பினால் என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது. தற்கொலை செய்யும் உரிமையை நான் அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கின்றேன். அந்த உரிமையை அவர்களிடமிருந்து என்னால் பறிக்க முடியாது”

“மனிதர்கள் செத்துத் தொலையட்டும். எனக்கு அவர்களைப்பற்றிக் கவலை கிடையாது. பூமிக்கும் அவர்கள் இல்லாததால் எந்தவித தீமையும் வந்துவிடாது. மரங்களும் மீன்களும் மிருகங்களும் ஏன் பூமியிலிருந்து மறைய வேண்டும்? காற்றும் நீரும் நிலமும் ஏன் மாசடைய வேண்டும்? அவற்றை அழிப்பதற்கான உரிமைகளையும் நீங்கள் மனிதர்களுக்குக் கொடுத்தீர்களா?”

கடவுள் கிண்டலாகப் பேசினார்.

“இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் கோடி கோடிக்கணக்கான கிரகங்களில் நான் உயிரினங்களைத் தோற்றுவிக்கவில்லை. கல்லும் மண்ணும் தாங்கமுடியாத வெப்பமும் குளிரும் நிறைந்த அந்தக் கிரகங்களின் குழுவில் பூமி சேர்ந்து கொண்டாலும் நான் ஏன் கவலைப்படவேண்டும்?”

கடவுளுடன் வாக்குவாதப்பட விரும்பாத தேவ தூதன் அமைதியாகிவிட்டான். அவனைக் கவலைப் படுத்த விரும்பவில்லை ஆண்டவன்.

“கவலைப்படாதே. இப்போதைக்குப் பூமியில் உயிரினங்களை அழிக்கும் நோக்கம் எனக்குக் கிடையாது. உனக்குப் பிடித்தமான மீன்களையும் மிருகங்களையும் மரங்களையும் சிறு பூச்சி புழுக்களையும் பாதுகாப்பதாக நான் முடிவு செய்துவிட்டேன். அவற்றைப் பாதுகாக்கும் வேலைக்காகத்தான் நீ பூமிக்குப் போய் புரட்சி செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. நீ நடத்தப்போகும் புரட்சியில் அப்பாவிகளுக்கும் விடிவு தோன்றும். ஏமாற்றுக் காரர்களின் குரல்வளை நெரிக்கப்படும்”

“எனக்குப் பொருத்தமான வேலையைத் தான் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறீர்கள்” என்று நிம்மதியுடன் கூறிக்கொண்டான் தேவதூதன்.

“நீ என்னுடன் பூமிக்கு வா. எனது பக்தன் ஒருவனை உனக்கு அறிமுகம் செய்ய வேண்டும். அத்துடன் எனது திட்டங்களையும் உனக்குத் தெரியப்படுத்துகின்றேன்”

தலையை ஆட்டிச் சம்மதத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்ட தேவதூதனை அழைத்துக் கொண்டே கடவுள் பூமிக்கு வந்தார். பூமியிலுள்ள தேவாலயமொன்றிற்கு வந்த ஆண்டவன் அந்தத் தேவாலயத்தின் வாசல்படியில் இருந்து கொண்டார்.

“எனது பக்தன் இங்குதான் வருவான். அவன் தேவாலயத்திற்குள் நுழைவதில்லை. இந்த வாசலுக்குச் சிறிது தூரத்தில் நின்று கொண்டுதான் அவன் என்னைத் தொழுது கொள்கின்றான். அவன் வரும் வரைக்கும் நீயும் இருந்துகொள்” என்று சொல்லிக் கொண்ட ஆண்டவன் தேவதூதனையும் படியில் இருந்திக் கொண்டார்.

ஆண்டவனுடன் வாசல்படியில் இருந்துகொண்ட தேவதூதனுக்கு அங்கு வேண்டுகலுக்கு வந்திருந்த பக்தர்களின் மன்றாட்டங்கள் காதுகளில் கேட்டது. பக்தர்களின் வேண்டுகோள்களைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமல் ஆண்டவன் இருந்த விதம் தேவ தூதனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“ஆண்டவரே! ‘கேளுங்கள் தரப்படும்’ என்று வாக்குறுதியளித்த நீங்கள் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டிருப்பது எனக்குப் புதிராகத் தெரிகிறது.” என்று தனது கவலையைத் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

சிரித்துக்கொண்டார் கடவுள்.

“எனக்கு நேரமில்லை. எனது ஆளை நான் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த மனிதர்களின் மனங்களை ஆராய்ச்சி செய்யக்கூடிய சக்தியை உனக்குத் தருகின்றேன். நீ அவர்களின் மனங்களில் புகுந்து அவர்கள் என்ன கேட்கின்றார்கள்? அவர்களுக்கு நான் என்னென்ன செய்யலாம் என்பதை எனக்குத் தெரியப்படுத்து. அதன் பின்பு ‘கேட்பதெல்லாம் என்னால் தரமுடியாது’ என்ற எனது நிலைப்பாட்டை உனக்குப் புரிய வைக்கிறேன்.”

ஆண்டவனின் கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்ட தேவதாதன் பக்தர்களின் மன்றாட்டங்களுக்கான தீர்ப்புகளைத் தெரிவிக்கும் செயலில் இறங்கினான். தன்னுடைய ஆராய்ச்சிகளை முடித்துக்கொண்ட தேவதாதன் ஆண்டவனின் முன்னால் தலையைக் குனிந்து நின்றான்.

“ஆண்டவனே! என்னை மன்னித்து விடுங்கள்?”

தன்னுடைய பக்தனின் வருகையை எதிர் பார்த்திருந்த ஆண்டவனுக்குத் தேவதாதனின் முடிவுகளில் அக்கறை இருக்கவில்லை.

“என்ன முடிவுகளைத் தீர்மானித்திருக்கின்றாய்?”

“பொதுவாக எல்லோருக்கும் தாம் இப்போது இருந்துகொள்ளும் நிலை பிடிக்கவில்லை. நீங்கள் அவர்களுக்குத் தேர்ந்தெடுத்த பாதையை தெரிந்து கொள்வதில் அவர்களுக்கு அக்கறை இருக்கவில்லை. அந்த முடர்கள் இறந்த கால அனுபவங்களிலிருந்து எதிர்காலத்தை உருவாக்க முயல்கின்றார்கள். தாங்கள் தாங்களாக இருப்பது பிடிக்காமல் இன்னொருவரைப் போல் இருக்க விரும்புகிறார்கள்.”

“அது போகட்டும். அவர்கள் என்ன கேட்கிறார்கள்?”

“உங்களைக் கலந்து ஆலோசிக்காமலேயே தமக்கு எது தேவையென்று அவர்கள் தீர்மானித்து விட்டார்கள். தங்களின் முடிவை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் வேலைக் காரனாகத்தான் உங்களை நினைக்கின்றார்கள். உங்களுக்கு முளை கிடையாது என்று முடிவெடுத்துக் கொண்ட அவர்கள் தங்களின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றினால் உங்களுக்குக் காணிக்கை தருவார்களாம். சிலர் முற்பணமாகக் காணிக்கைகளை மதகுரு விடம் கொடுத்து விட்டார்கள். உங்களுக்குக் கைலஞ்சம் கொடுக்கத் துணிந்த பாவினை எப்படியான வார்த்தைகளால் தூற்றுவது என்பதே எனக்குப் புரியவில்லை. சிலரின் வேண்டுகோள்கள் உங்களைக் கேலி செய்வது போல் தோன்றுகிறது. சில பாவிகள் தமது எதிரியை அழிப்பதற்கு உங்கள் உதவியை எதிர்பார்க்கின்றார்கள். வேறு சிலர் தமது தவறான நடத்தையால் உண்டான நோய்களையும் மாற்றித் தரும்படி கேட்கின்றார்கள். அந்த நோய்களால் தமது பழைய நடத்தைகளைத் தொடர முடியாது இருப்பதாகக் கவலைப் படுகின்றார்கள்”

“ஏன் அப்படியான குளறுபடிகளில் சிக்குப் பட்டார்கள்?”

“அவர்களின் மனம் சாக்கடையாகக் கிடக்கிறது. எண்ணங்கள் என்ற துர்நாற்றம் அந்த மனம் என்ற சாக்கடையிலிருந்து உண்டாவதே அவர்களால் அவதானிக்க முடியாமலிருக்கிறது. எண்ணங்களிலிருந்து விடுபட்டு, எனது நாடு, எனது இனம், எனது குடும்பம்.... என்ற சிக்கல்களிலிருந்து விடுதலை பெற விரும்பாத அவர்கள் சாக்கடையில் அமிர்தத்தைத் தேடுகிறார்கள்”

“இவர்களுக்கு நான் என்னவிதமான உதவிகளைச் செய்யலாம் என்று எதிர்பார்க்கின்றாய்?”

ஆண்டவனின் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டான் தேவதூதன்.

“உங்களுக்கு இரக்கம் உண்டென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனாலும் மடத்தனமாக இவர்களில் இரக்கப் பட்டு இவர்களின் கண்களில் அகப்பட்டு விடாதீர்கள்”

“ஏன்?”

“உங்களை ஒரு புதுவிதமான அபூர்வப்பிராணி என்று முடிவு கட்டக்கூடிய இவர்கள் உங்களைப் பிடித்தால் நல்ல விலைக்கு ஏலத்தில் விற்கலாம் என்ற ஆசையில் ஆயுதங்களுடன் உங்களைத் துரத்துவார்கள். உங்களுக்குத் தேவையில்லாத சிரமங்கள்தான் உண்டாகும்.”

அவனுடைய முடிவுகளுக்குச் சம்மதித்தார் கடவுள்

“என்னிடம் ஆலோசனை கேட்பவர்கள் மிகவும் குறைவு. ‘என்னை ஏன் படைத்தாய், எனக்கு வழி காட்டு’ என்று எனது காலைப் பிடிப்பவர்கள் குறைவு. நான் மகிழ்ச்சியுடன் தானம் செய்யக்கூடிய ஞானத்தை என்னிடமிருந்து இவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஞானத்தை என்னிடமிருந்து பெற்றவனை உலக கசு துக்கங்களால் வாட்ட முடியாது. சொல்லப்போனால் அவனுக்கு என்னையே தேவைப்படாது. நானே அவனுடன் ஒட்டிக்கொள்ளுவேன்.”

ஆண்டவனைக் கெஞ்சினான் தேவதூதன்.

“இனிமேல் இந்த மாதிரியான கீழ்த்தரமான இடங்களுக்குப் போகாதீர்கள்”

“நான் இங்கு வருவது கிடையாது. என்னுடைய பக்தனை உனக்குக் காட்டுவதற்காகத் தான் இன்று இங்கு வந்தேன்”

தேவதூதனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“அவன் எப்படிப்பட்டவன்?”

“அவன் ஒரு விஞ்ஞானி. ஆராய்ச்சிதான் அவனுக்குத் தெரிந்த ஒரே தொழில். ஏராளமான விஞ்ஞான சாதனைப் படைத்தவன் அவன். கடவுளைப் பற்றியும் மதங்களைப்பற்றியும் அலட்டிக் கொள்ளாதவன். அவனுக்கு சில கஷ்டங்களை நான் உண்டாக்கினேன். அவமரியாதையை அவனில் திணித்தேன். அவனுடைய எதிர்பார்ப்புகளை நிறைவேறவிடாமல் கவலையைத் தோற்றுவித்தேன். தலை நிமிர்ந்து நடந்த அவனின் தலையைக் குனிய வைத்தேன்.

“அவன் வித்தியாசமானவன். மரியாதை-அவ மரியாதை, இன்பம்-துன்பம், நன்மை-தீமை போன்றவைகள் என்ன? அவைகள் ஏன் என்னைத் தாக்குகின்றன? என்ற கேள்விகளால் 'நான்' என்பதை ஆராய்ச்சிப் பொருளாக ஆக்கிவிட்டான். அவனி டமிருந்து என்னால் தப்பமுடியாமல் போய்விட்டது. என்னைக் கண்டுபிடித்து விட்டான்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதேயே தூரத்தில் அந்த விஞ்ஞானி வந்து கொண்டிருப்பதை அவதானித்து விட்டார் ஆண்டவன். “அதோ அவன் வந்து கொண்டிருக்கின்றான். அவனுடைய மனத்திற்குள்ளும் நீ புகுந்து அவன் என்ன கேட்கின்றான் என்பதை எனக்குத் தெரியப்படுத்து. அவன் கேட்பதைப் போல் ஆயிரம் மடங்கு அவனுக்குக் கொடுக்க நான் ஆயத்தமாக இருக்கின்றேன்.”

2

ஆலயத்திற்குச் சிறிது தூரத்தில் நின்று கொண்ட விஞ்ஞானி இரு கைகளையும் உயரத் தூக்கி ஆண்டவனைத் தொழுது கொண்டான்.

“எல்லாம் வல்லவரே! உமது எண்ணப்படியேதான் இந்தப் பிரபஞ்சம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. உமது எண்ணங்களையே எனது மனத்திலும் எண்ணிக் கொள்ளச் சக்தியைத் தாருங்கள்.”

அவனுடைய வாய் முணுமுணுத்த வார்த்தைகளை ஆண்டவனும் தேவதூதனும் கேட்டுக்கொண்டார்கள். ஆலயத்திற்கு வெளியேயே நின்று கொண்டு தனது தொழுகையை முடித்துக் கொண்ட அவன் தனது வீட்டிற்குத் திரும்ப ஆயத்தமானான்.

ஆண்டவனின் தலையசைப்பில் அனுமதியை அறிந்து கொண்ட தேவதாதன் விஞ்ஞானியின் மனத்திற்குள் நுழைந்து கொள்ள ஆயத்தமானான். என்ன ஆச்சரியம்! அந்த விஞ்ஞானியின் மனத்திற்குள் அவனால் நுழைய முடியாதது மாத்திரமல்ல. விஞ்ஞானியிடம் பிடிபட்டும் விட்டான் தேவதாதன்.

தேவதாதனைப் பிடித்திருந்த விஞ்ஞானிக்கு ஆண்டவனின் சிரிப்பைக் கேட்டதும் சகலதும் புரிந்து விட்டது. 'ஓ... நீ அவருடன் வந்தவனா!' என்று கூறிக் கொண்டவன் தனது பிடியைத் தளர்த்தினான். கடவுளையும் விஞ்ஞானியையும் பரிதாபமாகப் பார்த்துக் கொண்டான் தேவதாதன்.

தேவதாதனுக்கு ஆதரவாகத் தட்டிக்கொடுத்த ஆண்டவன், "அவன் உங்களிடம் பேச விரும்புகின்றான்" என்று விஞ்ஞானியிடம் அனுமதி கேட்டார்.

"தாராளமாகப் பேசலாமே" என்று கூறிய விஞ்ஞானி அருகிலிருந்த மரத்தடிக்கு அவர்களை அழைத்துச் சென்றான்.

கடவுளையும் தேவதாதனையும் காணமுடியாத ஆலயத்திற்கு வந்திருந்த பக்தர்களுக்கு விஞ்ஞானி தனிமையில் உட்கார்ந்திருப்பது ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது. தம்மிடமிருந்த குருட்டு அளவுகோல்களினால் விஞ்ஞானியை அளந்து விமர்சித்துச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

"அதிகமாகப் படித்து அவனுக்கு முளை கலங்கி விட்டது. வழமையாக ஆலயத்திற்கு வெளியே நின்று ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொள்ளும் அவன் இன்று மரத்தடியில் தியானம் செய்கின்றான்."

"அவன் மற்றைய பைத்தியங்களை விட வித்தியாச மானவன்."

"முளை மாறாட்டம் ஏற்பட்டதால் மதிப்பான பதவியையும் விட்டுவிட்டான்."

"உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கவேண்டிய அவன் படிப்பறிவில்லாதவர்களுடன் சேர்ந்து வயலில் வேலை செய்கின்றான்."

சுற்றாடலில் பறந்து திரிந்த பறவைகளும் ஊர்ந்து அசைந்த ஏறம்புகளும் அந்த மூவரையும் அடையாளம் கண்டு கொண்டன. அவர்களின் பேச்சு வார்த்தைகளை கேட்டுக்கொள்ளக்கூடியவாறு அவர்களின் பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்து கொண்டிருந்த அதிர்

வெண்ணுக்குத் தமது ஒலி வாங்கிகளை முறுக்கி விட்டுக் கொண்டன. தன்னைப் பிடித்துக் கொள்ளுகூடியளவு சக்தியுள்ள மனிதனை அதிசயமாகப் பார்த்துக் கொண்ட தேவதூதனால் வாயைத் திறக்கும் துணிவை வரவழைக்க முடியவில்லை. ஆண்டவன் பேச்சைத் தொடக்கினார்.

“அவன் அதிர்ச்சியில் திகைத்துவிட்டான். உங்களின் ஆராய்ச்சிகளைப் பற்றி அவன் அறிய விரும்புகின்றான்.”

ஆண்டவனை அன்புடன் வணங்கிக் கொண்டான் விஞ்ஞானி.

“என்னால் எதைத்தான் தெரிந்துகொள்ள முடியும்? எல்லாவற்றையும் செய்தது நீங்கள் தான். இந்த உடம்பிலுள்ள ஏராளமான இரசாயனச் சேர்க்கைகளை உண்டாக்கியதும் அவற்றை இயக்கும் உயிரை உள்ளே இருத்தியதும் நீங்கள்தான். ‘நான்’ என்பதையும் நான் உண்டாக்கவில்லை. அதை உங்களின் எண்ணங்களுக்குத் தாளம் போட வைப்பதும் நீங்கள்தான். ‘நான்’ என்பதிலிருந்து என்னைப் பிரித்து ‘பிரபஞ்சம் முழுவதும் நான் இருக்கிறேன், எனக்கென்று உலகில் எதுவும் கிடையாது’ என்று உணரச் செய்து காலத்தையும் தூரத்தையும் வெல்லச் செய்ததும் நீங்களேதான் உங்களுடைய சாம்ராச்சியத்திற்குள் உங்களின் அழைப் பிதழ் இல்லாமல் யாராவது நுழைய முடியுமா?”

தேவதூதனுக்கு ஓரளவு துணிவு பிறந்துவிட்டது.

“இந்த உலகத்தில் ஏராளமான நிகழ்ச்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. மனிதர்கள் போடும் ஆட்டங்கள் உங்களைப் பாதிக்கவில்லையா?”

“நான் பூமியையும் அதிலுள்ள நாடுகளையும் மக்களையும் வித்தியாசமான முறையில் பார்த்துக் கொள்கின்றேன். இந்தப் பூமி எனக்குப் பெரிய சிறைச்சாலையை நினைவுபடுத்துகிறது. அந்தச் சிறைச்சாலையில் பெரியதும் சிறியதுமான ஏராளமான அறைகள் இருக்கின்றன. அந்தச் சிறைச்சாலைக்கு முளை சரியில்லாத கைதிகள் தான் அனுப்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

“அங்குள்ள கைதிகள் ஒவ்வொரு அறைக்கும் பெயர் வைத்துள்ளார்கள். இந்தியா, யப்பான், ஜெர்மனி, இங்கிலாந்து

போன்ற நூற்றுக்கணக்கான பெயர்களை அந்த அறைகளுக்குச் சூட்டியிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு அறைக்கும் கைதிகள் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றார்கள். தங்களின் தண்டனைகள் என்னென்ன? எதற்காகச் சிறையில் தள்ளப்பட்டார்கள்? விடுதலை அடைவதற்கு என்னென்ன செய்ய வேண்டும்? என்பதை அறிய விருப்பமில்லாமல் ஆட்டம் போடுகின்றார்கள். ஒரு அறையில் உள்ள கைதிகள் அடுத்த அறையிலுள்ள கைதிகளுடன் சண்டை போடுகிறார்கள். சமாதானம் என்று மகிழ்ச்சியடைகின்றார்கள்.

“சில அறைகளில் உள்ளவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைத் தரத்தில் மேம்பட்டவர்களாகவும், நாகரீகத்தில் உயர்ந்தவர்களாகவும் தங்களை எண்ணிக் கொள்கின்றார்கள். மற்றைய அறைகளிலுள்ள கைதிகள் அதை நம்பிக் கொண்டு அந்த அறைகளுக்குப் போகத் தவிக்கின்றார்கள். ஆனால் இவர்களோ பலத்த பாது காப்புக்களை ஏற்படுத்தி மற்றவர்களின் வருகையைத் தடுக்கின்றார்கள். பைத்தியக்காரக் கைதிகளின் ஆட்டங்கள் என்னைப் பாதிக்கின்றன என்பதை ஒத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். அவர்களின் கூத்துக்கள் எனக்குச் சிரிப்பை உண்டாக்குகின்றன. நான் சிரித்துக் கொள்கின்றேன்.”

ஆண்டவன் விஞ்ஞானியின் சிரிப்பில் பங்குபற்றிக் கொண்டான். தேவதூதன் கேள்விகளைத் தொடர்ந்தான்.

“உங்களுக்குச் சரி-பிழை என்று ஏதாவது இருப்பதாகத் தோன்றுகிறதா?”

“சரியும் பிழையும் ஒன்றாகத்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. சகலதும் ஆண்டவனின் கட்டளைப்படி தான் நடக்கின்றன என்பதை நான் உணரும்போது சகலதும் சரியாகத் தோன்றுகின்றன. நடந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கு மக்கள் சொந்தம் கொண்டாட முயல்வது பிழையாகத் தோன்றுகிறது. நியூட்டனின் ஒவ்வொரு தாக்கத்திற்கும் சம எதிர்த்தாக்கமுண்டு’ என்ற கொள்கை வெறும் சடப்பொருட்களுக்கு மாத்திரம் பொருந்துவதாக நான் நினைக்கவில்லை. எமது எண்ணங்களுக்கும் எமது செய்கைகளுக்கும் எமது அனுபவங்களுக்கும் நான் என்பதற்கும் அது பொருந்துகிறது. எமது செய்கைகளுக்கான எதிர்த்தாக்கம் உடனடியாகவும் நடந்து முடிகிறது. பல வருடங்களுக்குப் பின்பும் தாக்கம் தொடர்கின்றது. அவ்வளவுதான்”

“நீங்கள் புரிந்து கொண்ட உண்மைகளை ஏன் மற்றவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தக்கூடாது”

“இங்கு என்ன நடக்கிறது? சிலர் என்னைப் புகழலாம். வேறு சிலர் என்னை விமர்சிக்கலாம். அவர்களின் புகழ்ச்சி - இகழ்ச்சிகளில் நான் ஒட்டிக்கொள்ள ஏன் விரும்பவேண்டும்? சில மதவாதிகள் என்னை இல்லாமற் செய்வதற்குக் கொலைகாரர்களை ஏவிவிடலாம். பணம் சேர்ப்பதும் புகழுக்காக ஏங்குவதும் நாம் சரியென எண்ணிக் கொண்டவைகளுக்காக வாதாடிக் கொள்வதும் வெறும் அனுபவங்கள்தான். எமது முளையில் நாம் பதியவைக்க விரும்பும் சில பதிவுகள்தான் இந்த அனுபவங்கள். இதற்காக நான் ஏன் ஏங்கவேண்டும்? அதைவிட இன்னுமொரு முக்கிய காரணமும் இருக்கிறது. எனக்கு உண்மைகளைத் தெரியப்படுத்தியவன் ஒவ்வொருவருக்கும் உள்ளேயே இருக்கின்றான். அவன் விரும்பினால் அவனாகவே தேவைப்பட்டவர்களுக்கு உண்மைகளைத் தெரியப்படுத்த முடியும். அவனுக்கு விருப்பமில்லாத விஷயத்தில் நான் ஏன் தலையிடவேண்டும்?”

கடவுளையும் விஞ்ஞானியையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டான் தேவதூதன்

“விஞ்ஞானியான உங்களுக்குப் பூமியின் சுற்றாடல் மாசடைவது உங்களை ஏதாவது ஆக்கபூர்வமாகச் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தைத் தூண்டவில்லையா?”

“வேசியாடலை முன்னேற்றமென்று பொருளாதார நிபுணர்கள் மக்களை நம்பச் செய்து விட்டார்கள். வேசியாடலைத் தொடங்குவதற்கு இளமை தேவை. நோய்களில்லாத கவர்ச்சிகரமான உடம்பு தேவை. வாடிக்கையாளர்களின் எண்ணப்படி விட்டுக்கொடுத்து நடந்து கொள்ளும் மனப்பக்குவம் தேவை. அத்துடன் ஓரளவு அறிவும் தேவைதான். இந்த அடிப்படை வளங்கள் இல்லாத பெண் வேசியாடலைத் தொடங்க முடியாது.

நாடுகளையும் அபிவிருத்தி - முன்னேற்றப் பாதையில் இழுத்துச் செல்வதற்குப் பெண்களுக்கு உள்ளது போன்ற இயற்கை வளங்கள் தேவைப்படுகின்றன. அபிவிருத்தியையும் முன்னேற்றத்தையும் வேசியாடலையும் அளப்பதற்குப் பணமும் சில வேறுபட்ட அனுபவங்களும் தான் அளவு கோல்களாக உதவுகின்றன. வேசியாடலின் முடிவு உடலுக்கு நோய்

அபிவிருத்தியின் முடிவு, சுற்றாடலுக்கு நோய் அவ்வளவுதான். இந்த நோய்களுக்காக யாராவது அவமானப்படுவதாக இருந்தால் அதுவும் அவனுடைய கருணையினால்தான் நடக்கமுடியும். அவன் தனது கருணையைக் காட்ட விரும்பாவிட்டால் நான் என்ன செய்வது?"

ஆண்டவனைக் குற்றவாளியாகக் காட்டிய விஞ்ஞானியை மானசீகமாகப் பாராட்டினான் தேவதூதன்.

"உலகப் பிரச்சனைகளிலும் உங்களுக்கு ஈடுபாடு சிடையாதா? கொலை கொள்ளை ஏமாற்றுக்களை நிறுத்துவதற்கு அரசியல் வாதிகளும் பாதுகாப்பு வீரர்களும் இரவு பகலாகப் படாதபாடு படுகின்றார்கள். அவர்களுக்காகவாவது நீங்கள் அனுதாபப்படக்கூடாதா?"

"மாவியாக் கூட்டத்தினரின் கடத்தல்களுக்காக நான் கவலைப்படுவதா அல்லது அரசியல்வாதிகளின் கொலைகளுக்குக் கவலைப்படுவதா என்பதுதான் எனக்குத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. இருதரப்பினரும் பணத்திலும் பதவியிலும் பற்று வைத்துக் கொண்டு விட்டார்கள். தமக்கு அளிக்கப்பட்ட சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைக்கு ஏற்றாற்போல் தமக்குச் சரியெனத் தோன்றியதைச் செய்து கொள்கின்றார்கள்.

"அரசியல் வாதிகளின் கொலை, ஏமாற்று வேலைகளுக்குச் சட்டங்களும் அரசியல் சித்தார்த்தங்களும் உதவி செய்கின்றன. கடத்தல்காரர்கள் களுக்கு அதே சட்டங்கள் உதவவில்லை. இரத்தக்கறைபடிந்த கைகளுடன் அரசியல் தலைவர்கள் ஐக்கிய நாடுகள் சபைபோன்ற மதிப்பான இடங்களில் ஆளுக்காள் கைகுலுக்கிக் கொள்கின்றார்கள். மாவியாக் கூட்டத்தினர் தலைநெற்றிக் திரியவேண்டியிருக்கிறது. எப்படியாகக் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தாலும் கொலை கொள்ளை ஏமாற்று சுரண்டல் வேலைகளில் அரசியல் வாதிகளை ஒரு போதும் மாவியாக் கூட்டத்தினர் வென்றுவிட முடியாது. அந்த இரண்டு கூட்டத்தினரும் ஆண்டவனின் செல்லப்பிள்ளைகள். அவர்களின் செய்கைகளுக்கு உதவுபவன் அவன் தான். அவனுடைய எந்தச் செல்லப்பிள்ளைகளுக்கு அனுதாபப்படுவது என்பது எனக்குப் புரியவில்லை."

தன்னுடைய செய்கைகளை விஞ்ஞானி சரியாகத்தான் அலசி ஆராய்ந்திருக்கின்றான் என்று திருப்தியடைந்த ஆண்டவன் விஞ்ஞானியின் தெளிவான பார்வையைப் பரிசோதிக்க விரும்பினார்.

“உங்களின் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளில் கிடைத்த பணத்தை உதறித்தள்ளி உங்களின் ஆராய்ச்சிகளின் உரிமைகளையும் இலவசமாக்கி விட்டீர்களே. ஏன் இவ்வாறு நடந்து கொண்டீர்கள்?”

ஆண்டவனின் கால்களைத் தொட்டு முத்தமிட்டான் விஞ்ஞானி.

“இந்த உடம்பிற்குள் ஆட்டம் போடும் உயிரின் சொத்துக்களை அறிவதற்கு முன்னர் எனது கண்டுபிடிப்புகளில் பெருமைப்பட்டது உண்மைதான். உயிரின் சக்திகளை அறிந்ததும் எனது சிந்தனை தெளிவாகிவிட்டது. எல்லோருடைய உடல்களுக்கும் உள்ளேயிருந்து ஆட்டிவைக்கும் அது வேறுயாருமல்ல, நீங்களேதான். நாம் பெருமைப்படும் சந்தர்ப்பங்களையும் கண்டுபிடிப்புகள் சிருஷ்டிகள் என்று நாங்கள் தீர்மானிப்பவைகளையும் செய்வது அதுதான் என்னுடைய மூளையில் பதியப்பட்ட பதிவுகளுக்கு உதவியதும் அதுதான். அது விரும்பியிருந்தால் வேறு ஆட்களின் மூளையிலும் அவற்றைப் பதிவு செய்திருக்க முடியும். அது செய்த பதிவுகளில் உண்டான பற்றிலிருந்து என்னை விடுவித்துக் கொண்டேன். துறவி ஆனேன். இந்தப்பற்றிலிருந்து விடுபட்டுத் துறவியாகும் உதவியைச் செய்ததும் நீங்களேதான். நீங்கள் எண்ணியிருந்தால் என்னைப் பாவியாகவும் ஆக்கியிருக்க முடியும். இவைகளைக் கண்ட எனக்குப் பயம் கலந்த பக்தி உண்டாகிவிட்டது”

விஞ்ஞானியை ஆசீர்வதித்துக் கொண்டான் ஆண்டவன். தன்னுடைய சந்தேகத்தைத் தெளிவுபடுத்த விரும்பினான் தேவதூதன்.

3

“மற்றைய மனிதர்களின் மனங்களுள் என்னால் இலகுவாகப் புகுந்து கொள்ள முடிந்தது. உங்களின் மனத்திற்குள் புகமுயன்று பிடிபட்டுவிட்டேன். உங்களின் மனம் ஏன் இறுக்கமாக இருக்கின்றது?”

அமைதியாக ஆழமாக மூச்சை இழுத்துக் கொண்டான் விஞ்ஞானி.

“நான் ஆராய்ச்சியாளன். யார் எதைச் சொன்னாலும் அவற்றைக் கண்முடித்தனமாக நான் நம்புவது கிடையாது. சிறுவயதிலேயே என்னுடைய ஆராய்ச்சிகள் ஆரம்பமாகிவிட்டன. புதுமையைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பாத குழந்தைகள் தங்களின் விளையாட்டுப் பொருட்களைப் பத்திரப்படுத்தும். நான் குழந்தைப் பருவத்திலேயே விளையாட்டுப் பொருட்களில் ஆராய்ச்சியை ஆரம்பித்துப் பெற்றோர்களிடம் தாராளமாகத் திட்டு வாங்கினேன். ஆராய்ச்சி மனப்பான்மை என்னுடைய பிறவிச் சொத்து. விஞ்ஞானத்தைக் கற்று அதில் ஊறிய எனக்கு கடவுள் - மதம் போன்றவை வெறும் கேலிக் கூத்துகளாகத்தான் தோன்றியது.

“எனது வாழ்க்கையில் சோதனைக்காலம் வந்தது. ஏராளமான பரீட்சைகளில் முதல்தர மாணவனாகச் சித்தியடைந்த அனுபவமுள்ள நான் இந்தச் சோதனையிலும் சித்திபெற முடிவுகூட்டினேன். பெருமை, கவலை, துன்பம், மரியாதை போன்றவற்றைப் பரிசோதிக்க ஆரம்பித்தேன். உடம்பில் நோய் இல்லாமலிருந்தும் என்னால் ஏன் நடக்கமுடியாமல் இருக்கிறது? நான் ஏன் தளர்ந்து போய்விடுகின்றேன்? போன்ற கேள்விகளுக்கு விடையைத் தேடினேன்.

“உடம்பு இயங்குவதற்கு வலது - இடது கால்கள் இருப்பது போல் மனத்தை இயக்குவதற்கு இருந்த இரு கால்களைக் கண்டுபிடித்தேன். ஆசை - அச்சம் என்று அந்தக் கால்களுக்குப் பெயர் சூட்டினேன். உடம்பின் கால்களையும் மனத்தின் கால்களையும் ஒப்பிட ஆரம்பித்த என்னை விரக்தி வரவேற்றது. நான் சலித்துக் கொள்ளவில்லை. ஏராளமான நாட்கள் தூக்கத்தை மறந்து படுக்கையில் பைத்தியக்காரனைப் போல் புரண்டேன். மனத்தின் கண்கள் இலேசாகத் திறந்து கொண்டன. வலது காலின் விம்பம்தான் இடதுகால் என்று தெரிந்த எனக்கு ஆசையின் விம்பம்தான் அச்சம் என்பதை மனக்கண் தெரியப்படுத்தியது. வலது காலும் இடது காலும் சேர்ந்து இயங்கினால்தான் உடம்பை இயக்க முடியும். ஆனால் ஆசை ஒரு பக்கம் இழுக்க அச்சம் எதிர்த்திசையில் இழுத்தது. மனம் எந்தத்திசையிலும் போகாமல் தத்தளித்தது.

“இதுதான் மனித வாழ்க்கை என்று கண்டுகொண்ட எனக்கு மேலும் தெளிவான விடை தேவைப்பட்டது. விடையைத்

தேடும்படலத்தைத் தொடர்ந்தேன். புத்தகங்களிலோ மனிதர்களிடமோ விலங்குகளிடமோ இதற்குத் தகுந்த விடை கிடைக்கவில்லை. இந்த மரம்தான் எனக்குச் சரியான விடையைத் தந்தது. 'அசையாதே' என்று அன்புக்கட்டளையிட்டது மரம். அமைதியாக மரத்தின் அடியில் இருந்து கொண்டேன். மனத்தை அசைக்க நான் முயற்சிக்கவில்லை. ஆசையும் அச்சமும் நிலையாக நின்று கொண்டன. ஆசை மரத்தில் தொங்கிய பழங்கள் மனப்பசியைத் தூண்டின. அந்தப் பழங்களின் விம்பங்களாக மரத்தில் தொங்கிய பழங்கள் மன வலியை ஞாபகப்படுத்தின. பசியையும் வலியையும் நேரடியாகவே கண்டு கொண்டநான் ருசியின் ஏமாற்றுக்களைத் துரத்தி மரமாகிவிட்டேன். மனத்தின் வாயிலிருந்து உண்டான எண்ணங்கள் மறைந்து கொண்டன. மனத்தின் கால்கள் ஓட்டிக் கொண்டன. தாக்கங்களும் விளைவுகளும் நிகழ்வதற்கான சந்தர்ப்பங்களை இல்லாமற் செய்வதற்காக நான் 'சும்மா' இருந்து கொண்டேன்."

தேவதூதன் வைத்தகண் வாங்காமல் விஞ்ஞானியைப் பார்த்தான்.

"மரத்தின் போதனைகளைக் கேட்க ஆரம்பித்த எனக்கு அசையாது நின்ற மரங்கள் தான் அசையும் உயிரினங்களைவிட உயர்ந்த ஜீவன்கள் என்ற எண்ணம் உண்டானது. மரத்தின் போதனையில் எனது கால்களை ஓட்டிக்கொண்ட நான் மரத்திற்கு நன்றிகூற விரும்பி மரத்தடியில் கிடந்து நிமிர்ந்து நோக்கினேன். தெளிவான நீலவானம் மரத்திற்கு மேலே தெரிந்தது. ஆனால் நான் மரமாக்கிய மனத்தின் அடியிலிருந்து மனத்தை நோக்கிய எனக்குச் சில கலங்கல்கள் தெரிந்தன. நான் அறியாமலேயே எனது மனத்தைச் சுற்றிப் போர்த்தப்பட்டுக் கிடந்த பல வர்ண நிற ஆடைகளை நான் அவதானித்தேன். ஒவ்வொரு ஆடையாக அவற்றின் தரங்களை ஆராய்ந்தேன். எனது நாடு... எனது இனம்... எனது மொழி... எனது குடும்பம்... எனது எதிர்பார்ப்புகள்... ஏராளமான இந்த ஆடைகளின் பாரத்தில் அமுந்திய மனம் சுகமாகச் சுவாசிக்க முடியாமல் திணறியது. இந்த ஆடைகள் தேவைதானா? என்ற ஆராய்ச்சியின் முடிவில் நிர்வாணமாக நின்றேன். புத்தரின் போதனைகள் புரிய ஆரம்பித்தன. வாழ்க்கைச் சிக்கல்களுக்குப் பதில் கிடைத்தது.

“நிர்வாணமாகிய பின்பு என்ன வேலை? மரத்தின் கிளைகளையும் இலைகளையும் பழங்களையும் ஆராய்ந்த நான் திருப்தியடையவில்லை. நிலத்திற்கடியில் மறைந்து கிடந்த மரத்தின் வேர்களை ஆராய ஆயத்தமானேன். ஆயிரக் கணக்கான தனது கால்களை மரம் நிலத்துக்கடியில் புதைத்த மர்மத்தை அறிய விரும்பினேன். நிலத்திற்கடியிலிருந்து நீரையும் ஊட்டச் சத்துகளையும் அந்த வேர்கள் தேடிக்கண்டு பிடிக்கும் ஞானத்தை நானும் தேடிப் புறப்பட்டேன்.

அந்தப் புனித யாத்திரையில் தான் அன்பு-அமைதி-சாந்தம்-கருணை என்பன ஊற்றெடுக்கும் அவனுடைய சாம்ராச்சியத்தைக் கண்டுபிடித்தேன். 'கண்டுபிடித்தேன்' என்று கூப்பாடுபோட முடியவில்லை. இவ்வளவு காலமும் அவனுடைய பிச்சையில் தான் நான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன் என்பது புரிந்தது. என்னால் எதுவுமே செய்யமுடியாது என்ற ஞானம் சுடர்விட்டது.

“அந்த ஞானத்தைக் கட்டி வைத்திருந்த அவனில் ஒரு மதிப்பு உண்டானது. அந்த மதிப்புக் காதலாக அரும்பியது. என்னுடைய காதலை அவன் புறக்கணித்து விடுவானோ என்ற பயம் உண்டானது. அந்தப் பயத்திலிருந்து தப்ப அவனிடம் பக்தியை ஏற்படுத்தினேன். அகலத் திறந்த மனக்கண்கள் அசைய முடியாத கால்கள் எண்ணங்களை உருவாக்கவிரும்பாத வாய். ஆடைகளின் பாரத்திலிருந்து விடுபட்ட மனம் நிம்மதியாக சுவாசிக்கின்றது. மதிப்பு-காதல்-பயம்-பக்தி என்ற நான்கு சுவர்களுக்குள் சிறை வைக்கப்பட்ட நான் எதுவும் செய்யாமல் 'சும்மா' இருக்கின்றேன். இந்தச் சிறைக்குள் எவராலும் கலபமாக நுழைந்து என்னை உலுப்ப முடியாது”

தேவதூதனுக்கு விஞ்ஞானியிடம் அளவிட முடியாத மதிப்பு உண்டானது.

“கடைசியாக ஒரு கேள்வி கேட்க விரும்புகின்றேன். 'ஆண்டவனிடம் அவனுடைய எண்ணங்களை விட வேறு எதையாவது கேட்க வேண்டும்' என்று ஏன் உங்களுக்குத் தோன்றுவதில்லை?”

இந்தக் கேள்வி விஞ்ஞானியின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீரை வரவழைத்துவிட்டது.

“அவனுடைய திட்டங்களை எங்களால் புரிந்து கொள்ளவே முடியாது. தனது மைந்தன் யேசுவைச் சிலுவையில் அறைய வைத்தார். யேசுவின் வருகையை கூற அவர் அனுப்பிய யோனின் தலையை ஒரு நாட்டியக்காரியின் வேண்டுகோளில் தட்டில் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தார். தனது முடிவுகாலத்தைத் தெரிந்து கொண்ட யேசுநாதரும் அந்த முடிவை மாற்றும்படி தந்தையைக் கேட்டுக்கொள்ளவில்லை. ‘உங்களுக்கு அதுதான் விருப்பமானால் செய்து கொள்ளுங்கள்’ என்றுதான் தந்தையிடம் மன்றாடினார். தனது தேவைகளுக்காகப் படைத்தவர்களுக்கே அபூர்வமான தீர்ப்புகளை வழங்கும் அவனிடம் எதைக் கேட்பது? “எல்லாம் அவன் செயல்” என்ற உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பதுதான் எமது பிறப்பின் குறிக்கோள்.”

விஞ்ஞானியிடம் பிரியாவிடை பெற்றுக் கொண்டார்கள் ஆண்டவனும் தேவதூதனும். விஞ்ஞானி ஆண்டவனைத் தொழுது கொண்டான். மரத்திலிருந்த பறவைகளின் கூட்டமும் ஆண்டவனைத் தொழ ஆரம்பித்துவிட்டன. பறவைகளின் ஆனந்தக் கும்மாளத்தில் பிறந்த ஒலி வாணைப் பிளந்தது. எறும்புகளும் பறவைகளின் தேவகானத்திற்கு ஏற்றாற் போல் தரையில் கால்களை தட்டி நாட்டியமாடின.

விஞ்ஞானி கண்களை மூடிக்கொண்டு இருப்பதும் பறவைகளின் கூச்சலும் ஆலயத்தில் தொழுகையை முடித்துக்கொண்டு வீடுகளுக்குப் போக ஆயத்தமான பக்தர்களை என்னவோ செய்தது பெரியவர்கள் சூ... சூ...! என்று கூவிக் கைகளை உயர்த்தி அசைத்துப் பறவைகளைத் துரத்தினார்கள். சிறுவர்கள் கற்களால் பறவைகளுக்கும் விஞ்ஞானிக்கும் எறிந்து கொண்டார்கள். தேவதூதன் கேள்வி கேட்பதை நிறுத்தவில்லை.

“அவர்கள் கற்களால் எறிந்ததற்கும் நீங்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று தோன்றவில்லையா?”

கேலியாகச் சிரித்தான் விஞ்ஞானி.

“புத்தரின் போதனைகள் புரிந்த எனக்கு யேசுபிரானின் போதனைகளையும் சரிபார்க்கும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன. ‘வலது கன்னத்தில் அடித்தவனுக்கு இடது கன்னத்தையும் காட்டு’ என்ற போதனையை ஆராய்ந்தேன். வலது கன்னத்தில் அடிவிழுந்த உணர்ச்சியை மூளை பதிவு செய்கிறது. அதை வலி

என்று முடிவு செய்கின்றது மனமும் அதன் உறுப்புக்களும். 'அதற்கு என்ன செய்யலாம்?' என்ற எண்ணத்தை வெளிப்படுத்துகிறது மனத்தின் வாய், மூளையும் அந்தக் கேள்விக்கு விடை தேட ஆயத்தமாகின்றது. வலி ஏற்பட்ட விதத்தையும் வலியை உண்டாக்கிய கருவியையும் பழைய அனுபவங்களையும் தனது பதிவுகளில் தேடுகின்றது மூளை. மனத்தினதும் மூளையினதும் பேச்சு வார்த்தையில் ஆடைகளும் பங்கேற்க ஆரம்பிக்கின்றன. நூற்றுக்கணக்கான முடிவுகள் அந்தப் பேச்சுவார்த்தையில் பிறக்கின்றன. மனம் மரமாகி-ஆடைகள் அகன்ற நிர்வாண நிலையில் இருந்தால் இடது கன்னத்தைக் காட்டுவதை விமர்சிப்பவர்களும் தடுப்பவர்களும் எவரும் இருக்கமாட்டார்கள்"

தேவதூதனால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. மூவரும் பலமாகச் சிரித்துக் கொண்டார்கள். விஞ்ஞானியின் சிரிப்பை மாத்திரம் அவதானிக்க முடிந்த மனிதர்களின் ஆச்சரியமான விமர்சனம் தொடர்ந்தது.

"அவனுக்குப் பைத்தியம் முற்றிவிட்டது. கல்லால் எறிந்ததற்கும் சிரிக்கின்றானே" என்று சொல்லிக் கொண்ட பெரியவர்கள் சிறுவர்களை அதட்டிக் கல் எறிவதை நிறுத்தினார்கள்.

மனிதர்களின் எச்சில்பட்ட உணவை உண்டு தமது மனங்களையும் அழுக்காக்கி விட்டிருந்த அந்தச் சுற்றாடலில் திரிந்து கொண்டிருந்த நாய்களுக்குக் கேட்ட ஆண்டவனின் சிரிப்பு ஞானத்தை வரவழைத்து விட்டது. இவ்வளவு நேரமாக ஆண்டவனை அவதானிக்காமல் இருந்ததற்காக மனம் வருந்திய அந்த நன்றியுள்ளவர்கள் ஆண்டவன் இருந்த திசையில் பாய்ந்து ஓடினார்கள். உரத்த குரலில் மன்னிப்புக் கேட்டார்கள். அவனிடம் மன்றாடினார்கள். புளுதியில் உருண்டு தமது மடமைக்காகக் சுவலைப்பட்டு அழுதார்கள்.

"உங்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததில் என்னுடைய வேலைகளை மறந்து விட்டேன். என்னுடைய வருகையை எதிர்பார்த்து நண்பர்கள் வயலில் காத்திருப்பார்கள்"

விஞ்ஞானியைப் 'போக வேண்டாம்' என்று கெஞ்சிய நாய்கள் அவருடைய ஆடைகளை இழுத்தன. விஞ்ஞானி அவசர அவசரமாக வயலை நோக்கி நடப்பதையும், நாய்களின்

ஆர்ப்பாட்டங்களையும் அவதானித்தார்கள் ஆலயத்திற்கு வந்திருந்த பக்தர்கள்.

“கல் பலமாக அவனைத்தாக்கிவிட்டது. அதனால் தான் அப்படி ஓடுகின்றான்.”

“இல்லை. நாய்களுக்குத்தான் அவன் பயந்துவிட்டான்”

“எப்படி இருந்தாலும் இனிமேல் மரத்தடிக்கு வரமாட்டான்”

அவர்கள் விமர்சித்தார்கள். சிரித்தார்கள். அவர்களின் மகிழ்ச்சியைக் கெடுக்க விரும்பவில்லை அந்தப் பைத்தியக்கார விஞ்ஞானி. விஞ்ஞானி போன பின்பும் நாய்கள் மரத்தடியில் சத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. பக்தர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. கற்களால் நாய்களை விரட்டுவதில் சிறுவர்களுடன் பெரியவர்களும் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

“நாங்கள் இங்கு இருந்துகொண்டால் அந்த பைத்தியக்கார மனிதர்களிடம் நாய்கள் கல்லடிப்பட்டு இறந்துவிடும்” என்று ஆண்டவனிடம் கூறி அனுதாபப்பட்டான் தேவதாதன்.

விஞ்ஞானியையும் பக்தர்களையும் நாய்களையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டார் கடவுள்.

“இந்த நாய்களுக்கு இருக்கும் பக்திகூட இந்த மனிதர்களிடம் இல்லை. அந்த விஞ்ஞானி நினைத்திருந்தால் இந்த மனிதர்களை எரித்துச் சாம்பலாக்கியிருப்பான்”

தேவதாதன் அமைதியாக ஆண்டவனைப் பார்த்துக் கொண்டான்.

“அவர்களை எரிக்க வேண்டுமென்று நீங்கள் நினைத்தீர்களா? நீங்கள் நினைக்காத ஒன்றை விஞ்ஞானியால் எப்படி நினைக்க முடியும்?”

நாய்கள் கல்லடிபடுவதை விரும்பாத கடவுளும் தேவதாதனும் நாய்களுக்குப் பிரியாவிடை சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

4

“உனக்கு இன்னுமொருவரை அறிமுகப்படுத்த வேண்டி இருக்கிறது” என்று கூறிய ஆண்டவன் தேவதாதனைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டான். “அவர்தான் உன்னுடைய குரு. நீ பிறப்பதற்கு முன்னரேயே அவரை உனக்குக் காட்டப்போகின்றேன்.

தேவதூதனால் ஆச்சரியப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை.

“நான் பிறக்கப் போவதைப் பலகாலத்திற்கு முன்னரேயே திட்டமிட்டு விட்டீர்களா?”

“என்னுடைய திட்டங்கள் பல கோடிக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்னரேயே ஆரம்பித்துவிட்டன. சரி அது போகட்டும். விஞ்ஞானி என்னைக் காணக்கூடியவன். ஆனால் உன்னுடைய குருவுக்கு என்னுடைய குரலைக் கேட்கக்கூடிய அளவுக்குத்தான் சக்தியை அளித்திருக்கின்றேன்.”

“ஏன்?”

“அவன் பூமியில் சில வேலைகள் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. என்னைக் கண்டு விட்டால் விஞ்ஞானியைப் போல எந்த வேலையிலும் பிடிப்பு இல்லாமல் போய்விடும். உன்னுடைய குரு ஒரு எழுத்தாளர். அவருடைய எழுத்துக்களுக்குக் கருவை நான் சொல்லிக் கொள்கின்றேன். அவர் இறக்கும் தறுவாயில்தான் என்னை அவருக்குத் தெரியப்படுத்தப் போகின்றேன்.”

தன்னுடைய குருவைச் சந்திக்க ஆவலானான் தேவதூதன்.

“நாங்கள் இருவரும் மனித உருவத்தில் அவரிடம் பேட்டி எடுத்துக்கொள்ளும் பத்திரிகை நிருபர்களாக அவரைச் சந்திப்போம்”

தங்களைப் பத்திரிகையாளர்கள் என்று அறிமுகம் செய்து கொண்ட இருவரையும் வரவேற்றார் எழுத்தாளர். பேட்டி ஆரம்பமாகியது.

“பல சிறந்த எழுத்தாளர்கள் தமது இளம்பிராயத்திலேயே எழுத ஆரம்பித்து விட்டார்கள். ஆனால் நீங்கள் உங்களின் ஐம்பதாவது வயதில் தான் எழுத ஆரம்பித்தீர்கள். உங்களின் எண்ணங்களை மற்றவர்களுக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணம் உங்களின் இளவயதில் தோன்றவில்லையா?”

தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார் எழுத்தாளர்.

“நான் எனது எண்ணங்களை வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று குழந்தைப் பிராயத்திலேயே நினைத்துவிட்டேன். அந்த எண்ணம் முதன்முதலாகத் தோன்றிய போது எனக்கு எழுதக்கூடத் தெரியாது”

தேவதூதனால் வாயைப் பிளக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“அப்படி என்ன எண்ணம் உங்களுக்கு ஏற்பட்டது?”

தனக்குள் வெட்கப்பட்டுக் கொண்ட எழுத்தாளர் தலையைக் குனிந்து கொண்டார்.

“நான் சிறுவயதில் செய்துகொண்ட உபத்திரவங்களை எனது பெற்றோரினாலும் உறவினர்களினாலும் சகித்துக் கொள்ள முடியாமலிருந்தது. விளையாட்டுப் பொருட்களை வாங்கிய அன்றே நொருக்கிவிடுவேன். மற்றவர்களின் விளையாட்டுப் பொருட்களையும் விட்டுவைப்பதில்லை. விளையாட்டுப் பொருட்களை மாத்திரம் நான் உடைப்பதில்லை. ஓடி விளையாடிக் கால் கைகளையும் முறித்துக் கொள்ளுவேன். நண்பர்களுடன் நிறையச் சண்டை போடுவேன். பெற்றோர்களிடம் தாராளமாக அடிவாங்குவேன், அழுது கொள்ளுவேன். அந்த அழுகையையும் நீண்ட நேரம் வைத்துக்கொள்ளுவேன். ‘அழாதே’ என்று மேலும் அடிவாங்குவேன். அழுகை தொடரும். அழுகையை அடக்கும்படி அடிவாங்கும் போதுதான் அந்த எண்ணம் உண்டானது.

“குழந்தை வளர்ப்புப் புத்தகங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். அந்தப் புத்தகங்களில் ‘அழுகிற பிள்ளை தானாகவே அழுகையை நிறுத்திக் கொள்ளும். அழுகையை அடக்கும்படி அடித்தால் அது மேலும் அழும்.’ என்ற புத்திமதிகள் இருக்காதா என்ற கேள்வி எனக்கு முதன்முதலாகத் தோன்றியபோது எனக்கு வயது ஐந்துஆறு இருக்குமென்று நினைக்கின்றேன். அப்போது எனக்கு எழுதத்தெரிந்திராததால் அந்த எண்ணம் எனக்குள் முடங்கிக் கொண்டது”

அவனுடைய சிரிப்பில் அந்த அடிவாங்கிய குழந்தையின் வெகுளித்தனத்தைத்தான் தேவதூதனால் காண முடிந்தது.

“சரி பரவாயில்லை. எப்போது கதைகள் எழுத ஆரம்பித்தீர்கள்?”

“நான் நிறைய வாசிப்பேன். சிறுகதைகள் என்றால் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். நான் படித்த கதைகளில் சிறு சிறு மாற்றங்களைச் செய்து மற்றையவர்களுக்கும் சொல்லிக் கொள்ளுவேன். எங்களின் வீட்டில் ஒரு பழைய கதைப் புத்தகம் ஒன்று இருந்தது. அந்தப் புத்தகத்தின் முதல் பத்துப் பக்கங்கள் இருக்கவில்லை. அதை எழுதியவரின் பெயரையும் என்னால் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதிலிருந்து கதைகள் எனக்கு மட்டுமல்ல எனது தாத்தாவுக்கும் பிடித்திருந்தது. அந்தக் கதைகளை எழுதியவரின்

வேறு புத்தகங்கள் எங்காவது கிடைத்தால் வாங்கிவரும்படி என்னிடம் கூறினார்.

“கதாசிரியரின் பெயரைத் தெரியாமல் அவர் எழுதிய புத்தகங்களை எவ்வாறு தேடிப்பிடிப்பது? எனக்குள் ஒரு திட்டம் உருவாகியது. அதைச் செயல்படுத்தினேன். மானசீகமாக அந்தக் கற்பனை செய்த கதாசிரியரை வணங்கிய நான் எனது கற்பனையில் அவரைச் சிறை வைத்தேன். நானும் என்னை எழுத்தாளனாக உருவகப்படுத்தினேன். நானும் எழுத ஆரம்பித்தேன். அப்போது எனக்கு வயது பதினாற்கு இருக்குமென்று நினைக்கின்றேன்.

“எனது கற்பனையில் பிறந்த கதைகளை நான் நண்பர்களுக்கும் தாத்தாவிற்கும் சொல்லுவேன். அது என்னுடைய கதைகள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. வேறு புத்தகங்களில் அந்தக் கதைகளைப் படித்ததாகப் பொய் சொன்னேன். எனது பொய்களை எனது தங்கை கண்டுபிடித்துவிட்டாள்.”

தேவதாதனால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“நான் மற்றவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்ட கதைகளை நான் எழுதி எனது பாடப்புத்தகங்களுக்குள் ஒளித்து வைத்திருந்ததைக் கண்ட அவள் அதை மற்றவர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டாள். குட்டு உடைந்து விட்டது. மற்றவர்கள் தடுத்ததையும் பொருட்படுத்தாமல் அந்தக் கதைகளைக் கிழித்து எறிந்துவிட்டேன்.”

“ஏன் கிழித்தீர்கள்?”

“அது ஏனென்பது அப்போது எனக்குப் புரியவில்லை. ‘அந்தக் கற்பனைகள் என்னுடையது’ என்று சொல்வதில் உண்டாகும் பெருமிதத்தை விட, ‘அதற்கும் எனக்கும் சம்பந்தம் கிடையாது’ என்று ஒத்துக்கொள்வதில் ஒருவிதமான ஆனந்த மயக்கம் இருந்தது. அந்த மயக்கம் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. மற்றவர்கள் ‘என்னுடையது’ என்று சுட்டிக் காட்டியதும் அந்த மயக்கம் மறைந்துவிட்டது. இருட்டில் கிடைத்த அந்தச் சுகம் வெளிச்சத்தில் மறைந்துவிட்டது. அந்த மயக்கம் மறைந்த கவலையில் கதைகள் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டேன்”

எழுத்தாளரின் பேச்சு தேவதாதனுக்குப் புதிராகத் தோன்றியது.

“திரும்பவும் எழுத ஏன் ஆரம்பித்தீர்கள்?”

தனக்குள் ஏதோ சிந்தித்துக்கொண்ட எழுத்தாளர் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டார்.

“நான் எழுத ஆரம்பிக்கவில்லை. இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து இடைவிடாத ஒரு கட்டளையை நான் கேட்க முடிந்தது. உலகப்பிரச்சினைகள், நாட்டுப் பிரச்சினைகள், குடும்பப் பிரச்சினைகள், நண்பர்களின் ஏமாற்றல்கள் என்பன என்னைப் படாதபாடுபடுத்தின. ‘இது என்ன வாழ்க்கை’ என்று என்னை நானே பல தடவைகள் திட்டிக் கொண்டேன். அப்பாவிகளின் அவதிகளுக்கு அழுதேன். இந்த மாய உலகில் அழுவதை விடத் தற்கொலை செய்வது கூட உயர்ந்தது என்றெல்லாம் எண்ணினேன். அந்தச் சூழ்நிலையில் தான் அந்தக்குரல் கேட்கத் தொடங்கியது.

“போரில் அப்பாவிகள் அழிகின்றார்களே! சொத்துக்கள் மண்ணோடு மாண்ணாகப்பட்டுவிட்டதே!” என்று நான் இழந்துவிட்ட உறவினர்களுக்காகவும் உடமைகளுக்காகவும் ஓலமிட்டேன்.

“நீ எனக்கு அடிமை. மற்றவர்களுக்கும் உனக்கும் என்ன உறவு? அடிமைக்கு ஏது சொத்து? இந்தப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள சகலதும் என்னுடையது. எனது உடமைகளை நான் எனது தேவைகளுக்குப் பாவித்து விடுவேன். அதற்கு அடிமை நீ ஏன் அழவேண்டும்” என்று அந்தக்குரல் என்னைக் கிண்டல் செய்தது.

“மனவலிகளைத் தாங்க முடியவில்லையே” என்று முறையிட்டேன். “நீ சாக்கடையில் கிடந்து அழுக்காசி விட்டாய். குப்பையில் கிடந்து துருப்பிடித்துவிட்டாய். உன்னைச் சுத்தம் செய்கின்றேன். என்னைத் தூற்றாதே. நீ எனக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும். புதிய எண்ணெய் ஊற்றி உன்னைத் தெருவிளக்காக்கப் போகின்றேன்” என்று ஆறுதல் கூறிய அது வலித்த இடத்தில் தடவிக் கொடுத்து வலியின் ஆரம்பத்தை உணரவைத்தது.

“ஆயுத கலாச்சாரத்திற்கு முடிவே கிடையாதா?” நான் எனக்காக அழவில்லை. மக்களின் அறியாமைக்காக அழுதேன்.

“துப்பாக்கியும் ஒரு விதமான போதைப் பொருள்தான் துப்பாக்கிகளைப் பாவித்தவர்கள் அதற்கு அடிமையாகி விடுவார்கள்.

கொலை ஆயுதங்களை அழிப்பதற்குத் தேவையானவர்களை நான் பிறக்க வைக்கப் போகின்றேன். அவர்கள் தங்களின் வேலையைச் செய்து கொள்வார்கள்' என்று ஆறுதல் கூறியது அது.

"எனக்கு எதுவும் வேண்டாம். நான் உன்னிடம் வரவேண்டும்" நான் கதறினேன். உலகத்தைப் பற்றியும் நான் கவலைப்படவில்லை.

"என்னுடைய அழைப்பிதழ் இல்லாமல் நீ என்னுடைய சாம்ராச்சியத்திற்குள் நுழைய முடியாது. என்னுடைய கருணை இல்லாமல் என்னை உணரமுடியாது. எனது குரலைக் கேட்க முடியாது. என்னை உணரவும் என் குரலைக் கேட்கவும் நான் உனக்கு அனுமதியளித்திருக்கின்றேன். உன் இதயத்துடிப்பு அடங்கும் போதுதான் உனது கண்களைத் திறக்க நான் உதவிசெய்வேன். அதுவரை நான் சொல்வதைச் செய்' என்று அன்புக்கட்டளையிட்டது அது.

"நான் அமைதியானேன். அதன் ஆட்டங்களைக் கண்ட நான் ஏன் பதற்றப்பட வேண்டும். ஏன் பெருமைப்பட வேண்டும். ஏன் கவலைப்பட வேண்டும். எனது பைத்தியம் தெளிந்தது. வெளிச்சம் தெரிந்தது.

"பல வருட இடவெளிக்குப்பின் பேனாவைத் தொட்டேன். வெற்றுத்தானை எடுத்துக் கொண்டேன். பேனாவும் தாளும் முத்தமிட்டுக் கொண்டன. அவை சந்தித்துக் கொண்ட இடத்தில் அது நடனமாட ஆரம்பித்தது. அந்த உறவில் பிறந்த எழுத்துக்களைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அந்த வார்த்தைகளை 'நான்' உருவாக்கியிருக்கவே முடியாது என்பது புரிந்தது. அதனிடம் நான் கொண்டிருந்த மதிப்பு உயர்ந்தது நான் அடிமையானேன். எனது கதைகளின் மறுபிறப்பின் உண்மை இதுதான்."

தேவதூதன் அருகிலிருந்த ஆண்டவனைப் பார்த்துக் கொண்டான். தலையை ஆட்டிய அவர் தான் செய்தவற்றை ஒத்துக்கொண்டார்.

"நீங்கள் சிறுவயதில் கற்பனைச் சிறையில் சிறைவைத்த கதாசிரியரைக் கண்டுபிடித்தீர்களா?"

"ஆம். நான் கதைகளை எழுதத்தாண்டிய அவரின் பெயர் டால்ஸ்டாய் என்பதைக் கண்டு பிடித்தபோது எனக்கு வயது இருபதைத் தாண்டிவிட்டது"

“டால்ஸ்டாயா?”

“என்னிடம் மாட்டிக்கொண்டு கற்பனைச் சிறையில் இருந்தவர் அந்த ரஷிய ஞானிதான். அவரின் கதைகளைத் தேடிவாசித்தேன். ஆனாலும் அவரைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்வதில் நான் அதிக அக்கறை காட்டவில்லை. காந்தி அவரைத் தன்னுடைய குருவாகக் கருதினார் என்பதை அறிந்தபின்பு நான் உசாரானேன். அவரின் கருத்துக்களைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பினேன். எனது கற்பனைச் சிறையில் கிடந்த அவரிடம் கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டேன். அவரைக் கசக்கிப் பிழிந்தேன். அவருடைய கருத்துக்களை ஆராய்ச்சி செய்த போதுதான் அவர் தனது எழுத்துக்களின் பதிப்புரிமைகளை எதற்காக இலவசமாக்க விரும்பினார் என்பதைக் கண்டு பிடித்தேன்.”

தேவதாதன் அந்த எழுத்தாளரை டால்ஸ்டாயின் மறுபிறப்பாகத்தான் எண்ணிக்கொண்டான்.

“அவருக்கு ஆத்மாவிற்குரல் கேட்டிருக்கிறது. தனது கதைகளின் கருவைச் சொன்ன குருவை அவர் கண்டு கொண்டார். கதைகளுக்குச் சொந்தம் கொண்டாடும் தகுதி தமக்குக் கிடையாதென்பதை அவர் உணர்ந்தார். ஆத்மாவிடம் பெற்ற பிச்சையைச் சாத்தானுக்கு அர்ப்பணிப்பது பாவமானதென்பதை உணர்ந்தார். இருட்டில் கிடைத்த சுகம் அவருக்குப் பிடித்துவிட்டது. வெளிச்சத்திலும் அதை அனுபவிக்க முயன்றார். துறவியாக விரும்பினார். அவ்வளவுதான்.”

தனது வருங்காலக் குருவிடம் தனது சந்தேகங்களைக் கேட்டுக்கொண்டான் தேவதாதன்.

“அந்த ஆத்மாவின் சுகம் எப்படிப்பட்டது?”

“அதை எல்லோரும் அவ்வப்போது அனுபவித்துத்தான் இருக்கின்றார்கள். பாட்டு எழுதும் போது அதுவரும். விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள் நடக்கும் போது அது கூடவே இருந்து கொள்ளும். உதைபந்து விளையாடும் போது அது எமது கால்களில் ஒட்டியிருக்கும். வயலில் உழுதுகொள்ளும் போது அது எம்முடன் சேர்ந்து கலப்பையைப் பிடித்துக்கொள்ளும். முன்பின் தெரியாத ஒருவனுக்கு உதவும்போது அதன் சிரிப்பைக் கேட்கலாம்.

“அதற்கு நேரமும் காலமும் ஒழுங்குகளும் தெரியாது. எந்தக் கணத்திலும் அது எம்மை ஆட்டுவிக்கலாம். ஆக்கிமிடிகுக்கு மிதப்பு விதிகளை அது குளியல் தொட்டியில் போதித்து அவரை நிர்வாணமாக ஓடச்செய்தது. நாங்கள் செய்த சாதனைகள் அதற்குச் சொந்தமானது என்பதை நாங்கள் தெரிந்து கொண்டால் அது நிர்ந்தரமாகவே எங்களுடன் தங்கிவிடும். ‘நான்’ என்பதற்கு ஞானஸ்நானம் செய்து அதைத் தனக்கு அடிமையாக்கிவிடும்.”

தனது குருவின் தெளிவான பார்வையில் தேவதூதனுக்கு நிம்மதி சுடர்விட்டது.

“உங்களின் கதைகளை இனிமேலும் கிழித்தெறியாதீர்கள்.”

5

“வேறு யாரையாவது எனக்கு அறிமுகப்படுத்தப் போகின்றீர்களா?”

“இல்லை. விஞ்ஞானியும் எழுத்தாளனும் என்னைக் குற்றவாளியாக்கிவிட்டார்கள்” என்று சொல்லிக் கொண்டார் கடவுள்” “என்னுடைய பலவீனத்தால் ஏற்பட்ட தவறுகளை நான்தான் தீர்த்து வைக்க வேண்டும்.”

“உங்களுக்கும் பலவீனமா?”

“ஆம். கடுமையாக வேலை செய்பவன் என்னைப் பலவீனன் ஆக்கிவிடுகின்றான். அவனுக்கு ஊதியத்தைக் கொடுக்கும் நான் அன்பளிப்புகளையும் கொடுத்து விடுகின்றேன். இதுதான் என்னுடைய பலவீனம்.”

ஆண்டவனின் பலவீனங்களை அறிய ஆவலானான் தேவதூதன்.

“வியாபாரி-விவசாயி-விஞ்ஞானி-எழுத்தாளன் அவர்கள் யாராக இருந்தாலும் சரி. கடுமையாக உழைக்க முடிவெடுத்த அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு ஊதியத்தையும் அன்பளிப்புகளையும் நான்தயார் நிலையில் வைத்திருக்கின்றேன்.”

“ஏமாற்றுக்காரர்கள் - கொள்ளைக்காரர்கள் - கொலைகாரர்களுக்கும் அன்பளிப்புகளைக் கொடுத்து விடுகின்றீர்கள்.”

தலையை ஆட்டித் தனது சம்மதத்தைத் தெரிவித்தான் ஆண்டவன்.

“உண்மைதான். அவர்களும் இரவிரவாகத் தீவிரமாக வேலை செய்கின்றார்கள். அவர்களையும் நான்தான் படைத்தேன். அவர்களுக்கும் நான்தான் உணவளிக்க வேண்டும்.”

தேவதூதன் கவலைப்பட்டான்.

“சில விஞ்ஞானிகளுக்கும் கொலைகாரர்களுக்கும் பெரிய அளவில் வித்தியாசங்கள் கிடையாது. விஞ்ஞானிகளின் கொலை ஆயுதக் கண்டுபிடிப்புகளுக்குப் பரிசு கொடுக்கின்றார்கள். அதே கொலை ஆயுதங்களைப் பாவிக்கும் கொலைகாரர்களைச் சிறையில் தள்ளுகிறார்கள். கடதாசிப் பணத்தை உங்களின் படைப்புகளைவிட உயர்ந்ததாக இந்த மக்கள் நினைக்கின்றார்கள். இந்த வழிபாட்டை முடிவுக்குக் கொண்டுவர நீங்கள் தான் ஏதாவது செய்ய வேண்டும்”

கடவுள் முடிவெடுத்து விட்டார்.

“இந்தக் கடதாசிப் பணத்திற்கு மக்கள் எந்தவித மதிப்பையும் கொடுக்காதபடி நான் இந்த உலகத்தின் பொருளாதாரத்தை மாற்றியமைக்கப் போகின்றேன். வேசியாடலின் தவிர்க்க முடியாத முடிவை நான் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப் போகின்றேன். என்னுடைய படைப்புக்களை அழிக்கும் இயந்திரங்களுக்கும் ஆயுதங்களுக்கும் மரண தண்டனையை நிறைவேற்றப் போகின்றேன். மக்கள் யாருக்காக வேலை செய்யப் போகின்றார்கள் என்பதைப் பார்க்கப் போகின்றேன். என்னுடைய படைப்புக்களை ஊதாரித்தனமாக அழிக்கும் வேலைகளுக்குப் பொருளாதார வளர்ச்சியை அளக்கும் கருவியாகப் பாவிக்கும் அவர்களின் கணக்குகளைப் பொய்யாக்கப் போகின்றேன். பொருளாதார நிபுணர்களின் சிபார்க்களைக் கேலிக் கூத்தாக்கப் போகின்றேன். உனது புரட்சியில் கடதாசிப் பணமா என்னுடைய படைப்புகளா உயர்ந்தவை என்பதை இந்த உலகத்தவர்கள் உணர்ந்து கொள்வார்கள்.”

நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டான் தேவதூதன்.

“அப்பாடா, நீங்கள் முடிவெடுத்தது எனக்கு நிம்மதியாக இருக்கிறது. நான் இனி எதைப்பற்றியும் கவலைப்படப் போவதில்லை” என்று சொல்லிக் கொண்ட தேவதூதனுக்குப் புதிய கவலை உருவானது. “என்னை எந்த விதமாகப் படைக்கப் போகின்றீர்கள்?”

அவனை அன்புடன் பார்த்துக் கொண்ட ஆண்டவன் புன்னகைத்தார்.

“உன்னை ஒரு புகழ் பெற்ற கடத்தல்காரனாகப் பயங்கரவாதியாகப் படைக்கப் போகின்றேன்”

அதிர்ச்சியடைந்தான் தேவதூதன்.

“வேறு ஒரு தொழிலும் எனக்குத் தோதானதாகத் தோன்றவில்லையா?”

“இல்லை, இதுதான் என்னுடைய நாடகத்தில் நான் உனக்குக் கொடுத்திருக்கும் வேடம். உனக்காகத் தமது உயிரை அர்ப்பணிக்கத் தயாராக ஏராளமான அடியாட்களை உண்டாக்குவேன். அளவிட முடியாத கடதாசிப் பணத்தை உனக்குக் கிடைக்கச் செய்வேன். அந்தச் சாட்டையால் நீ சாத்தானின் அடியாட்களுக்கு அடிக்க வேண்டும். இதுதான் நாடகம். ஏன்.... உனக்கு இந்த வேடம் பிடிக்கவில்லையா?”

“தலையைச் சொறிந்து கொண்டான் தேவதூதன்” உங்களுக்கு ஆலோசனை சொல்லுமளவுக்கு எனக்குத் திறமை கிடையாது. நீங்கள் கொடுக்கும் வேடத்தை மறுப்பதற்கு என்னால் முடியுமா?

சில கணங்கள் தனக்குள் ஏதோ எண்ணிக் கொண்ட தேவதூதன் ஆண்டவனைப் புதிராகப் பார்த்துக் கொண்டான்.

“உங்களின் புரட்சி நாடகத்தில் எனக்கு எந்த விதமான நடிப்புகளைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறீர்கள்?”

“அந்த நாடகத்தில் பெண்களின் கடைக்கண் பார்வைக்காக ஏங்குவாய். அவர்களின் காலடிதான் சொர்க்கம் என்று காம மயக்கத்தில் அலைவாய். மதுவின் தாலாட்டில் காலம் முழுவதும் மிதக்க முடியாதா என்று ஆசைப்படுவாய். அடிதடி கொலை கொள்ளை ஏமாற்று வேலைகள் பொய் சொல்வது எல்லாமே உனக்குக் கைவந்த கலையாக ஆகிவிடும். உனது குருவைச் சந்தித்ததும் உன்னுடைய இலக்கு என்பது என்ன வென்பது உனக்குத் தெரிந்துவிடும். புரட்சி தொடங்கிவிடும்.”

“நீங்கள் சொல்வதை நான் எப்படியாவது செய்து கொள்கின்றேன். என்னை நரகத்தில் சேர்ப்பிக்க நீங்கள் முயற்சிக்க மாட்டீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.” என்று கூறிய

தேவதாதன் அழுது கொண்டே ஆண்டவனின் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டான்.

"இப்போது கூட உலக மக்களை நான்தான் வெவ்வேறு வேடங்களில் நடிக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். பெரும்பாலான மக்கள் நாடகத்தை உண்மையென்று நம்பிவிட்டார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு பாவிகளாக இருந்தாலும் அவர்களின் வேடங்களைப் போட்டுவித்தவன் நான்தான் என்பதை அறிந்தாலே போதும். அவர்களின் பாதையை நான் சரிசெய்வேன்"

மேலும் கேள்விகளைக் கேட்க முனைந்த தேவ தாதனைக் கட்டியணைத்த ஆண்டவனின் குரல் அடைத்துக் கொண்டது.

"நாங்கள் இதற்குமேலும் பேசிக்கொண்டிருக்க முடியாது. உன்னை உனது தாயின் வயிற்றில் சேர்க்கும் நேரம் நெருங்கிவிட்டது."

தான் ஆண்டவனை விட்டுப் பிரிய வேண்டுமென்ற எண்ணம் தேவதாதனை வாட்டியது. அவன் அழுதேவிட்டான்.

"ஏன் அதற்கு அவசரப்படுகிறீர்கள்? நாளை நான் அம்மாவின் வயிற்றில் இருந்து கொள்ளலாம். எனக்கு அவசரம் சிடையாது."

"எனக்கும் உனக்கும் அவசரம் இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால் உன்னுடைய தாயும் தகப்பனும் தான் அவசரப்படுகின்றார்கள்."

ஆச்சரியப்பட்ட தேவதாதனால் சிரிக்காமலிருக்க முடியவில்லை.

"ஓ... அவர்களையும் தேர்ந்தெடுத்துவிட்டீர்களா?"

"ம்... பலவருடங்களுக்கு முன்னரேயே அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களைச் சந்திக்கவும் செய்துவிட்டேன். வா அவர்களைப் பார்க்கலாம்."

மகிழ்ச்சியடைந்த தேவதாதன் ஆண்டவனைப் பின் தொடர்ந்தான். ஆறு, கடல், மலைகளைத் தாண்டிய அவர்கள் ஒரு நகரத்தில் நுழைந்தார்கள். அன்று அமாவாசை. நேரம் இரவு பத்துமணியைத் தாண்டிவிட்டது. அங்கிருந்த தொடர்மாடி வீடுகளுக்கு ஒதுக்குப்புறமாக இருந்த இடத்திற்குத் தேவதாதனை அழைத்து வந்தார் கடவுள். அந்தக் கும்மிருட்டில் மரமொன்றிற்குப் பின்னால் ஒருவன் பதுங்கிக் கொண்டிருப்பதை அவதானித்தான் தேவதாதன்.

“அங்கே ஒருவன் எதற்காகப் பதுங்குகின்றான்?”

“அவன் தான் உன்னுடைய தகப்பன். உனது அம்மாவின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கின்றான்.”

தனது பெற்றோர்களின் நிலை அவனுக்கு ஓரளவு புரிந்தது.

“அவர்கள் இன்னும் கல்யாணம் செய்யவில்லையா?”

“இல்லை”

“கல்யாணம் செய்வதற்கு அவர்களுக்கு என்ன தடை இருக்கிறது?”

“இருவரும் படித்தவர்கள். வசதியானவர்கள். அவன் ஒரு முஸ்லிம். அவள் ஒரு இந்துப் பெண். மத கலாச்சாரங்கள் தான் தடையாக இருக்கின்றன.”

“கல்யாணம் செய்து கொள்வதற்கு முன்னர் உடலுறவு கொள்வது ஒழுக்கக் கேடானது என்று இருவரினதும் மதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே”

“எனக்காக மத கலாச்சாரங்களா? மத கலாச்சாரங்களுக்காக நானா?”

வேதவதாதனைக் கேலியாகப் பார்த்துக்கொண்டார் ஆண்டவன்.

“உலக சம்பிரதாயப்படி அவர்கள் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவில்லை. ஆனால் எனது சட்டப்படி அவர்களைத் தம்பதிகளாக்கி எனது ஆசிர்வாதத்துடன் உடலுறவு கொள்ளவும் செய்துவிட்டேன்.”

தனது பெற்றோரில் அனுதாபப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை தேவதூதனால்.

“நீங்கள் அவர்களைச் சிக்கலில் மாட்டிவிட்டீர்கள்”

“உண்மைதான். உன்னைப் பிறக்கச் செய்வதற்காக நான் அப்படிச் செய்ய வேண்டி வந்துவிட்டது.”

“அவர்கள் கருத்தடை மாத்திரைகள் பாவிக்கின்றார்களா?”

“உன்னுடைய தகப்பன் கருத்தடை உறை பாவிக்கின்றான்.”

“வயிற்றில் உருவான என்னை அழிக்க அவர்கள் முனைமாட்டார்களா?”

“இல்லை. உனது தாய்க்குத் துணிவு உண்டாகச் செய்துவிட்டேன். உடலுறவு ஒரு புனிதமான தொழிலென்பதை அவளுக்குப் புரியவைத்துவிட்டேன். உடலுறவிலும் என்னைக் காணமுடியுமென்பதை அவள் தெரிந்துகொண்டாள். சரி அது போகட்டும். உனக்கு ஒருநாள் அவசாசம் தேவையென்றால் இப்போதேயே சொல்லிவிடு. உனது தாயாரை வரவிடாமல் செய்துவிடுவேன். உனது அப்பாதான் தவிக்க வேண்டியிருக்கும்.”

தனது தகப்பனில் அனுதாபப்பட்டான் தேவதாதன்.

“அப்பாவைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது. பைத்தியக்காரனைப் போல் அங்குமிங்கும் நடந்து கொள்வதைப் பார்க்கப் பாவமாக இருக்கிறது. அம்மாவை வரவிடுங்கள்.”

ஆண்டவன் நிம்மதியடைந்தான்.

“உனது கருணையால் இன்று என்னை முழுமையாகக் கண்டு கொள்ளும் பாக்கியம் அவளுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.”

“அவள் உங்களைக் காணும் அளவுக்கு உயர்ந்தவளா?” தேவதாதனை அதட்டினார் ஆண்டவன்.

“பைத்தியக்காரத் தனமாகப் பேசாதே. உன்னைச் சும்பதற்குத் தகுதியானவள் எப்படிப்பட்டவளாக இருக்கமுடியும்? அவள் என்னைக் கடவுளாக எண்ணுவதில்லை. காதலனாகத்தான் நினைத்துக் கொள்கின்றாள். உடலுறவு கொள்ளும் ஒவ்வொரு தடவையும் தன்னை மறந்து ‘கண்ணா... கண்ணா என்று முனகிக்கொள்ளும் போது அவள் எனது சாம்ராச்சியத்திற்கு அண்மையில் வந்து விடுகின்றாள். இன்று அவளை உள்ளே வர அனுமதிக்கப் போகின்றேன். உன்னைப் பற்றியும் எனது எதிர்காலத் திட்டங்களையும் அவளுக்குத் தெரிய வைக்கப் போகின்றேன். அதோ அவள் வந்து கொண்டிருக்கின்றாள். இனித் தேவையில்லாத கேள்விகள் கேட்டு என்னைக் குழப்பாதே. உனக்குப் பிரியாவிடை சொல்லும் நேரம் வந்துவிட்டது. எனது புனிதப்புரட்சியை நீ முடித்தபின்பு நாங்கள் சொர்க்கத்தில் சந்தித்துக் கொள்ளுவோம்.”

மனத்தின் வேதனை - சோதனைகளை நாம் எல்லோருமே அனுபவித்திருக்கிறோம்.

கால்களில் நோய் இல்லாதிருக்கும். ஆனால் நடக்க முடியாது. முதுகில் வலி தோன்றாது. ஆனால் நிமிர்ந்து உட்கார முடியாமலிருக்கும். கழுத்தில் சுளுக்கு இருக்காது. தலையை நிமிர்த்த முடியாதிருக்கும்.

'நான்' என்பதை ஆட்டி வைக்கும் மன'உறுப்பு'களையும், மன'உறவினர்'களையும், மனத்தின் 'பசி-வலி-ருசி'களையும் 'சரி' என்ற முடிவுகளைக் கூறிய மன 'அளவுகோல்'களையும் ஆராய முயன்றிருக்கிறோமா?

மனத்தின் ஆட்டங்களைத் தெளிய வைக்கும் சில தகவல்கள் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய கதைகளாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

இந்த வெளியீட்டில் கிடைக்கும் வருவாயின் மூன்றில் இரண்டு பகுதி அனாதைகளின் நல்வாழ்வுக்காக ஒதுக்கப்படுகின்றது.

ஏன் என்று நீங்கள் கேட்கின்றீர்களா?

தாய், தந்தை இல்லாத ஆண்டவனும் அனாதைதான். அவன் கொடுத்த பிச்சையை அவனுடைய வாரிசுகளுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்று நீங்கள் எண்ணுவதில்லையா?